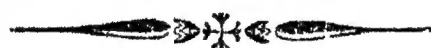
உ

சிவமயம்.

மனோபோதை.

[மூலமும் - பழைய உரையும்]

இஃது,

சதுரை,

அ. சிவசிதம்பரப் பிள்ளை யவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

முதல் பதிப்பு.

சென்னை-ஆனை,

ஆர். பாலஸய நாயுடு

அவர்களது

பாலவிர்த்தி போதினி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்ட

1906.

இதன் விலை] [ரூபா 1

பதிப்பு

இந்நூற் பிரதி யொன்றாயினுங் கிடையாமையினாலும், கற்போரே யாகி வருந்தி, இன்னுஞ் சிலநாட் படுமாகலானும், இவ்வாறன்றி கிட்டு, அவைகள் சூழ்ந்த நிலையாற் கடம் கரதலாமலகமா யிருத்தலால் விடுமாகலானும், பின்னர் வேறு விடினும், நன்றுடைப் புலவர்கள் செய் வருவோராகலானும், அவ்வாறு மெ ஞ்ஞானிபோலாகு மாகலானும், ஆ சைமேலிட்டின்றுதாகலானும், மே கருத்துடன் பதிப்பிலாயினேன்.

இந்நூலில் சேர்ந்தவை

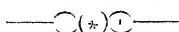
1. சிவஞான சித்தியார்
2. தத்துவப் பிரகாச விருத்தப்
3. தனிப்பாடற்றிரட்டு
4. திருமந்திரம்
5. திருவருட் பயன்

ருவுந்தியார்

ட்டினத்தார் பாடல்

	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
	10	உருத்திரனும	உருத்திரனும உருத்திரியும்
	12	மகேசுரனும்	மகேசுரனும் மகேசுரையும்
	14	சதாசிவமும	சதாசிவமும சதாசிவையும
	2	சக்முகி	சமுக்தி
	18	அந்தக்கரணங்கள்	அந்தக்கரணங்கள் [illegible]
	5	கழிவி	கருவி
	11	[illegible]	படி
	23	சில்லாளையவன்	சிலாளையாவன்
	29	இல்லாளை	இல்லாளை
	2	பொருவன்	[illegible]
	19	மலத்தாரையுமோர	மலத்தாரையும்
	22	நனமை	நன்மை
	15	கணடிருப்பவக்கு	கண்டிருப்பவர்க்கு
	20	ஆன்ப	ஆன்ம
	21	நான்ஙு	நான்கு
	24	[illegible]	[illegible]
	30	நக்தாமல்	[illegible]
	25	திரண்டி 26 27-ம் இதுவே	திரண்டிவரி 26 27-ம்துதே
	31	[illegible]	[illegible]
	21	படுவோம்	புகுவோம்
35	17	ஆதும்	ஆகா
44	20	வொன்றி	வொன்றி
49	4	கல்பிணியே	னகீல்பிணியே
50	7	லருபகில்	லருபகி
55	9	யெல்லை	வெல்லை
56	29	போச்	பேசை
67	7	பஞ்	பஞ்ச
68	5		மீண்டும்
69	4	லெழுபத்து	லெழுபத்தி
,,	6	பூதங்கடான்	பூதங்கடானே
,,	,,	தேகமோ	நான்
,,	8	,,	நா
,,	10	காரணங்களுளும் உயிரோ	காரணங்களுமோ
,,	31	காள்	கள்
71	12	இல்லாது இவ்வுடல்	இல்லா உடல்
77	22	தத்துவங்களு	ங்களும்,
78	6	[illegible]	
,,	29	கிரியையாய்	ரயா
,,	28	மூலகை	
80	3	சுபாவமாவது	

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	1	மயானமுகலா	மயானமுதலால
	2	லொனறி	ஒன்றி
,,	,,	விருசசா	விருதா
	3	பணபா	பணபாப
	,,	மொாநகாயம	ரழகாலும
	4	லொாமறின	ஒன்றின
	5	ஞ்சே!	ஏசே! மனமே! 14 வரி கூட்டிச் சொள்ள
	6	பினனோபு	பினனைய
	7	மனறு	மனதுஇல
	10	காலெனறும	சாலெனறும
	7	அபியும	அரியும
	10	அநகனு	அநகினு
	92	கரசபாரசகும	சாதகாரசகும
	2	சருமசது	கருமசனை
	3	பஞசாசசாசதுடை	பஞசாககாரது
	13	லொனறின	லொனறி
,, 7	17	லொனமொது	லொனமறுவ
,, 8	5	பிறவா	பிறழா
	21	லெபனா	லெமனா
,,	23	சனை	சடை
,, 11	16	அரியம	அரியும
12	25	பல்கும	பாலிகநப
13	28	வாழநதறபா	வாழுநதமை
14	16	கானை	கானை
	18	மனமே	மனமே!
,,	20	நீகிடம	நிடம
,, 15	18	அரியா	அரியா
16	8	சு	X ச
	10	கனமகாதாககிபம	சனம சாதாசகியம
,,	15	ஒநமுகம	நமுகமும
,,	20	பிரைசரிகது	பிரைசரிசது
,, 17	11	இலரிமேமலெனகு	இலரிமேமலெனசகு
	12	போது	போதும
,,	26	உயபோச	யச போக

பக்கம்	வரி	பிழை.	
,,	30	இருக்கவுண்டு	
,,	31	உண்டாம்	
18	2	என்றபடியும்	
,,	3	இருபதமைதாநிரு	ட
,,	4	சாந்திரன்	வ
,,	24	மேலாலயத்தை	டு
,,	25	மீழாலைத்தை	
,,	26	தனிழலைக்கைத	கூ
,,	28	லொன்றிணைபடி	லெ
,,	,,	னொன்றமையே	லெ
19	3	உணியன்	இ
,,	4	என்னுமபடி	எ
,,	14	மாயவதிகள்	ம
,,	15	இறிபத்தி	இ
,,	,,	வைதாக்கு கடவுள்	வே
,,	16	லொட்டுநிதசாரா	லெ
,,	17	குக்குவியோ	தக
,,	29	மேழனுற	மே
,,	30	சோ காணா	ஸொ
20	5	சேடம்	ர
,,	6	யிரா	உயி
,,	22	ஆடும்	அ
,,	,,	சுபாடு	சுட
21	1	அக்கும	கு
,,	,,	மாயத்த	லெ
,,	2	முலை என்று	எ
,,	,,	தாவமெய்ப்பயி	தா
,,	22	முந்து பிற்கு	(
,,	29	ஆகல்	ஆ
22	1	பாழ்	ய
,,	9	குடவளவுமா	சு
,,	19	ச்சுறதை	டி
,,	23	ஆடும்	அ
,,	25	யாடும்	ய
23	26	படர்பகை	ப
,,	9	முன்னுண்டு தரல்	பு
,,	15	நயனம்	தீ
,,	20	ஓதில் இரண்டும்	(இ
	25		

பாயவே யென்றபடியும் அமைந்த இலக்கங்கள் எவ்வாறு பொருளால் வேறுபட்டு நடந்ததோ அவ்வாறே, இலக்கப் பாக்களால் வேறுபட்டு, உண்மைப் பொருளை யோதுகின்றதே ஒருவிசேடம்.

இலக்கண விலக்கியத்தில் கற்போர் முதல் கற்றுணர்ந்தோர் ஈறாக வுள்ள எல்லார் தமக்கும், யாபக சுத்திக்கு உயிர் வருக்கையாகவும், உயிர் மெய் வருக்கையாகவும், குணித வருக்கையாகவும், அந்தாதி யாகவும் பொருத்திக்கொள்வதுபோல் இந்நூலின இலக்கத்தில் இலக்கமுறையாக முதன்முதல் முடி வீறாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் பிறிதோர் விசேடம்.

எண்ணிலக்கணத்தாலும் யாப்பிலக்கணத்தாலும் சிலபல விடங்களில் சரியொத்து வாவில்லை அவ்வாறேல் நூலாசிரியர் குற்றமாமெனின்: அற்றன்று. ஏற்றியதோ வெனின்: பிற்காலத்து மூலப்பிரதியைப் போற்றெழுதியார் யாரோ சீர்திருத்தி யெழுதாது வழக்குச்சொல்லாக வெழுதிவிட்டனர்போலும். இல்லையேல் அறிகப்பட்டுவந்த இடமெல்லாஞ் சாரியையாகக் கொள்ளல் நலம். உதாரணம் இருபத்து + இ + ஒன்று = இருபத்தியொன்று.

இந்நூலில் எற்புடை கடவுளையாவது வழிபடு கடவுளையாவது முதலில் கூறாதது யாது காரணமோ? முதலோலை யெனக்கு அம் முதற்பா கிடைத்திலை போலும்.

இவ்வற்புதமான நூலை தற்காலத்தார் கண்டிரார். என்பது திண்ணம்.

இந்நூல், முனைவன் கண்ட முதனூற்கும, முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்து, வேண்டும் விகற்பங் கூறியழியா மரபினது வழிநூற்கும் ஒப்ப முடிந்த சார்பு நூலாகும். எனினும் ஒருவாற்றான் வழிநூலென்றுந் துணியப்படுகிறது. அஃதெவ்வாற்றானெனின்: மநோபோத என வடமொழியின்கண் ஒரு நூலுளது. அந்நூற்பெயரையே யிந்நூற்கு மமைத்து, அதிலுள்ள விடயமே யிதிலுங் கூறப்பட்டிருந்தால் அதற்கிது வழியே. ஒரு காலத்தில் வேறு விடயங் கூறப்பட்டிருந்தால் சார்பெனத் தடையில்லை.

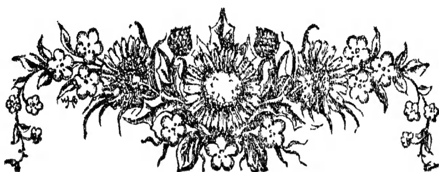
பழைய வுரை யென்று குறிப்பிட்ட யிவ்வுரை யாரோவோர் வேதியரா லெழுதப்பட் டிருக்குமென்பது துணிபு. ஏனெனின்: பிராம்மண வாக்காகவே சில பலவிடத்தில் வடசொற் கல

ந்து வருகின்றது. அல்லாமலும் முதற் சில விடங்களில் அனேக மாய்ப் பதவுரையாகவும், இடைச் சில விடங்களில் அனேகமாய்ப் பொழிப்புடன் விருத்தியாகவும், கடைச் சில விடங்களில் பொழிப்பு மேற்கோள்களுடன் விருத்தியாகவும், இருக்கின்றது.

இந்நூற்கு வேறுரை கிடையாமையானும், மூலம் கிடைப்பது அரிதாக விருக்கையானும், இனி யோர் உரைச் செய்விதாக எழுதிற்றுது உரையா மாகலானும், அவ்வா றெழுதினும் இவ்வுரையைக் கொண்டே யெழுதவேண்டு மாகலானும் பழைய வுரை யென்று பெரிலாததற்குப் பேரிட்டேன்.

இந்நூலை யென்னாலானமட்டும் ஒருவாறு திருத்தினேன் பூரணமாகவுந் திருத்த எண்ணங்கொண்டும் மேற்கூறிய போந்த கருவிக ளில்லாமையானும், அச்சிடுங் காலத்து எனக்கு நேர்ந்த ஆபத்துகள் ஒவ்வொன்றும் சொல்லி முடியாதாகலானும், அவ்வாறு சொல்லச் சுருக்கமாகப் பிரவேசிப்பினும் கேட்டா ரெவரும் ஆச்சரியத்துடன் துக்க சாகரத்துள் அழுந்துவாராகலானும் ஊழிற் பெருவலியாவுள? என்றபடி நிச்சயித்தவதனை தற்போது கூறவொண்ணாதாகலானும், அங்ஙனம் ஒருகாற் கூறினும், முத்து மாணிக்கம் என யானெழுதப்போகும் நூலில் கண்கூடாக் காணக்கூடுமாகலானும் இவண் கூறாமலே கூறினேன். இப்பால் இன்னொரு பதிப்பச்சிடுங்கால் இந்நூலுக்கு பெரிதாய விருத்தியுரை யென்னாலேயே யெழுதப்படுமாகலான், இதற்குள்ளாகவேனும் தன்பிற்கினிய நண்பர்கள் பிரதிகள் கிடைத்தாலும், விசேட சங்கதி யிதைபற்றித் தெரிந்தாலும் எனக்கனுப்பி யுதவி புரிதல் செய்ந்நன்றியே. அந்நன்றியை யென்றும் மறவாதவனாய் அவ்வவர் திருநாமங்களை நூலுள் காட்டிப் பிரகாசப்படுத்திப் பூரிப்பேனுள்ளம். விலாசம்:—ஜீ. ஆர். பாலைய நாயுடு கம்பெனி, ரூளை போஸ்டு, மதராஸ்.

சதுரை-அ. சிவசிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநோபோதை.

[மூலமும் - பழைய உரையும்]

ஒன்றெ்ன் றிருதெய்வ முன்னுமன் மற்றொன்றை யோன்றுதலா
லொன்றி லிருக்கா லொழிந்தனமே லிச்சை யொழிதினமும்
ஒன்றி லொருகா லொருகாலும்பூ சித்துன் னரனை யன்பா
யொன்றின்முக் காற்ற ளொழிவைப் பணிமுத்தி யுண்டுநெஞ்சே!

(எ-து) நெஞ்சே! ஒன்று என்று இருதெய்வம உன்னாமல் மற்று ஒன்றை-தெய்வம் ஒருவனே யென்றிரு, பின்னையுமொரு தெய்வ முண்டென்று நினையாதே; ஒன்றுதலால் ஒன்று இருகால் ஒழிந்தன மேல் இச்சை ஒழிதினமும்-ஒன்றிலே இருகால் நீங்கின் நின்ற தரையாம். ஸ்ரீகளுடைய அரையென்னும் யோனியின் மீதிலே யிருக்கின்ற விச்சையை யொழித்து விடுதினமும்; ஒன்று இல் ஒருகால் ஒழிகால் உம் பூசித்து உன் அரனை-ஒன்றிலே கால் நீங்கின் முக்கால். திரிகாலமும் பூசை செய்து தியானம் பண்ணும் பரமேஸ்வரனை யன்பாய்; ஒன்றின் முக்கால்தான் ஒழிவை பணி முத்தி உண்டு மனமே!-ஒன்றிலே முக்கால் நீங்கின், கால். சிவனடியார்களுடைய காலென்றும், பாதங்களைப் பணிந்தால்மோட்சமுண்டாகும் மென்றவாறு. (1)

இரண்டு மிரண்டு மிரண்டோ டிரண்டுகேண் ணேனரியும்
இரண்டு தொழிற்செய் திரண்டுரு வாகியுமி ரண்டுமெட்டான்
இரண்டடி தன்னையுமி ரண்டொரு காலமு நேர்ந்தர்ச்சியும்
இரண்டறக் கூடிட லாமன மே!வினையி ரண்டுமற்றே.

(எ-து) மனமே-மனதே! இரண்டும் இரண்டும்-நாலும், இரண்டோடு இரண்டு-நாலு, கண்ணோன்-ஆக எட்டுக் கண்களை யுடைய பிரம்மதேவனும், அரியும்-விண்டுவும், இரண்டு தொழில் செய்து-இரு வேலைகளைச் செய்து, இரண்டு உரு ஆகியும்-ஈருரு வாகியும், இரண்டும் எட்டான்-இரண்டுக்கும் எட்டாதவன்றன், இரண்டு அடி தன்னையும்-திருவடிகளிரண்டையும், இரண்டுஒன்று காலமும்-மூன்று வேளையும், நேர்ந்து அர்ச்சியும்-(உள்ளன்புடனே) வேண்டிப் பூசைசெய்யும், (அப்படிச் செய்தால்) வினை இரண்டும் அற்று-இரு வினையினின்றும் நீங்கி, நாம் இரண்டுஅற-இரண்டல்லாமல், கூடிடலாம்-ஒன்றாக வயிக்கியமாகலாம் எ-று.

(விரை) நான்முகனுதலால் எட்டுக்கண்களை யுடையவனென வந்தது. இரண்டு தொழிலாவன:—பறந்து தேடுந் தொழி லொன்று, ஆழ்ந்து தேடுந் தொழிலொன்று ஆகவிரண்டு. இரண் டுருவாவன:—அன்ன வுருவொன்று, பன்றியுருவொன்று ஆக விரண்டு. இரண்டு மெட்டானெனில் அடிமுடி யிரண்டுக்கு மெட் டாதவனெனப் பொருள்கொள்க. ஆண்டானென்றும், அடிமை யென்று மில்லாமலிருக்கும் அத்துவித யின்பநிலையை யிரண்டா கக்கூடிடலாமென்றபடி. வினையிரண்டாவன:—நல்வினை, தீவினை, விசேட யிலக்கணம்.—மனமே!-மரியாதைக்கழைத்த பெயர் எது ஹைறியலாமெனின் அர்ச்சியும் என்ற வினைக்குறிப்பால். (2)

மூன்று முயன்று நமைப்பிற வாழியின் மூழ்த்திடநாம்
மூன்றை முயன்றன் முறைமையன் றேமுத்தி யுண்டுகேண்டான்
மூன்று முடையா னடியை முயன்றி*-த- மகிதம்பெற்றுன்
மூன்று முயலா மனமே! பிறவாழி மூழ்க்குமின்றே.

(எ-து) மனமே-மனதே! மூன்றும் முயன்று-மும்மலங்களும் முயற்சிகொண்டு, நமை-நம்மை, பிறவாழியில்-பிறவிக்கட லில், மூழ்த்திட-முழுகும்படிச் செய்ய, நாம்-நாம், மூன்றை-மூவா

சையை, முயன்றல்-பிரயத்தனப்படல், முறைமையன்று ஏ-முறைமையல்லவே, கண்டால்-யோசித்துப் பார்த்தால், முத்தியுண்டு-மோக்ஷம் (எவ்வாற்றானும்) உண்டு. ஆகலான். மூன்றும் உடையான் அடியை-மூன்று கண்களையுடையான் திருவடிகளை, முயன்று பற்றிக்கொண்டு இதம் மகிதம பெற்றால்-உள்ளக் களிப்பு கொண்டால், மூன்றும் முயலா-மும்மலங்களும் பற்றா, பிறவாழி மூழ்க்கும் இன்றே-பிறவிக்கடலிலே மூழ்குவதும் இல்லை. (எ-று)

(வி-ரை) மூன்றும் என்பது:—ஆணவம், மாயை, காமியமாம். முயன்று என்பதற்குப் பற்றியெனப்பொருள்கோடல்வேண்டு பிறவாழியை.'பிறவிப் பெருங்கட'லென்றார் நாயனார், மூன்றையென்பது மண், பெண், பொன் ஆசைகளாம். இனி மூன்றும் என்பது சோம சூரியாக்கினியாய முக்கண்களாம்.

(இ-ம்) நமை-நம்மையென்பதன் இடைக்குறை.

(பி-ம்) இதமகித மற்றென்றுங் காணப்படுகிறது. மூன்றாமடியில் தகரத்துக் கோரை யின்மையெனக் கொண்டு களித்துறையை நடைபெற்றுவரப் பொருந்திக்கொள்க. (3)

நாலா விதத்திலு மாராயி லின்பநன் முத்திநெஞ்சே!
நாலாய யோனி தனிலே பிறந்திறந் தேகநன்றே
நாலாலு நலேழி னுலுமா லாலுநன் நான்முகத்தோ
நாலேயுங் காணாத நாதனை நாடி(நன்) னெறியினில்லே.

(எ-து) நெஞ்சே-நெஞ்சமே! நாலாவிதத்திலும்-நால்வகையாலும், ஆராயில்-ஆய்ந்து பார்க்கையில், நன்முத்தி-நல்லமோக்ஷமே, இன்பம்-சுகம் (அப்படியிருக்க) நால் ஆய-நால்வகையாய யோனிதனிலே-யோனிகளிலே, பிறந்து இறந்து-பிறந்தும்இறந்தும், ஏக-போக, நன்றோ-நல்லதோ? நாலானும்-நாலு வேதங்களாலும் நால் எழினுலும்-இருபத்தெட்டா கமங்களாலும், மால்ஆலும்-விஷ்ணுவாலும், நன்னால் முகத்தோன் ஆலும்-நாலுதிக்கு முகங்களையுடைய பிரம்ம தேவனாலும், (மற்றியாவராலும்) காணாத-காணமுடியாத, நாதனை-பரமசிவனை, நாடி-நாடி, நல்நெறியில் நில்லே-நல்வழியிலே நிற்பாய் (எ-று.)

(வி-ரை) நாலுபோ பேச்சேகேள், நாலுதுட்டு சம்பாதி. என்ற பழமொழிப்படியே மீண்டும் நாலாவிதமென்றார். இது வழக்கச்சொல், நாலாய யோனியாவன:—அண்டசம், சுவேதசம் உற்பீசம், சராயுசம், இவற்றை முறையே-முட்டையிற் பிறப்பன, வேர்வையிற் பிறப்பன, விதையிற் பிறப்பன, பையிற் பிறப்பன, எனக் கொள்க. * நாலு வேதங்களாவன:—இருக்கு, தைத்திரியம், சாமம், அதர்வணம்,

ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டாவன:—1. காமிகம், 2. யோகஜம், முதலிய.

* நாலாய யோனிதனிலே பிறந்திறந்தேக நன்றோ, வென்றமையான், சுரராய், நரராய், விலங்காய், பக்ஷியாய், தாபரமாய், ஊர்வனவாய், நீர் வாழ்வனவாய் எழுவகைத் தோற்றமாய் எண்பத்து நான்கிலட்ச யோனி பேதங்களாகப் பிறந்திறந் துழலலேனென வித்தரித்துப் பொருள்கோடலுமுண்டு.

(இ-ம்) நாலாறும், நாலேழினும் என்பனவற்றிற்கு முறையே, வேதங்களும், ஆகமங்களும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. மால்-பண்பால் வந்த பெயர். நான்முகத்தோன்-எண்ணால் வந்த பெயர். நாலாவதடியில் ஏனைமேல் நாலென நின்றநெறி, பொருள்பேல் ஆலெனத்தா னின்றது. (4)

அஞ்சினு மாகிய மெய்விட வாதைசெய் யந்தகர்க்கங்
கஞ்சிட வேதுக்கு நாமன மே!யருள் வீடுறலாம்
அஞ்சுக ரத்தார்க்கு மாறு முகத்தார்க்கு மப்பனென
அஞ்சு முகத்தனை யசையாம லுன்னற மாய்ந்துசெய்யே.

(எ-து) மனமே-மனதே! அஞ்சினும் ஆகிய-ஐம்பூதங்களாலாகிய மெய்விட-சரீரத்தை விட்டவுடனே, வாதை செய்-(சீவாத்துமாக்களை) நரகவாதனை செய்யப்படாநின்ற, அந்தகர்க்கு - எமதருமர்க்கு, அஞ்சிட எதுக்கு நாம்-நாம் ஏன் பயப்படல், அருள் வீடு உறலாம். ஞானவீட்டைப் பெற்றிருக்கலாம். (அதெப்படியென்னில்) அஞ்சு கரத்தார்க்கும் ஐங்கரக் கணபதிக்கும். ஆறு முகத்தார்க்கும் ஆறுமுக முருகருக்கும், அப்பன் ஆன-தந்தை

யான, அஞ்சு முகத்தனை-ஐம்முகமுடைய பரமசிவனை, அசையாமல்-மறவாமல், உன் அறம்-நினைக்கும்படியான தருமத்து, ஆய்ந்து-ஆராய்ந்து, செய் ஏ-செய் (எ-று)

(வி-ரை) ஐம்பூதங்களாவன:—1. பிருதுவி, 2. அப்பு, 3. தேயு, 4. வாயு, 5. ஆகாசம் ஆ 5 நரக வாதைகளாவன:—1. தமப்பிரபை, 2. இமப்பிரபை, 3. தூமப்பிரபை, 4. வாலுகப்பிரபை, 5. சாகரப்பிரபை, 6. இரத்தப்பிரபை, 7. அழற்பிரபை ஆ 7. அவையாவன:—இருள், குளிர், புகை, மணல், துயிலாமை, இரத்தம், தீ.

ஈச்சுரன் ஐம்முகமாவன:—1. ஈசானம், 2. தற்புருடம், 3. அகோரம், 4. வாமம், 5 சத்தியோசாதம். இவற்றுள் ஈசானம்-அனைத்துமாகுதல், தற்புருடம்-காத்தல், அகோரம், அழித்தல், வாமம்-விளக்கல், சத்தியோசாதம்-தோற்றுவித்தல்.

உன் அறம் என்றால், சிவதருமோத்திரம் முதலாய நூல்களிலே சொல்லப்பட்ட முப்பானிரண்டறங்களுமாம். ஆய்ந்து என்றமையால் பொருளுள்ள பகல் வேடதாரிகளுக்கு கொடுக்கற்க வென்றபடியாம். (5)

ஆறினிற் பாதி மலத்தாற் பிறப்புற் றழிந்திடவேன்
ஆறினி லொன்றேகி நின்றக் கரத்தோ னடிக்கன்புசெய்
ஆறினை நீங்கிநில் லஞ்சினை நீக்குதிரி யாசையறூஉ
ஆறும் பிறவிப் பிணிமன மேயென்சொ லையமின்றே.

(எ-து) மனமே-மனமே! ஆறினில் பாதி மலத்தால்-(ஆறினிற்பாதி மூன்று) மும்மலத்தால், பிறப்பு உற்று அழிந்திடல் என்-பிறந்து பிறந்தழிந்து போதலேதுக்கு? ஆறில் ஒன்று ஏக நின்ற அக்கரத்தோன்-(ஆறில் ஒன்று ஏக, நின்ற ஐந்து) பஞ்சாக்கரமே திருமேனியானவருடைய, அடிக்கு-திருவடிகட்கு, அன்பு செய்-பத்தி பண்ணிக்கொண்டு வா, ஆறினை நீங்கி நில்-ஆறுவித விகாரங்களையும் நீங்கி நில், அஞ்சினை நீக்கு-பஞ்சேந்திரியங்களையும் (அடக்கு) போக்கு, திரி ஆசை அறு-மூவாசையும் ஒழி. (இப்படி நடப்பட்டால், ஆறும் பிறவிப்பிணி-பிறவி

ரோயாறிவிடும், என்சொல்-என்னுடைய வார்த்தைக்கு, ஐயம் இன்று-சந்தேகமில்லை (எ-று.)

(வி-ரை) பஞ்சாக்கரத்துடன் தூல பஞ்சாக்கரம், சூக்கும பஞ்சாக்கரம், காரண பஞ்சாக்கரம் மகாகாரண பஞ்சாக்கரம் முதலிய பலவிதமுள. இவை குரு முகத்தானறிக.

ஆறு விகாரமாவன:—1. காமம், 2. குரோதம், 3. லோபம் 4. மோகம், 5. மதம், 6. மாச்சரியம் ஆ 6

பஞ்சேந்திரியங்களாவன:—1. சோத்திரம், 2. தொக்கு, 3 சட்சு, 4. சிங்குவை. 5. ஆக்கிராணம் ஆ 5.

(இ-ம்) ஆறுய் எதிர்கால வினைமுற்று. (6)

ஏழினி லேயொன்ற தேகேக வேதுமெய் யிளமைசெல்வம்
ஏழினிலோன் றேகிட வினிதென்ப ரேழைய ரினிமுத்திதான்
ஏழினி லோன்றின் னடியா ரிறைமரு கன்றுதையை
ஏழினி லோன்றினைச் சூடியை யேற்றிடு யென்றநேஞ்சே.

(எ-து) என்றன் நெஞ்சே-என்னுடைய மனமே, ஏழு இன் இல்-ஏழு வாரங்களுள், ஒன்று அது-ஒன்றாகிய ஞாயிறுனது, ஏக ஏக-போகப்போக, மெய்-தேகமும், இளமை-வாலிபமும், செல்வம்-சம்பத்தும், ஏகும்-போகும. ஏழையா-அறிவிலார், ஏழு இல் ஒன்றாகிட-ஏழு வாரங்களுள் ஒன்றாகிய (ஞாயிறு) பொழுது போக, இனிது என்பர்-நல்லதென்பார்கள். இனி முத்திதான்-இப்பால் வீடு எவ்வாறெனறால், ஏழு இன் இல் ஒன்று இன்-ஏழு வாரங்களுளொன்றாகிய வியாழமென்னும் பிரகஸ்பதியின், அடியார்-சீடர்களான தேவர்களுக்கு, இறை-அரசனாகிய தேவேந்திரன்றன், மருகன்-மருமகனான சுப்பிரமண்யருடைய தாதையை-தந்தையான பரமசிவனை, ஏழ் இனிஇல்-ஏழு வாரங்களுள், ஒன்று இன் ஐ-ஒன்றாகிய திங்களை, சூடியை-அணிந்தவனை, ஏற்றிடு-போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடு. (எ-று)

நாழிகை சுடு-செல்ல ... ரூம், நாள் நடு-செல்ல ஒருமாதமும், மாதம நடு-செல்ல ஒரு வருஷமும, ஆக நிகழ்தற்கு நாளே காரணமாகலான், அந்நாள் செல்லச்செல்ல ஆயுளும் கழியு

மென்பதாம். அங்ஙனம் கழியவே தேகம் ஆற்றங்கரையண்டை யின் மரத்தைப்போல் விழுந்துவிடும். ஆற்று நீராலே பிடி கரை யாகக் கரைந்து கரைந்து போவதுபோல நாட் செல்லச்செல்ல வார்த்திபம் வருகையினாலே வாலிபம் போய்விடும். மத்தியான காலத்தில் வெய்யற் காய்கிற நிட்டாண்யந்தானே கானலெனக் காட்டாது, நீரெனக்காட்டி, பொழுது சாய்ந்ததும் மேற்படிகானற் காணாமற் போவதுபோல, பண்ணின புண்ணியம் வந்து நேர்ப பட்ட காலத்திலே உலகுக்கெல்லாம் எண்ணிக்கைப் பெறுவதாகச்செல்வம் பெற்றிருந்து புண்ணியம் பண்ணுநாள் வந்தவுடனே, தானே கானலைக் காணாது போனதுபோல, செல்வமும் போய்விடும். இவ்வாறு இம்மூன்றும் போது போகப்போக அசத்தாகப் போதலினால் வீணே பொழுதுபோக்கல் பொல்லாங்கென்பது இரண்டாமடியினதாரம். வறுமையாற் பீடிக்கப் பட்டவர்கள். இற்றைப்பொழுது போகட்டும் நாளை பார்த்துக்கொள்ளலாமென் பதனால் இனிதென்பரென்றார். (7)

எட்டினி லொன்றென வாழ்ந்தாலு மென்னவிவ் வாழ்நிலையோ
எட்டினி லொன்றெனு சாலங்கண் டாயுட லிதைநம்புமோ
எட்டினி லொன்றின் மகனிறைக் கெட்டா விறையை யுன்னி
எட்டினி லொன்றென் வயறென்ற பேருக் கிடின்முத்தியே.

(எ-து) எட்டு இன் இல்-அட்ட திக்கில், ஒன்று என-ஒரு பாலகனை இந்திரனென்ன, வாழ்ந்தால் உம்-(போகமாக) வாழினும், என்ன-என்ன பிரயோஜனம்? வாழ் (வு) நிலையோ-இந்த வாழ்வு (ஒருவரிடத்திலேயே) நிற்குமோ? நில்லாது. 'அதெதனாலென்றால்' எட்டினில் ஒன்று எனும்-அட்டதிக்குப் பாலகரில் ஒருவனை, சாலம்-இந்திரசாலத்தைப்போல, உடல் கண்டாய்-தேக (வநித்திய)த்தைக் கண்டாய். இதை நம்புமோ-இவ்விஷயத்தை உலகம் நம்புமோ? (நம்பாததனால்) எட்டினில்-அட்ட திக்குப் பாலகருள், ஒன்றின்-ஒருவனை வாயுவின், மகன்-புத்திரனாகிய ஆஞ்சனேயனுடைய, இறைக்கு-இராம மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவுக்கு, எட்டாத பிறைஐ-அளவிட்டுக் காணரிய பரம சிவனை உன்னி-நினைத்து, என்வயிறு-என்னுடைய வயிறு, எட்டுனில் ஒன்று-அட்டதிக்கு[illegible]கருள் ஒருவனை (அக்நி) என்ற

பேருக்கு (நெருப்பு நிகராம்) பசியென்றவாகளுக்கு, இட-அன்னமிட, முத்தி-வீடுறும் (எ-று) (ஏ-அசை)

தேகம் நிலையாதாகவே செல்வமும் நிலையாதென்பது தோற்றம். (8)

ஒன்பதி லேழற நின்றதி லுற்பவ மாகியென்றும்
ஒன்பது பிறலுள துண்டமுஞ் சுற்றி யுழன்றிடவேன்
ஒன்பதி லேழற நின்ற தொழிக்க வுணாவறிந்தால்
ஒன்பது மோரங்க மாணுனோ டொன்ற வுணர்வுமுண்டே

(எ-று) ஒன்பது இல்-ஒன்றொழி பத்தில், ஏழு அற-ஏழு நீங்க, நின்றதில்-நின்ற இரண்டாகிற நலவினை தீவினைகளில், உற்பவம் ஆகி-பிறந்து, ஒன்பது பிறல்உள-நவத்துவாரங்களையுடைய, துண்டமும் சுற்றி-தேகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, உழன்று இடல் என்-உழல்வதேதுக்கு, ஒன்பதில் ஏழு அற-ஒன்பதில் ஏழு நீங்க, நின்றது-நின்ற இரு வினையையும், ஒழிக்க-நீக்கிக்கொள்ள, உணர்வறிந்தால்-அறிவறிந்தால், ஒன்பதும் ஓர் அங்கம் ஆனான் ஒடு-நவந்தரு பேதத் திருமேனியுடைய பரம்பொருளோடு, ஒன்ற-ஏகமாகப் பொருந்தத்தக்க, உணர்வும்-அறிவும், உண்டே-உண்டாம். (எ-று)

உருவம்.—4. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேஸ்வரன்.
அருவுருவம் 1. சதாசிவன்.

அருவம்.—சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து. 'உருவமொரு நாலாகி' (சித்தியார்) (9)

பத்து மிருந்து பிறந்தாலு யென்னவிப் பார்தனிலே
பத்துந்தோண் ணூற்றினிற் சாவதேன் னோவெம் பாவிநெஞ்சே
பத்தும்பத் தும்பத்தும் பதிவாக வாழ்சடைப் பரமன்றன்னைப்
பத்துக்கு ளேழற்ற கண்ணனை யுன்முத்தி பாலிக்குமே.

(எ-று) வெம் பாவி நெஞ்சே-மிக்கவாய பாவத்தைச் செய்த மனமே, இபார்தன் இல் ஏ-இந்த வுலகின்கண்ணே, பத்தும் இருந்து-பத்துமாதமுந் தாய்வயிற்றிலிருந்து, பிறந்தாலும் என்ன-பிறந்தாற்றானென்ன? பத்தும் தொண்ணூற்றினில்-நூறில், சாவது

என்னே-இறப்பது எதுக்கு, (ஆகையினால்) பத்தும் பத்தும பத்தும-முப்பது, நாள்கொண்டது ஒருமாசம மாதமாவது திங்கள் ஆகவே சந்திரன், பதிவாகவாம்-பதிந்துவாழும, சடைபரமன் தன்னை, சடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனை, பந்துக்கு உள் எழு அற்ற கண்ணனை-(பந்தில் எழுபோக நின்றஏழன்று) ஆகவே, முக்கண்ணனை, உன்-தியானி, முத்தி-வீடு, பாலிக்கும்-கிடைக்கும் (திருவருள) கூட்டும (எ-று)

பட்டினத்தடிகள், 'பத்தும் புகுந்து பிறந்து' 'ஐயிரண்டு திங்களாய் யங்கமெலாம நொந்து' என்பதைககாண்க. (10)

பதிஞென்றி லெட்டற்ற வாசையி ஞற்பய னில்லைநெஞ்சே!
பதிஞென்றி லஞ்சிலாச் சூடிதன் பாதத்திற் பத்தியுண்டாய்
பதிஞென்றி லஞ்சற் றெழுத்தைப் பகலிர வாய்ச்செபித்தாற்
பதிஞென்றி லாறற்ற பாதகம் போய்முத்தி பாலிக்குமே

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே! பதின ஒன்றும எட்டு அற்ற ஆசை இன்ஆல-(பதினொறிலெட்டுபோக) மூன்று ஆசையினால், பயன்இல்லை-உபயோகமில்லை. ஆகையினால, பதின்ஒன்று இல அஞ்சு இலா-(பதினொறிலஞ்சில்லாதது) ஆறு. ஆகவே நதியை சூடி தன்-தரித்தவனுடைய, பாதத்தில் திருவடியில் பத்தி உண்டாய் அன்புண்டாய், பதின் ஒன்றில அஞ்சு அறறு-பதினொன்றில ஐந்து நீங்கினது ஆறு, எழுத்து-எழுத்துகளை, பகல் இரவு ஆய்-பகலு மிரவுமாய், செபித்தால்-உச்சரித்தால, பதின்ஒன்று இல் ஆறு அற-கக-லே ஐ போனால் நீக்கு ஐந்து, பாதகம் உம-பாதகங்களும, போய்-நீங்கி, முத்தி-வீடு, பாலிக்கும-உண்டாகும் (எ-று)

எண்டு ஆறெழுத்தென்றது பிரணவமாகிற ஓங்கார முதலியனவாம். ஜெபித்த லெவ்வாறெனின், மூலாதாரத்தில நகாரமும, சுவாதிஷ்டானத்தில் மகாரமும, மணிபூரகத்தில் சிகாரமும், விசுத்தியில் வகாரமும், அனாகதத்தில் யகாரமும, ஆக்கினையில் பிரணவமும் இருப்பதாகத் தியானித்தலாம். இனி பிரணவாக்ஷரம சிவமுன் வராது ஆனால் நமமுன் வரும. உதாரணம், ஆந்திர பாஷாவாரமப மந்தரமாய (ఓంనమః శివాయ) (ஓநமசிவாய) எனபதே.

பஞ்சமா பாதகங்களாவன:—மாதாவதை, பிதாவதை, குருவதை, சிசுவதை, பசுவதை யினைய. (11)

பனிரண்டி லொன்றின்மேற் பற்றிய காதலைப் பாவிநெஞ்சே!
பனிரண்டி லொன்றேறிப் பாதத்தில் வைத்திடப் பாரமன்றே
பனிரண்டி லொன்றும் பணிவாழ் நரகுறப் பற்றிலெமன்
பனிரண்டி லொன்று பறிவீழ்தல் போலப் பதைத்தனன்றே

(எ-து) பாவிநெஞ்சே-பாவங்களைச் செய்த நெஞ்சமே, பனிரண்டில்-பனிரண்டி ராசிகளுள், ஒன்று இன்மேல்-ஒன்றாகிய கன்னிமேல், பற்றி இய காதல் ஐ-வைத்த ஆசையை, பனிரண்டில்-பனிரண்டு ராசியில், ஒன்று-ஒன்றாகிய யிடபத்தின்மீது, ஏறி-ஏறுகின்ற பரமசிவனுடைய, பாதத்தில்-திருவடிகளில், வைத்திட-மனம் வைத்திட, பாரம அல்ல ஏ-சுமையல்லவே. பனிரண்டுஇல் ஒன்றும்-பனிரண்டி ராசிகளு ளொன்றாகிய (விருச்சிகம்) தேளும், பணி-பாம்பும், வாழ்-வாழ்கின்ற, நரகுஉற-நரகமடைய, எமன்-நமன், பற்றில்-(நம்மைப்) பிடிக்கவந்தால், பனிரண்டுஇல் ஒன்று-பனிரண்டி ராசிகளுள் ஒன்றாகிய மீன், பறிவீழ்தல்போல்-பறியில் வீழ்ந்தாற்போல, பதைத்தல்-துடிதுடித்தல், நன்றே-நல்லதோ? (எ-று)

(தனிப்பாடற்றிரட்டு) மங்கையர்கள் யோனிமிசை வைத்திருக்கு மசைதனைப் பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்து கெங்கைமதி-வேணியரன் பாதாரவிந்தத்தில் வைத்தக்காலென்ற சிலேடைப் பாவாற் கண்டுணர்க. (12)

பதிமூன்று மென்று பகருமறை யென்பர் பார்க்கினெஞ்சே!
பதிமூன்று மூன்றுடன் மூன்றும் பணைத்தங்க மாய்ப்பலவாய்ப்
பதிமூன்றை யும்விட்ட பசுவுக் கதுவது வாயிருக்கும்
பதிமூன்றின் மீதான பதமீவ தாமென்று பாவியுமே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனதே! பதி-கடவுள், மூன்றும் என்று-மூன்றென்று, மறை பகரும் என்பர்-வேதங்கூறு மென்பார்கள். பார்க்கின்-நாம் ஆய்ந்து பார்க்கின், பதி-கடவுள், மூன்று மூன்றுடன் மூன்றும்-(மும்மூன்று) ஒன்பதுருவும், பணைத்து அங்க

மாய்-ஏகாங்கமாயும், பலஆய்-(இன்னும்) பலவுருவமாயும், பதி-பதிந்த, ஐ உ மூன்றும்-மும்மலங்களையும், விட்ட-விட்டு நீங்கி நின்ற, பசுவுக்கு-ஆன்மாக்களுக்கு, அது அது ஆய் இருக்கும் பதி-அது வேதாணகவுமிருக்கு முதல்வன், மூன்றின்-முப்பதவிகட்கும், மீதுஆன-மேலான, பதம்-சாயுச்சியத்தை, ஈவதுஆம் என்று-(பக்குவான்மாக்களுக்கு) கொடுப்பதாமென்று, பாவியுமே-நினைவாய், (எ-று.)

பதி மூன்றுவன:—பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன்.

(இ-ம்) பதிமூன்று-பதின்மூன்று எனபதின் இடைகுறைப் போலி. ன்-சாரியையாகவுங் கொளளலாம். (13)

பதினற் சிரமுகத் தோனு மரியும் பணிந்திரனும்
பதினலிற் பாதி முனிவரு முப்பத்து நாலுடனே
பதினலு மாயிர விருடி முப்பத்து முக்கோடிசுரர்
பதினலு மோரா பதியைநா முன்னேன்ன பாக்கியமே.

(எ-து) பதி-பதிந்த, நால்சிரம்முகம அத்து ஒன் உம்-நான்முகனுகிய பிரமனும, அரியம-விண்டுவும், பண் இந்திரனும்-சொல்லும்படியான தேவேந்திரனும், பதினல இல் பாதி முனிவரும்-(ஏழு இல் பாதி எ) சப்தமுனிவர்களும், முப்பத்து நால் உடனே பதினாலும் ஆயிரம்-(நசஉம் ய்சஉம் சய்அ) நாற்பத்தெண்ணயிர மகரிஷிகளும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், பதி-பதிக்கப்பட்ட, நாலும்-நாலு வேதங்களும், ஓராத அறியாத, பதியை-முதல்வனுகிய பரமசிவத்தை, உன்ன-எண்ண, என்ன பாககியம்-யாதுபுண்ணியம், (செய்தோமமனமே) (எ-று) (14)

பதினஞ்சு போன்ற முகத்தா ளுலகைப் பயிலிறைவிப்
பதினஞ்சை யுண்ட பராபர வத்துவைப் பற்றிநெஞ்சே!
பதினஞ்ச தாப்பாற்று பாழாசை தன்னை யிப்படியிருந்தால்
பதினஞ்சு கண்ணுட னேநல் லயிக்கிய பாவமுண்டே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே! பதின் அஞ்சுபோன்ற-(பதினஞ்சாம் நாளாகிய) பூரணசந்திரனைப்போன்ற-முகத்தாள்-திருமுகமுடையவள், உலகை (எல்லா) உலகங்களையும், பயில் இறைவி

பதி-பயின்ற பராசத்தியினுடைய தலைவனாகிய, நஞ்சு ஐ-உண்ட பராபரவத்து ஐ-விஷயத்தையுண்ட நீலகண்டத்தை, பற்றி-துணை கொண்டு, பாழ் ஆசை தன்னை-பாழான ஆசைகளை, பதி நஞ்சு அது ஆய்-பதிநஞ்சுக்குச் சமானமென, பாற்று-ஒட்டு, இப்படி இருந்தால். இவ்வாறு திடப்பட்டிருந்தால், பதின் அஞ்சு கண்உடன் ஏ-பதினைந்து கண்களுடைய சதாசிவத்துடனே, ஐக்கிய பாவம் உண்டு ஏ-(பெறும் பேறாகிய) ஒற்றுமையு முண்டாம். (எ-று)

பதினைங்கண் எவ்வாறெனில்:—ஐம்முகச் சிவமாகலான் (ஐம் மூன்று பதினைந்து. (15)

பதினாறிற் பாதி மதியைநற் றும்பையைப் பைங்கொன்றையைப்
பதினாறிற் பத்திலா னின்றனை சூடும் பரமன்றன்னைப்
பதினா றுபசார மாய்ப்பூசை பண்ணிடிற் பத்தியுண்டாய்ப்
பதினாறுக் கப்பாலுக் கப்பாற் குருபதம் பாலிக்குமே.

(எ-து) பதின் ஆறு இல் பாதிமதி ஐ-(௰௬இல் பாதி அ. ஆகவே எட்டாம்பிறை) அர்த்த சந்திரனையும், நல்தும்பை-நல்ல தும்பைப்பூவையும், பைம் கொன்றை-பசியகொன்றை மலரையும், பதின்ஆறு இல்பத்து இல்ஆ நின்றனை-(௰௬இல் பத்துபோக நீக்கு ௬) ஆறாகிய கெங்கையையும், சூடும் பரமன் தன்னை-(சடாபாரததில்) தரிக்கும் பரமசிவனை, பதின் ஆறு உபசாரம் ஆய் சோடச வுபசாரங்களுடனே, பத்தி உண்டாய் பூசை பண்ணிடில்-பத்தியோடு பூசைசெய்தால், பதினாறுக்கு-(பதினாறுவதாகநின்ற) விசுத்திக்கு, அப்பால்-மேலாகநின்ற, அப்பாலுக்கு-ஆக்ஞைக்கு, அப்பால்-அப்பாலான, குருபதம்-குருபாதமாகிய பரமபதம், பலிக்கும்-சித்திக்கும். (எ-று.) (16)

சோடச வுபசாரமாவன அகராதியிற்காண்ப:—

பதினேழி னிற்பதின் மூன்றற வேதம் பயிற்றிலேன்னும்
பதினேழி னிற்பதி னாலற்ற வாசையிற் பட்டுழன்றாற்
பதினேழி லஞ்சகல் பாணியன் றாதை பதம்பெறலாம்
பதினேழி னிற்பதி னாலற்ற வாசைப் படாமலுன்னே.

(எ-து) பதின் ஏழினிற் பதினல் அற்ற ஆசை இல்-(௰எ-இல் ௰சு போக நீக்கு ௩)மூவாசையினுல், பட்டு உழன்று-ஆல்-அகப் பட்டுக்கொண்டு திரிந்தால், பதின் எழ் இல்-பதின் மூன்று அற வேதம்-(௰எ இல் ௰௩ போக, நீக்கு ௪) நான்கு வேதங்களையும், பயிறறில் என் ஆம்-கற்றல்தானென்ன? பதின் ஏழின் பதினல் அற்ற ஆசையை படாமல் (௰எ இல் ௰சு அற்றது ௩) மூவாசை யிலுஞ் சிந்தையைச் செலுத்தாது, உன்னே-நினைவாயாக. பதினே ழில் அஞ்சு அகல் பாணியன்-(௰எ இல் ரு அற்றது ௧௨) பன்னிரு கைகளுடைய தாதை-தகப்பனுர்தம், பதம சீரடி களிரண்டையும், பெறலாம்-அடையலாம் (எ-று.) (17)

பதினேட்டிற் பாதி படுத்தும் பிறப்பினிற் பட்டே மன்கைப்
பதினேட்டி னிற்பதின் மூன்றரை யேகரைப் புண்ணிடவேன்
பதினேட்டி னிற்பதி னஞ்சதி லாக்குணம் பதைப்படைக்கில்
பதினேட்டி னிற்பதி னேழி லருள்வெளிப் பட்டிடுமே.

(எ-து) பதின் எட்டில் பாதி-(௰அ இல் பாதிகூ) நவக்கிரகங் கள் ஆலும், படுத்தும்-வாதைப்படுத்தும, எமன்கை-எமன்கைக ளி(ன்), பதின் எட்டினில் பதின்மூன்று அரை ஏக-அரைப்புண் ணிட என் (௰அ இல் ௰௩௨, போக ௪௨) ஞல் அரைசெக்கினுல் அரைப்புண்ணிட எதுக்கு? பதின்எட்டு இன், இல் பதின் அஞ்சு அது இலா குண பதைப்பு-(௰அ இல் ௰ரு போக நீக்கு ௩) முக்கு ண பதைப்பையும், அடைக்கில்-அடக்கினுல், பதின் எட்டு இன் இல் பது இன் ஏழு இல்- அருள்-(௰அ இல் ௰எ போனல் நின்றது ௧) ஓரருளாகிய, ஓர்ஞானம்-வெளிபபட்டு இடும, வெளிப்படும். (எ-று.)

நாலரையெனவந்ததை 'எமன்'கையோடு இடையில் யகரஇ சேர்த்து எமன்கையினல் எனக்கொண்டு, நின்ற அரையைசெக்கு முன் கூட்டி அரைக்குஞ்செக்கு எனபொருள் கொள்க.

முக்குணமாவன:—தாமசம், இராஜசம், சாத்வீகம். (18)

பத்தோன்ப திற்பதி ஞேன்றேக வாழ்ந்துறம் பண்ணறியா
பத்தோன்ப திற்பத் தரைபோக நின்றதைப் பற்றல்விடும்
பத்தோன் பதிலொரு எட்டரை போனத்தைப் பார்சிவனுய்
பத்தோன்ப திற்பதிஞேன்றே கியசித்தி பாலிக்குமே.

(எ-து) பத்து ஒன்பது இல் பதின்ஒன்று ஏகவாழ்ந்து-(௰௯ இல் ௰௧ ஏகின்றது ௮) அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களோடு கூடிவாழ்ந்து(ம்), அறம்-தர்மத்தை, பண்ண அறியா-செய்யாது, பத்து ஒன்பது இல்பத்து அரைபோகின்றது ஐ-(௰௯ இல் ௰௨ ஏக நீக்கு அ௭) எட்டரை, பற்றல்விடும்-தொடர்ந்து சிநேகித்தல் விட்டுவிடும். பத்து ஒன்பது இல் ஒநவெட்டும் அரைபோன அத்தை-(௰௯ இல் அ௨ யேகின்றது ௰௭)சிவ-பத்தரை சிவனைப் பார்-பரமசிவனைப்பார், பத்து ஒன்பது இல் பது இன் ஒன்றுஎகிய சித்தி-(௰௯ இல் ௰௧ போகின்றது ௮)அட்டமாசித்திகளும் பாலிக்கும் - கிடைக்கும் (எ-று)

எட்டர் என்பது மூடர் இரண்டனுருபு சேர எட்டரையாயினவாறு காண்க. பத்தர் என்பது அடியார் இரண்டனுருபு கொள்ள பத்தரை எனவே சிவபத்தரையெனக் குறித்தபடி. (19)

இருபது நான்மா காணத் தினிதிட மென்று நெஞ்சே!
யிருபதி னிற்பாதி யிந்திரி யங்கணீ யன்றியியங்கா
இருபது கான முகத்துக் கிசைபூசை யியற்றிறையல்
இருபது மாவுற் றிருக்கமெய்ஞ் ஞான மியைந்திடுமே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே இருபது நால்மாகாணம் அத்து-(உ௰ நாலும்மாச) அந்தக்கரணங்கள் நாலிலும், இனி-இனிமேல், நீத்திடம் என்று-இடமானவனென்று, இருபது இல்பாதி இந்திரியம்கள்-(உ௰இல் பாதி ௰) தசேந்திரியங்களும், நீ-அன்றி இயங்கு ஆ-நீயல்லாமல் இயங்கமாட்டாது. இருபதுகால்முகத்துக்கு-(உ௰ வ-ரு)பரமசிவனுடைய ஐம்முகங்களுக்கும், இசை பூசை-ஒத்த பூசை, இயற்று இறையல்-செய்தாயாகில், இருபது மாஉற்றுஇருக்கும் தக்க மெய் ஞானம்-(உ௰-ப-க) பரமசிவத்துடனே ஒன்றுபட்டிருக்க மெய்ஞ்ஞான மிசைந்திடும். (எ-று.)

ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, இவையே தசேந்திரியமாம். (20)

இருபத்தி லொன்றினி லீரோன்ப தற்றுசை யீனமென்றே
இருபத்தி லொன்றுட னேழு மியம்பு மிவாசையற்றால்
இருபத்தி லொன்றினி லீரோன் பதிவுலகத் திரோமிருப்போம்
இருபத்தி லொன்றினி லிருபதிற் சூலி யிருப்பிடத்தே

(எ-று) இருபத்து ஒன்று இன் இல் ஈரொன்பது அற்று ஆசை அற்று-(உ௰௧ இல் (உ-௯)-௰அ போனால் நின்றது ௩) மூவாசையும், ஈனம் என்று-ஈனமாயிருக்குமென்று, இருபத்து ஒன்று உடன் ஏழும் இயம்பும் (உ௰௧உம் எஉம் உ௰அ) இருபத்தெட்டாகமங்களுஞ் சொல்லும், இ-ஆசை அற்றால்-இம்மூவாசையும் அற்றிருந்தால், இருபத்து ஒன்று இன் இல் ஈரொன்பது இல் உலகத்து-(உ௰௧ இல் ௰அ போக-௩) மூவுலகத்திலும் இரோம் நாம் வசிக்கமாட்டோம். (மற்றெங்களில்) இருபத்து ஒன்றுஇன் இல் இருபது இல் சூலி-(உ௰௧ இல் உ௰ போகநின்றது ௧) ஒரு சூலாயுதத்தையுடைய பரமசிவன், இருப்பு இடத்தே-இருக்குமிடத்திலே, இருப்போம் குடியிருப்போம் (எ-று) (21)

இருபத் திரண்டி லிருபத்தோன் றில்லையா ணவமறியா
இருபத் திரண்டி லிருபதிற் காமிய மின்பதுன்பம்
இருபத் திரண்டினி லீரொன்ப தில்லது மாயையுரு
இருபத் திரண்டோ டிருமூன் றியம்பு மலமிதுவே.

(எ-து) இருபத்து இரண்டினில் இருபத்து ஒன்று இல்லை ஆணவம், (உ௰உ இல் உ௰௧ போக நின்றது ௧) ஆணவமொன்றே அறியா ஆன்மாக்கட்கு அறியாமை. இருபத்து இரண்டினில் இருபதுஇல் காமியம்-(உ௰உ இல் உ௰போக நின்றது உ) இருவிதகாமியங்களும், இன்பம் துன்பம்-(ஆன்மாக்கட்கு) சுகதுக்கங்களாம். இருபத்து இரண்டினில் ஈரொன்பது இல்லது மாயை-(உ௰உ இல் (உ X ௯) ௰அ இல்லாதது ௪) (தனு, கரண, புவன, போகங்கள்) நாலும் மாயையின் உருவாம். இருபத்து இரண்டு உடன் இரு மூன்று இயம்பும்-(உ௰உ உம் (உ-X-௩) ௬உம்-உ௰அ) இருபத்தெட்டாகமங்களுஞ் சொல்லும், மலம்-திரிமலங்கள், இதுவே-இவையே (எ-று.) (22)

இருபத்து மூன்றினி லீரொன்ப தில்லை சாதாக்கியமெய்
இருபத்து மூன்றினி லீரொன்ப தில்லா தியல்முகமாய்
இருபத்து மூன்றினி லீருறி லோணறுமில் லாதுகரம்
இருபத்து மூன்றினி லீரொன்ப தற்றிறை யிற்சிவமே.

(எ-து) இருபத்து மூன்று இன் இல் ஈரொன்பது இல்லை சாதாக்கியம் ௭-(௨௩ல் (௨ X ௯)௰௮ இல்லையானால்௫) பஞ்ச சாதாக்கியமாய், இருபத்து மூன்று இன் இல் ஈரொன்பது இல்லாது இயல்முகம் ஆய்-ஐந்திருமுகங்களுடன், இருபத்துமூன்று இன் இல் இரு ஆறு உம் ஒன்று உம் இல் ஆது கரம்-(௨௰௩ல் (௨ X ௬-௰௨-ம் ௧-ம்) ௰௩ இல்லாதது ௰) தசக்கரங்களும், இருபத்து மூன்று இன்இல் இரு ஒன்பது அற்று இறை இல் சிவம் ௭-(௨௰௨-ல் (௨௰௯) ௰௮ போக-௫)பஞ்ச கர்த்தாக்களிலே சதாசிவம் இவ்வடைவாயிருக்கும் (எ-று.)

சாதாக்கியம் 5:—அவையாவன. சிவசாதாக்கியம் அமூர்த்த சாதாக்கியம், மூர்த்தி சாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் கத்ரு சாதாக்கியம், இனையவாம்.

இவ்வைந்து சாதாக்கியங்களுள் சிவசாதாக்கியம் பரம் பொருளுருவாயிருக்கும்.

அமூர்த்த சாதாக்கியம் அழற்பிழம் புருவாயிருக்கும்.

மூர்த்திசாதாக்கியம் ஒருமுகம் முக்கண்ணும், இருகையும், இருகாலுமாய்ப் படிகநிறமாயிருக்கும்.

கத்துருசாதாக்கியம்: நாலுமுகமும் எட்டுகையும் பனிரண்டு கண்களுமாய் மகேஸ்வர வடிவமாயிருக்கும்.

கன்மசாதாக்கியம்: இலிங்கமும் பீடமுமாய்ப் பிரபஞ்ச மெங்கும் பிண்டீகரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

இனி, சிவம் அமூர்த்தியிலே கூடும். மூர்த்தி கத்துருவிலே கூடும். கத்துரு கன்மத்திலே கூடும். இப்படி யொன்றிலேயொன்று கூடியொரு திருமேனியாம்.

இப்பால் ஒரு தீபத்திற் பலதீபம் உண்டாயதுபோல சதாசிவத்தில் மகேசுரனும், மகேசுரனில் உருத்திரனும். உருத்திரனில் விண்டுவும், விண்டுவில் பிரம்மாவும் ஆகச் சகளீகரிக்கும். (சிட்டானுபூதியிற் காண்க.

இருபத்து நாலினி னீயுமொருவ னெனவிருந்தே
இருபத்து நாலின் பயனையெல் லாமெனக் கேயளித்தா
இருபத்து நாலின் பயனினிப் போது மெனக்குநெஞ்சே!
இருபத்து நாலினுக் கப்பாலுக் கப்பாலா யிருக்கவுன்னே.

(எ-து) நெஞ்சே- மனமே! இருபத்துநாலில்-இருபத்துநாலு தத்துவங்களில், நீயும் ஒருவன் என இருந்து எ-நீயுமொரு தத்துவமாக இருந்துகொண்டு, (எல்லாத்தத்துவங்களைப் போலவுஞ் சும்மாயிராமல்] இருபத்துநாலு இன்பயன் எல்லாம்-இருபத்துநான்கு தத்துவத்து முண்டாகிய விஷயப் பயனைத்தையும், எனக்கு ஏ அளித்தாய் எனக்குத்தானே யனுபவிக்கத்தக்க தாகத்தந்தாய், ஆதலால் இனி எனக்கு-இனிமேலெனக்கு, இருபத்து நால் இன் பயன்போது-இருபத்து நான்கு தத்துவத்தும் அனுபவித்த பலன் போதும். இருபத்து நாலுக்கு அப்பாலுக்கு அப்பால்-இருபத்துநான்கு தத்துவங்கட்குமே மேற்பட்ட வித்தியாதத்துவமும் கடந்த சிவத்துவத்தில், இருக்க-நாம் பிறவாதிருக்க, உன் ஏ-நினைவாய் (எ-று.) (24)

ஆன்மதத்துவம் 24.

இருபத்தி யஞ்சினி லீரைந்துபோனதை யிராகுண்ணல்போல்
இருபத்தி யஞ்சினி லிருபத்தோன் றில்லாப் பிறப்புணவேன்
இருபத்தி யஞ்சுட னஞ்சினைச் சூடியை யேற்றுநெஞ்சே!
இருபத்தி யஞ்செனு மவதாரத் தோடே டிருக்கவுன்னே

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே, இருபத்து அஞ்சினில் இரு ஐந்து போனதை- (உயிரு-ல் (ய X ரு) யபோனல்) நின்றது யிருபதினொந்தானுட் பூரணசந்திரனே, இராகு உண்ணல் போல்-செம்பாம்பு உண்பதுபோல, இருபத்து அஞ்சினில் இருபத்து ஒன்று இல்லா பிறப்பு-(உயிரு-ல் உபயோக-ச) நால்வகைப் பிறப்பை உண்ணல் என் உண்டுவருதல் ஏன்? இருபத்து அஞ்சுடன் அஞ்சினை சூடியை ஏற்று (உயிரு-ம் ரு-ம் கூய) ந யநாள் கொண்டது ஒரு திங்கள்) திங்களணிந்தவரைப் புகழ்ந்து போற்றுவாயாகில், இருபத்து அஞ்சு எனும் அவதாரத்தோன் ஓடு இருக்கவுண்டு-இருபத்தைந்து அவதாரமாகிய பரமேஸ்வரனுடனே ஐக்கியமாயிருக்க வுண்டாம் (எ-று.)

பிறப்புண்ணலேன் என்றதனால் அணிமாதியெண் வகைப்பிறவியிலும் பிறந்து மாளவேதுக்கு என்றபடியும்

இருபத்தைந்திரு அவதாரங்களாவன:—

'சந்திரனணிந்ததும், உமைத்துணையிருந்ததும், சாலமான் விடையானதும் அசுரர்திரி புரதகனமும், அலந்திடு சலந்தரன் சிரந்தனை யிடந்தும் ஆனையுரிதக்கன் வதனமும், அந்தவிரி பாகமும் அர்த்தனாரீசுரமும் அர்ச்சுனன் பாசுபதமும், ஆங்காரன் வரிமுதுடு தேடுசண்டேசுரன் அருளாலகாலமிட்டம், விந்தைமால் சக்கரம் விநாயகன் கனிபெறு வேலருப தேசநடனம், வீரபத்மாசன தெக்ஷிண மூர்த்தமும்ப விரிஞ்சனரி தேடுமுதலே. யென்பதனாற் காண்க. (25)

இருபத்தி யாறி லிருபத்தோன் றில்லைகீழ் மேலியம்ப
இருபத்தி யாறி லிருபத்தோன் றில்லை யினிமற்றியால்
இருபத்தி யாறி லிருபத் தோன்றிற்கேவல சகலசுத்தம்
இருபத்தி யாறி லிருநால தற்ற லவத்தை யிதே.

(ம-து) இருபத்து ஆறில் இருபத்து ஒன்று இல்லைகீழ் - (௨௰௬-ல்-௨௰௧ஐ நீக்க-௫) கீழாலவத்தையைந்தும், மேல் இயம்ப-மேலால வத்தையைக் கூற-இருபத்து ஆறில் இருபத்து ஒன்றில்லை-ஐந்தும். இனி மற்று ஆல்-இனி யிதுவன்றியும், இருபத்து ஆறில் இருபத்து மூன்றுஇல் அவத்தைகளும்- (௨௰௬-ல் ௨௰௩ இல்லாதது ௩) மூவத்தையும், கூடி இருபத்து அறில் இரு நால் அது அற்ற அவத்தை- (௨௰௬-ல் (௨X௪) அற்றது ௰௮) ஆன்மாபடுகிற பதினெண் அவத்தைகளும், இது ஏ-இதுவே (எ-று)

மேலாலவத்தை.

கீழாலவத்தை.

தனிமூலவத்தை.—கேவலம், சகலம், சுத்தம். (26)

இருபத்தி யேழினி லொன்றில்லை யேனட யினியனென்ன
இருபத்தி யேழினி லொன்றின்ன டியையுன் னென்றுரையே
இருபத்தி யேழினி லொன்று கிலும்வை யின்றேலேமனார்
இருபத்தி யேழினி லொன்றி லியம்பு மினிநம்மையே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே! இருபத்து எழினில்-இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் ஒன்று இல்லையேல்-ஒன்றாகிய அத்தம் என்னும் செல்வம் இல்லையாகில், உனியன் என்ன நட-இனிமையுடையான் எனனும்படி, இருபத்து எழினில்- இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் ஒன்றின்-ஒன்றாகிய (மூலம்) மூலகாரணத்தின், அடிகளைதிரு வடிகளை, உன்-னினை, என் உறையே-என்னுடைய சொல்லே, இருபத்து எழினில் ஒன்றாக இருபத்து எழுநட்சத்திரங்களுள் ஒன்று (கேட்டை) கேள்வியாக, வை-மனதில் வைப்பாய். இன்றேல்-இல்லாவிட்டால். எமனார் எமதருமர், இருபத்து எழினில் ஒன்றில்-இருபத்தேழில் ஒன்று (சதயம்) சதையபதில் இயம்பும்-சொல்லுவன் இனி நம்மை-இனிமீது நம்மை. (ப-று.)

இல்லையேல் என்று கூறினமையால் இருந்தாலும எனப்பெறப்பட்டது. (27)

இருபத்தி யெட்டினி மூன்றில்ல தேன்பாமா யாவதிகள்
இறிபத்தி யெட்டினில் வேறில்லை யென்பர்வே தாக்திகடவுன்
இருபத்தி யெட்டுட னெட்ஞ்சித் தாநதி யியம்பிடுவோன்
இருபத்தி யெட்டுட னாற்பத்தெட் டும்போதுத் தத்துவகே

(எ-து) மாயாவாதிகள்-மாயையே பிரம்மமென வாதிப்போர் இருபத்து இ எட்டினில மூன்று இல்லது என்பர் (உயிஅ-ல் க. இல்லாலாதது உயறி) இருபத்தைந்து தத்துவங்கள்தான் என்று சொல்லுபவர் வேதாந்திகள-அகம பிரமமமாயுடையவர்கள்,இருபத்து எட்டினில் வேறு இல்லைஎன்பர-இருபத்தெட்டு தத்துவங்களையன்றி வேறேதுமில்லை என்பாரகள. சித்தாந்தி-சைவ சித்தாந்திகள் இருபத்து எட்டுடன் எட்டும் இயம்பிடுவான்-(உயஅ-ம் அம் க.யசா) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சொல்லுவன். இருபத்து எட்டுடன் நாற்பத்தெட்டும்- (உயஅ-ம் சயஅ-ம் கூபசா) தொண்ணூற்றாறும், பொது தததுவம்- (அனைவர்க்கும்) பொதுவான தத்துவம (எ-று) (28)

இருபத்தி யோன்பது மேழுஞற் றத்துவ மீதுயிரோ
இருபத்தி யோன்பது மேழுமறி யாதிது சேடங்காண்
இருபத்தி யோன்பது மேழ மறிந்தததா னெவ்வுயிரோ
இருபத்தி யோன்பது மேழ மறிந்தார்க் கருளுயிரே.

(எ-து) இருபத்து ஒன்பதும் எழும் நல்தத்துவம்-(௨௰௯-ம்-௩௰௬) சித்தாந்திகள்) கூறும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களோ நல்லது (ஆனல்) ஈதுஉயிரோ-(இத்தத்துவங்களுள் ஒன்றும்உயிரல்ல அதனுல், இதுஉயிரா, இருபத்து ஒன்பதும் எழும் அறியாது-முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தானறியாமை சேடங் காணும் இருபத்து ஒன்பதும் எழும் அறிந்ததுதான்-எ உயிரா-முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அறிந்தெவ்வுயிரோ,(அவ்வுயிர் இருபத்து ஒன்பதும் எழும் அறிந்தார்க்கு முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அறிந்தவர்க்கு, அருள்உயிர்-அருளுயிராயிருக்கும் (எ-று.)

௩௰௬ தத்துவங்களாவன:—

சுரோத்திராதி	௫	சத்தவித்தையாதி	௫
மனமாதி	௪	சத்தமாதி	௫
காலமாதி	௭	வாக்காதி	௫
வசனாதி	௫	ஆகமொத்தம்.	௩௰௬.

(29)

முப்பதிற்பாதி முகமாதர் மீதினின் மோகமெல்லாம்
முப்பது வாகு மொழியினெஞ் சேமோக மற்றுநித்த
முப்பதிற் பாதி தன்மையின் பாத முயல்பிறவி
முப்பதுந் தீருமனமே நன் முத்தி மூலமிதே.

(எ-து) நெஞ்சே! மனமே, மொழியின்-சொன்னல், முப்பது இல் பாதி முகமாதர் மோகம் எல்லாம்-(௩௰-ல் பாதி ௰௫) பூரண சந்திரனைப்போன்ற முகமுடைய மாதர்களுடைய காதல் அனைத்தும், முப்பது ஆடும்-மூப்பாடும், ஆதலால், மோகம் அற்று-மேற்படி. காதலை நீக்கி நித்தம்-தினமும், முப்பது இல் பாதி தன்மையன் பாதம்-(௩௰-ல் பாதி ௰௫) பதினைந்து தன்மைகளையுடைய பரமேஸ்வரன் பாதங்களை, (முயல்-தியானிப்பது) முயற்சிசெய். இன்னணமிருந்தால், பிறவி முப்பதுந்தீரும்-முப்பது பிறவிகளுந் தீரும். (ஆதலால்) மனமே-நெஞ்சே, நல் முத்திக்கு-மெஞ்ஞான வீட்டிற்கு இதே மூலம்-இதுவே மூல காரணம். (எ-று)

௰௫ தன்மைகளாவன:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்ளம். அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து நாதம், பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன், இனையவாம். (30)

முப்பத் தொரு தத்துவமு யன்மாயை சூக்கும் மோய்தத் வுடல்
முப்பத்தி யோன்றினில் மூவேஎன்பதில் லதுதூலமெய்யபி
முப்பத்தொரு தத்துவ மொழியுமாக்கு மாயை மோகமெய்யாம்
முப்பத்தி யோன்றினின் முப்பதில் லான்செய்தமாயைகண்டே

(எ-து.) முப்பத்து ஒருதத்துவம்-முப்பத்தோரு தத்துவங் களும், முயல்-(ஆன்மாவைப் பற்றி) பிரவேசிக்கும், மாயை-அசுத்தமாயைக்கு, சூக்குமம் ஒத்த உடல்-சூக்கும தேகமாயிருக் கும். முப்பது ஒன்றினில் மூன்று ஒன்பது இல்லது தூலமெய் ஆம்-(௩௰௧-ல்) (௩௰௯-) (௨௰௭ இல்லாதது ௪) (தனு கரண புவன போக மாகிய) நாலுந் தூலதேகமா யிருக்கும், முப்பத்து ஒரு தத்துவம்-முப்பத்தோரு தத்துவங்களும், மொழியும்-சொல் லப்படாநின்ற மாமாயை-சுத்தமாயைக்கு, மோக மெய் ஆம்-ஆசையாகிய தேகமாம. முப்பத்து ஒன்றினில் முப்பது இல் லான்-௩௰௧-ல் ௩௰ இல்லாதது-௧) ஒருவனே யாகிய பரமசிவன், செய்த மாயை-உண்டாக்கிய மாயை, இரண்டே-இரண்டுதான். (எ-று.)

முப்பத்தோரு தத்துவங்களாவன —

சுரோத்திராதி	5	வசனாதி	5
சத்தமாதி	5	மனமாதி	4
வாக்கு	5	காலமாதி	7
			(31)

முப்பத்திரண்டு முழக்குட லுந்திக்கு முப்பொழுதும்
முப்பத்திரண்டு பிடி சோறருந்தியும் முந்துமிருகம்
முப்பத்திரண்டா னுபனிடத மோதிய மூலந்தன்னை
முப்பத்திரண்டுற்ற வீணையிற் பாடிட முத்தியுண்டே.

(எ-து) முப்பத்து இரண்டு முழம் குடல் உந்திக்கு-முப்பத் திரண்டு முழமுள்ள குடல் சேர்ந்த வயிற்றிற்கு, முப்பொழுதும்-மூன்றுவேளையும் முப்பத்து இரண்டு பிடி சோறு அருந்தியும்-முப்பத்திரண்டு பிடி சாதஞ் சாப்பிட்டும் முப்பத்து இரண்டு ஆன் உபநிடதம் ஓதிய மூலம் தன்னை-*(ஸ்ரீருத்ரமாதி) முப்பத் திரண்டு உபநிடதங்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட மூலகாரண(மான

பரமசிவ)த்தை, முப்பத்திரண்டு உற்ற, வீணையில் பாடிட-யாழ் முதலாகிய முப்பத்திரண்டு வீணையினாலும் ஒரு மனதாய்ப்பாட, முத்தி உண்டே-மோட்சம உண்டாகும்-(எ-று.) ஏ-அசை.

* முப்பத்திரண்டு உபரிட-தங்களையும் (தொகை) அகராதியிற் காண்க.

அவனவன் கையால் அவனவன் உடலெப்படி எண்சாணுடம்புக்குட் படுமோ அதுபோலவே அவனவன் முழத்திலே ௩யிஉ முழக்குடலும், அவனவன் பிடியிலே ௩யிஉ பிடி யன்னமுமாகக் கொள்ளத் தக்கது. வயற்றினுள்ளிருக்குங் குடலளவும, உண்ணுமுணாவளவும் இந்நூலி லிப்பாட்டிற் கூறியதை மிக வியக்கத் தக்கது. இவ்வற்புதமான விஷயத்தைத் தற்கால ஆங்கிலவைத்தியர்களுங் கண்டிரார்கள். எத்தகைய தேகதத்துவசாத்திரங்களிலுஞ் சொல்லியிரா வென்பது திண்ணம்.

இனி உண்ணும் உணவு,ஒருமுழக்குடலுக்கு ஒருபிடி சாதம் எனத் தெரியவந்தது. (32)

முப்பத்து மூன்றினின் மூவா றிலாதது தன்மையதாம்
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பது போனது முன்னிலையாம்
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பத் திரண்டில் லதேற்கை
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பதில் லாதகண் முப்பத்திநிறப்பே.

(இ-ள்.) முப்பத்து மூன்றினில் மூ ஆறு இலாதது தன்மை அது ஆம்-(௩௰௩-ல்(௩×௬) யஅ இல்லாதது யரு) பதினைந்து வகையா சிவனிருப்பது தன்மை ஆகும், முப்பத்து மூன்றினில் முப்பது போனது முன்னிலை ஆம்-(௩௰௩-ல்-௩௰ போக ௩) (அவன்-அவள் அது எனும்) மூன்றும முன்னிலை யாகும். முப்பத்து மூன்றினில் முப்பத்து இரண்டு இல்லது ஏ படர்க்கை-௩௰௩-ல் ௩௰௨ - இல்லாதது-க) ஒன்றுபட்டிருப்பதுவே படர்க்கையாகும. முப்பத்து மூன்றினில் முப்பது இல்லாத கண்-(௩௰௩-ல் ௩௰ இல்லாதது ௩) முக்கண்களை யுடைய பரமசிவத்தின் சிற்சிற நிலை யிப்படியாம் (எ-று)

தன்மைநிலை பதினைந் தெவ்வாறெனில்:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்ளம், ஆ௫.

இவை யையநதையுஞ் செலுத்துவதும் அக்ஷரங்கள்.—அகாரம, உகாரம, மகாரம், விந்து, நாதம் ஆகிய ரு.

இவைகட்டு அதிதேவதை—பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன, மகேஸ்வரன், சதாசிவன் ஆகிய ரு.

அவனவளது வென, வவைமூன்றுகெ.

ஒன்றுபட லெவவாறெனின்.—உடலும் உயிரபோலவும, சத்தமும அத்தமும போலவும், பூவும் மணமும் போலவுமாம. (33)

முப்பத்து நாலினின் முப்பதி லாதது மூவிரண்டும்
முப்பத்து நாலினின் மூவெட்டி லாதது முன்னுண்டுதான்
முப்பத்து நாலினின் மூவாறிலாதது மோதி லிரண்டும்
முப்பத்து நாலினின் முப்பதின் வேத மொழியாதாம்.

(எ-து) முப்பத்து நாலினில் முப்பது இல்லாததும்-(௩௰௪-ல் ௩௰ இல்லாதது ௪) நாற்கோணமுடைய மூலாதாரமும், மூ இரண்டும-(௩௰௪-௨௰௮, அறுகோணமுடைய சுவாதிஷ்டானமும முப்பத்துநாலினில் மூ எட்டு இல்லாததும்-(௩௰௪ ல் (௩௰௪-ல (௩௰௪) ௨௰௪ இல்லாதது ௰) பத்து கோணமுடைய மணிபூரகமும், மூன்று நான்கும் (௩௰௪-௰௨) பனிரண்டு கோணமுடைய அநாகதமும், முப்பத்து நாலினில் மூ ஆறு இல்லாததும் ௩௰௪-ல் (௩௰௮) ௰௮ இல்லாதது ௰௬) பதினாறு கோணமுடைய விசுத்தியும், இருகோணமுடைய ஆக்கினையும், முப்பத்து நாலில் முப்பதுஇல்வேதம், (௩௰௪-ல் ௩௰ இல்லாதது ௪) நான்குவேதங்களு மொழி-சொல்லப்படாநின்ற, ஆதாரம்-ஆதாரங்களாம் (எ-று.) ஆதாரயோக நிராதாரயோக திருவுந்தி

உண்மைவிளக்கம்.

ஆறாதாரத்திலெழுச நிலையும் விநாயகரவல்.

(34)

ன்

ணடும

அரசு

	இடம்.	இதழ்	எழுத்து	வசிப்பவர்
1. மூலாதாரத்திற்கு	சலத்துவாரத்துக்கும் மலத்துவாரத்துக்கும் மத்தியில் (குண்டலி)	௪	௪	வல்லபையும் விநாயகரும
2. சுவாதிஷ்டானம்	மூலாதாரத்துக்கும இருவிரல் மேல்	௬	௬	சரஸ்வதியும் பிரமமாவும்
3. மணிபூரகம	தொப்புள்	௰	௰	இலக்குமியும் விண்டுவும்
4. அனாகதம	மார்பிதயம்	௰௨	௰௨	உருத்திரனும்
5. விசுத்தி.	அனாகதத்துக்கு ௰௨ விரற்கடைக்குமேல்	௰௬	௰௬	மகேசுரனும்
௬. ஆக்கினை.	நெற்றிநடு	௨	௨	சதாசிவமும்

தம், அக

முப்பத்தி யஞ்சுற் றல்சாக் கிரஞ்சொற்பன மொண்கருவி
முப்பத்தி யஞ்சினின் மும்மூன்று மொன்றில்லைமூன்றே சுத்ழுதி
முப்பத்தி யஞ்சினின் முப்பத்து மூன்றில்லதே துரியம்
முப்பத்தி யஞ்சினின் முப்பத்து நாலேக தீதமுன்னே.

(எ-து.) முப்பத்து அஞ்சு உற்றல் சாக்கிரம்-முப்பத்தைந்து கருவிகளுங்கூடி நின்ற அவதரமே சாக்கிரம், ஒண்கருவி முப்பத்து அஞ்சினில் மும்மூன்றும் ஒன்று இல்லை சொற்பனம் (௩௰௫-ல்(௩ X ௩)=[௯-ம் ௧-ம்] ௰ இல்லையாகில் ௨௰௫) முப்பத்தைந்து கருவிகளில் இருபத்தைந்து கருவிகள் கூடிய அவதரமே சொற்பனம், மூன்றே சுழுத்தி-கருவிமூன்றுங்கூடி நின்ற அவசரமே சுழுத்தி, முப்பத்து அஞ்சினில் முப்பத்துமூன்று இல்லதே துரியம்-(௩௰௫-ல் ௩௰௩ இல்லாதது ௨) (கருவி காரணாதிகள்)-இரண்டும்-கூடி நின்ற-அவசரமே துரியம், முப்பத்தி அஞ்சினில் முப்பத்து நால் ஏக அதீதம்-(௩௰௫-ல் ௩௰௪ ஏக-௧) ஒன்றாகிய பிராண வாயு மாத்திரம் (துரியததில்) கூடி நின்ற அவசரமே துரியாதீதம். உன்-நினை (மனமே) (எ-று.)

ஞானேந்திரியங்கள் ௫-ம், தன்மாத்திரைகள் ௫-ம், கன்மேந்திரியங்கள் ௫-ம், வசனாதிகள் ௫-ம, அந்தக்கரணங்கள் வாயுக்கள் ௰-ம், மூலப்பிரகுருதி ௧-ம் ஆக ௩௫.

இனி ஆன்மாவும், மூலப்பிரகிருதியும், புருவ மத்தியில் இருப்பதே சாக்கிரம்.

சாக்கிரதையா யிருத்தலினாலே சாக்கிரம் என்றபேராயிற்று.

ஞானேந்திரியம் 5-ம், கன்மேந்திரியம் 5-ம், நிற்க மற்ற 25-ம் கூடி கண்டத்தானத்தில் நின்ற விடமே சொற்பனம்.

மூலப்பிரகிருதி யாதென்னில்:—ஆன்மாவுக்கு மந்திரிபோன்றது. எங்ஙன மெனில்: ஆன்மாவுக்கு அறியுந்தன்மை யிருந்தும் நடக்குந்தன்மை யின்மையாலும், மூலப்பிரகிருதிக்கு நடக்குந்தன்மை யிருந்தும் அறியுந் தன்மை யின்மையாலும், குருடன் முதுகில் முடவன் ஏறிக்கொண்டு குருடன் காலைக்கொண்டும் முடவன் கண்ணைக் கொண்டும் திரிவதுபோல ஆன்மா அரசு நடாத்துமாம்.

(ஆன்மா கண்டத்தானம் வந்தவுடனே யிந்திரியம் அவ்விடத்தி லில்லாதபடியினாலே வியாத்தி குலைந்து அவத்தைப் பொருந்தி) கண்ட கனவைப் பிறருக்குச் சொல்லுகையினாலேயே சொற்பனம் என்றபேர்.

சித்தம்-க, பிராணவாயு-க, மூலப்பிரகிருதி-க, ஆயமுக் கருவிகளுடனே ஆன்மா இருதய ஸ்தானம் நின்றதே சுழுத்தி.

உள்ளே யுயிர்ப்பாயிருத்தலினால் சுழுத்தி யென்றபேர்.

கருவி கரணாதிகள் உ-ம் இருதயத் தானத்தில் நிற்க, பிராணவாயுவும், மூலப்பிரகிருதியும் நாபித்தானத்தில் ஆன்மாவுடன்கூடி நின்றதே துரியம்.

ஆன்மா நாபித்தானம் வந்தவுடனே சித்தம் அங்கில்லாதபடியினாலே சிந்தனை யற்று விசுவாச மெத்தவுண்டாகையினாலே துரியமென்றபேர்.

துரியத்திலே பிராணவாயு வொன்று நிற்க, மூலப் பிரகிருதியொன்றுடனே ஆன்மா மூலாதாரத்திலே வந்திருக்கிற அவதரம் துரியாதீதமாம்.

மூலாதார மென்னும் அந்தப்புரத்திலே பிராணவாயு இல்லாதபடியினாலும், உசுவாசம் நிசுவாசம் அடங்கி கருவிகரணாதிகளென்னும் பற்றெல்லாம் அற்று ஆன்மாதானே தானாக மதோன்மத்தா யிருந்து தன்னுடைய பரிசனங்களையுந் தானறியாமல் அதீதப்பட்டிருக்கையினாலே துரியாதீத மென்றும் பேராச்சுது. (35)

முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சில்லா மொழியன்னைதான்
முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சில்லானையவன் மூவரையெழுப்ப
முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்து மூன்றற்ற சேயிலொன்று
முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சின்மல மோடெழுத்தே.

(எ-து.) முப்பத்து ஆறினில் முப்பத்தஞ்சு இல்லாமொழி அன்னைதான்-(௩௰௬-ல் ௩௰௫ இல்லாதது க)-(பஞ்சசத்திகளுள்-ஒருவளாகிய கிரியா சத்தி, யென்னுந்தாய், முப்பத்து ஆறினில் முப்பது அஞ்சு இல்லானை அவள் மூவரை எழுப்ப-தனக் கொரு மருமகளையும் எழுப்ப, முப்பத்து ஆறினில் முப்பத்து மூன்று அற்ற சேயில் ஒன்று-(௩௰௬-ல் ௩௰௩ அற்றது ௩) காலம்,

நியதி, கலை யென்னும் முப்பிள்ளைகளுள், கலையென்ற பிள்ளை யொருவன், முப்பத்து ஆறினில், முப்பத்து அஞ்சில் மலமோடு எழுத்தே-(௩௰௬-ல் ௩௰௫ இல்லாதது) ஒன்றாகிய ஆணவ மலத்தை யெழுப்பிவிட்டது. (எ-று.)

அன்னை, கிரியாசத்தி, மருமகள். காலம், நியதி, கலை-
மூன்றுபிள்ளைகள். ஆணவம் 1.

ஆன்மா எப்போதும் இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபனானையாலே, மூலாதார மென்னும் அந்தப் புறத்தைவிட்டு, மூலப்பிரகுருதி யென்னும் மந்திரியுடனே கூடி, நாபித்தானத்துக்கு வர, ஆண்டிருக்கிறப் பிராணவாயு வென்னும் காவற்காரன் வந்து காண, அக்காவற்காரனையும் கூட்டிக்கொண்டு, இருதயத் தானத்துக்குவர, அவ்விட மிருந்த சித்த மென்னும் மன்னவன்வந்து காண, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு கண்டஸ்தானத்துக் கேக, ஆண்டிருந்த மனம் புத்தி அகங்கார மென்கிற அதிகாரிகள் மூவரும் வசனாதிகளென்னுந் தூதுவருடன் வர, அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு மொத்தம் முப்பத்தைந்து பேராக லலாட மென்னும் நேத்திர ஸ்தானத்திலே வந்திருங்கினார்கள். வந்திரங்கி நடுநாயகமாய் ஆன்மா அரசியற்றியபடியாம். (36)

முப்பத்தி யேழினில் முப்பத்தா றில்லா மலத்தாரையுமோர்
முப்பத்தி யேழினில் முப்பத்தஞ் சில்லா மலமுடையோர்
முப்பத்தி யேழினின் முப்பத்தி நாலில்லா மலமுமுள்ளோர்
முப்பத்தி யேழினின் முப்பத்தி நாலில்லா வுயிர்வர்க்கமே.

(எ-து.) முப்பத்து எழினில் முப்பத்துஆறு இல்லா மலத்தாரையும்-(௩௰எ-ல் ௩௰௬ இல்லாதது க) ஆணவமென்னும் ஒரு மல முடையவரும, முப்பத்து எழினில் முப்பத்து அஞ்சு இல்லா மலம் உடையோர்-பத்து எழினில் முப்பத்-௩௰எ-ல் ௩௰௫ இல்லாதது உ) ஆணவம்மாயை யென்னும் இருமலமுடையவர்களும், முப்பத்து எழினில் முபபத்து நால் இல்லா மலமும் உள்ளோர்-(௩௰எ-ல் ௩௰௪ போக ௩) ஆணவ மாயை காமிய மென்னும் மும்மல முடையவர்களும், முப்பத்து எழினின் முப்பத்து நால் இல்லா வுயிர்வர்க்கமே-(எ-று.) உயிர்வருக்கம ௩-ம் அகராதியிற் காண்ப.

ஆணவமலம் ஒன்றே யுடையார் விஞ்ஞான கலராம்.

ஆணவமலமுங் காமியமலமு முடையார் பிரளயாகலராம். மும்மலமு முடையார் சகலராம்.

1. ஆணவமாவது ஏதென்னில்:—மும்மலத்துள் முதன்மை யுடையது. ஆன்மாவுக்கு அறியாமையை யுண்டாக்குவது. மற்றிருமலங்களைப்போல ஒரு காலத்திற் பற்றியும், மற்றொரு காலத்தில் விடுவதும் அன்று. எக்காலமும் ஆன்மாவைப் பொருந்தியே யிருக்கும்.

2. ஆணவம் ஆன்மாவைப் பொருந்தியிருந்து செய்யுஞ் செயலேதென்னில்:—முற் பிறவியில் தானடைந்த சரீரமும், தன்னுடைய ஊர், பேர், உற்றார், பெற்றார், புத்திரர் மித்திரர், செய்வினை, வறுமை, வாழ்வு முதலியனவும், இப்பிறவியில் அறியாது. அன்றியும், தான் பூர்வம அனுபவித்த சொர்க்க நரகங்களையும் இன்னதென் றறியாது. எடுத்த சரீரம அழிந்ததும வருஞ்சரீரம் இன்னதென் றறியாது. முதலாவது தன்னைத் தானே யறியாது. இப்படியாக ஆணவம ஆன்மாவை மறைக்குமென வறிக.

ஆணவம் ஆன்மாவை மறைப்ப தெவ்வாறெனில்:—

பிறவிக் குருட்டிலே பிரபஞ்ச மெல்லாம் மறைத்தாற் போலவும், சமுத்திர சலத்தில் உப்பு கலந்து, இரதந் தோன்றாமல் மறைத்தாற்போலவும், செம்பிலே களிம்புநின்று பிரகாசந்தோன்றாமல் மறைத்தாற்போலவும், வீட்டிலே இருள் நின்று பதார்த்தங்க ளெல்லாந் தெரியாமல் மறைத்தாற்போலவும், அரிசியிலே தவிடு நின்று வெண்மை தோற்றாமல் மறைத்தாற் போலவும், விறகிலே நெருப்பு நின்று உஷ்ணந் தோன்றாமல் மறைத்தாற் போலவும், மற்ற போலவுமாம்.

இப்படியாய ஆணவம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்குகிற காலமும் முறைமையும் எவ்வாறெனில்:—

பண்ணிய, புண்ணிய பாவ மிரண்டும் தராசு நிறையாய் சமமான காலத்தில் ஆன்மாவுக்கு சிவபத்தியும், குருபத்தியும் உண்டாக ஜனன மரண பயமுண்டாகும். அஃதுண்டாகவே ஆணவமலமானது ஆன்மாவைச் சிறிது விட்டு நீங்கும். அன்னணம் நீங்கவே சத்தினி பாதமுண்டாகும்.

சத்திநி பாதமாவது ஏதென்னில்:—

பிரபஞ்சத்தின்மேல் வெறுப்புண்டாகி, வீட்டின்மேல் விருப்புண்டாதலாம். இஃதுண்டாகவே சிவனுடைய காருண்யமே குருதிருமேனியாய்க் கொண்டுவருவர். அக்குரு மூலமாய் அநாதியாய் ஆன்மாவைப் பொருந்தியிருந்த ஆணவமலம் நீங்கும்.

ஆணவம் ஆன்மாவை விட்டு எவ்வாறு நீங்குமென்னில் — பிறவிக் குருடானது தெய்வீகத்தால் நீங்கி முன்காணாததெல்லாம் கண்டாற்போலவும், சமுத்திர ஜலத்தினுப்பு, மேகமுகத்துடனே கலந்து [illegible] பரிகாரமேவிட்ட [illegible]போலவும் வீட்டிருள் திருவிளக்கால் நீங்கிப் பதார்த்தங்களெல்லாங் காண்பித்தாற் போலவும், அரிசியிற் றவிடு கழுவியவுடனே நீங்கி வெண்மை தந்தாற்போலவும், விறகினை நெருப்பு, கடையக்கடைய உஷ்ணம் பிரகாசிக்குமாறு போலவும், பிறவாறுபோலவும், குருவின் சேவையாலும், பாவனையாலும், உபதேசத்தினாலும் மேற்கண்ட மூலமலம் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கிப்போம்.

காமியமாவது ஏதென்னில் —ஆன்மாக்கள் செய்யப்பட்டு நின்ற புண்ணியபாவமாம்.

காமிய மெவ்வாறுண்டாவதெனின் — மனோவாக்குக் காயங்களாலாம்.

மனத்தாற் பாவ புண்ணிய முண்டாவ தெப்படி யெனின் — பரதார மோகம், பரதிரவியக் காதல், நன்றிமறத்தல், கேடுநினைத்தல் முதலிய பாவங்களும், அறநினைத்தல், நன்மைகோரல் முதலிய புண்ணியங்களுமாம்.

வாக்கினாற் பாவ புண்ணியம் உண்டாவ தெப்படி யெனில்:— பொய்கூறல், பயனில கூறல், பிறன் கேடுரைத்தல், முதலிய பாவங்களும், மெய்கூறல், பயனுடைய கூறல், [illegible] உரைத்தல் முதலிய புண்ணியங்களுமாம்.

காயத்தினால் பாவ புண்ணியமுண்டாவ தெப்படியெனில்:— அடித்தல், உதைத்தல், திருடல், முதலிய பாவங்களும், சுமையிறக்கல், முதலிய புண்ணியங்களுமாம

இன்னணம் மனோவாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்பட்ட கர்மம் ஆன்மாக்களுக்குப புண்ணிய மிகுதியாய்ப் பாவஞ்சிறிதானாலும் பாவத்தைப் புண்ணிய மழிக்கமாட்டாது. பாவம் மிகுதியாய்ப் புண்ணியஞ் சிறிதானாலும், புண்ணியத்தைப் பாவமழிக்கமாட்டாது. ஆனபடியினாலே புண்ணியத்தைப் புண்ணியமாகவும், பாவத்தைப் பாவமாகவும் அனுபவிக்கவேண்டும்.

கன்மங்கள் ஆன்மாக்களிடத்திலே பிரகாசிக்கு முறைமையெப்படியெனில்:—ஆயுளும யோகமும் ஏறக்குறையவாதலும், அச்சுமாறிப் பிறத்தலுமாம். இனி, எடுத்தவுடலை நாசமாக்குகிறதும், இனி மேலெடுக்கு முடம்புக்கு உற்பத்தியாவதும், சுகதுக்கமாயிருக்கிறதும் இக்கன்மந்தானென்னவறிய.

கன்மத்தின மூவகையேதென்னில்.—சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் ஆகாமியம். இவற்றுள்:

சஞ்சிதமாவது:—ஆன்மா வொரு ஜென்மத்திலே தான் செய்த கன்மத்தை யச்சென்மத்திலேயே யனுபவியாமல், சென்மங்கடோறுஞ் சேஷமாகிக் கொள்ளலேயாம.

பிராரத்துவமாவது:—ஆன்மா தானெடுத்த சரீரங்கடோறும் அனுபவிக்காநின்ற சுகதுக்கங்களாம்.

ஆகாமியமாவது:—சென்மங்கடோறும் ஏறிவருகிற புண்ணிய பாவமாம்.

முற்கூறியபடியே எடுத்த சென்னங்கடோறும் அனுபவிக்காநின்ற சேடமெல்லாம் அருதுவா வென்னுங் களஞ்சியத்தில் கட்டுபட்டிருக்கையினாலே ஆன்மாவுக்கு சஞ்சிதம் ஆஸ்தியாம்.

சென்னங்கடோறுஞ் சுகதுக்கங்களை யனுபவித்து, புண்ணிய பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்கையினாலே ஆன்மாவுக்கு பிராரத்துவம் செலவாம்.

சுகதுக்கங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே புண்ணிய பாவத்தையுந் தேடிக்கொள்ளுகையினால் ஆன்மாவுக்கு ஆகாமியந் தேட்டமாம்.

இத்திரிவிதமாய கர்மம் எவ்வாறு நீங்குமெனில்: ஒருவன் நெடுநாளாய்த் தேடிவைத்த பண்டபார்த்தங்களை யெல்லாம், ஒரு

காலத்தில் மாற்று னொருவன் சுட்டெரித்தாற்போல, ஆன்மா அனேக காலமாய் அத்துவாவிலே பத்திரப்படுத்திய சஞ்சிதத்தை யெல்லாம், ஞானாசாரியன் கலாசோதனை பண்ணி, அருட்பார்வை பார்த்தவுடனே சஞ்சித கன்மந் தானே யெரிந்து போய்விடும்.

இனி, பிராரத்துவம ஆனாலும் நீங்காது. எப்படி யென்னில் குலாலனானவன பாண்டத்தைப் பண்ணி யெடுத்தாக்கொண்டாலும், திகிரிவிசையுள்ள மட்டுஞ் சுழல்வது போலவும், அம்பில் விட்ட பாணம் விசையுள்ள மட்டும் போய் விழுமன்றி நடுவே விழாது போலவும், பாண்டமுள்ளமட்டும் பெருங்காய மணம் போகாது போலவும், சரீரமுள்ளமட்டுக்கும் பிராரத்துவம் ஆன்மாவை விட்டகலா.

இப்பால்: அக்கினித் தம்பனமுள்ள பேருக்கு, நெருப்பு சுடாது போலவும், அவிழ்தப் பிரயோகமுள்ளவர்க்கு விட மேறாது போலவும், எவரென்ன செய்தாலுஞ் சொன்னாலும் எல்லாஞ் சிவன் செயலென்று கண்டிருப்பவர்க்கு ஆகாமியம் மேறாது.

மாயை யாவது ஏதென்னில்:—தனு கரணபுவன போகமாய நான்குப் பிரகாரமா யிருக்கும். வித்தானது தன்னிடத்திலே அங்குராதிகளை வைத்தடக்கிக்கொண் டிருத்தல்போல மாயையும் தனுவாதியவற்றை யடக்கிநிற்கும்.

இனி மா என்பதினாலேயே ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக சுகதுக்கங்களை யநுபவிப்பதற்கு நிலை நிற்பதாம். யை என்பதினாலேயே ஆன்மாக்கள் ஒடுங்குகிறகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை யெல்லாந் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்வதாம்.

இங்ஙனம் மாயையே ஆன்மாக்களை நிலை நிறுத்தவும், ஒடுக்கவுமாக முதல்வன் ஏதுக்கெனில், மண்ணிருந்துங் குலாலன் இல்லாது கடாதிகள் ஆகாவாறு போலவும், குலாலன் இருந்தும் மண்ணில்லாது கடாதிகள் ஆகாவாறு போலவும், சிவனிருந்து மாயை யில்லாமற்போனாலும, மாயையிருந்து சிவனில்லாமற் போனாலும், உலகம் உண்டாகவேமாட்டாது.

இங்கனஞ் சிருட்டித்த லெவ்வாறெனின்:—சிவன் சத்தியைத் திகிரியாகவும், மாயையை மண்ணாகவும், தான்குலாலனாகவு மிருந்து வேண்டியதை சிருட்டிப்பன். (37)

முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தே ழில்லார்க்கோத் துள்ளிருந்தும்
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தாறி லாக்கு முன்தோன்றிநின்றும்
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தஞ் சிலாக்கு நன்மொழி குருவாய
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பதது மூன்றில்லா முகனளிப்பே.

(எ-து) முப்பத்து எட்டில் முப்பத்து ஏழு இலாக்கு-(௩௰௮-ல் ௩௰௭ போக க) ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு) ஒத்துள் இருந்தும, தன்மையின்னை றருளியும, முப்பத்து எட்டில் முப்பத்து ஆறு இலாக்கு-(௩௰௮-ல் ௩௰௬ போக உ) இருமலமுடைய பிரளயாகலருக்கு, முனதோன்றி நின்றும-முன்னிலையாக ... முப்பத்து எட்டில் முப்பத்து அஞ்சு இலார்க்கு (௩௰௮-ல் ௩௰௫ போக ௩) மும்மலமுடைய சகலருக்கு, நலமொழி குருவாய நறசொலலையுடைய ஞானசாரியனாகப படாக்கையிலும, முப்பத்து எட்டில முப்பத்துமூன்று இல்லா முகன்-(௩௰௮-ல ௩௰௩ போக ௫) ஐமமுகமுடைய சதாசிவனுடைய, அளிப்பு-காந்தவயம (எ-று) (38)

முப்பத்தி யொன்பதில் முவஞ்சில் லாததான்ம தத்துவம்
முப்பத்தி யொன்பதில் முப்பத்தி ரண்டில்வித் தியாதத்துவம்
முப்பத்தி யொன்பதில் முப்பத்து நாலிற சிவதத்துவம்
முப்பத்தி யொன்பதில் மூன்றற சித்தாந்தி மொழிதத்துவம்.

(எ-து) முப்பத்து ஒன்பதில மூவஞ்சு இல்லாதது ஆன்ம தத்துவம-(௩௰௯-ல (௩ ௰௫) போக உ௰௪) இருபத்து நான்கு ஆன்மதத்துவம, முப்பத்து ஒன்பதில முப்பத்திரண்டில வித்தியா தத்துவம-(௩௰௯-ல ௩௰௨ போக ௭) வித்தியாதத்துவம ஏழு, முப்பத்து ஒன்பதில முப்பத்து நாலில சிவதத்துவம (௩௰௯-௩௰௪-போக ௫) சிவதத்துவம ஐந்தாம. முப்பத்து ஒன்பதில மூன்று இல (௩௰௯-ல ௩-இல லாதது ௩௰௬) முப்பத்தாறும, சித்தாந்தி மொழிதத்துவம-சைவ சித்தாந்தி சொலலும தத்துவங்களாம (எ-று) (68)

நாற்பதில் நாலோன்ப தில்லாத வேதம் நவில்வதெல்லாம்
நாற்பத்து மாவரை நத்தாமல ஞாதனடிணம்பெனும்
நாற்பதும் நாலஞ்சும் நாழியு நாடிட நாதனடி
நாற்பது மாவினை யேதும் பிறப்பு நமக்கில்லையே.

(ஏ-து.) நாற்பதில் நால் ஒன்பது இல்லாத வேதம்-சயில் (ச + கூ) நயின இல்லாதது ச) நாலுவேதங்கள், நவில்வது யல்லாம்-சொல்வதெல்லாம், நாற்பத்து மூ அரை நக்காமல்-(ச௰-ய-உ-சய-அரைமா-க, ஆகவே ம-க-ம்-ந) சஷேத்திரிய மூன்றையும் விரும்பாமல், நாதன் அடி நம்பு என்னும்-பரமசிவனுடைய திருவடிகளையே நம்பியிரு என்று சொல்லுவர். ஆகலால், நாற்பதும் நால் அஞ்சாம் நாழியும்-(சய-ம (ச X ரு) உய-ம சா) அறுபது நாழியும், நாதன் அடி நாடு-பரமேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைப் பூசிக்க, நாற்பத்து மூ வினைபோதும்-(ரய-ய) இருவினைகளும் போய்விடும். நமக்கு பிறப்பு இல்லை-(மனமே) நமக்குச் செனனமும் இல்லையாம்-எ-து. (40)

நாற்பத்தி யொன்றினி னாற்பதிற் றீங்கைநா டாமலென்றும்
நாற்பத்தி யொன்றினி னாற்பதில் நாதனை நாடருள்சேர்
நாற்பத்தி யொன்றினி னாற்பதில் லாமனீ நாதனுடன்
நாற்பத்தி யொன்றினி னாற்பதி னானென தென்னைவிடேன்.

(எ-து.) நாற்பத்தி யொன்றினில் நாற்பது இல் றீங்கை-(சயக-ல் சய இல்லாதது க) ஒருயார்க்குங் கெடுதியை, என்றும் நாடாமல்-ஒருநாளும் நாடாமல், நாற்பத்து ஒன்றினில் நாற்பது இல் நாதனை-ஒரு பெருங் கடவுளை, நாடி-நாடித் துதி, (துதித்து) அருள்சேர்-திருவருளுடன் கலந்துகொள், (கலந்து) நாற்பது ஒன்றினில் நாற்பது இல்லாமல் நாதனுடன் ஒன்றாய் நீ பரமசிவனுடன், நாற்பத்து ஒன்றினில் நாற்பதில்-ஒற்றுமையாகி, நான் எனது என்னை விடேன்-நான் என்னும் அகங்காரமும், எனதென்னும் மமகாரமும் விட்டுவிடேன் எ-று. (41)

நாற்பத் திரண்டி னுலேழு மிரண்டிலில்லை நயந்திருந்தால்
நாற்பத் திரண்டி னுலஞ்சா றில்லை நடக்கோடினுல்
நாற்பத் திரண்டி னுன்மூன்றிற் றாங்கினுற் பது புணர்ந்தால்
நாற்பத் திரண்டுட னுலஞ் சிரண்டுடன் மூச்சேழுமே.

(எ-து.) நயந்து இருந்தால்-(சமாதியிலே) சுபமாயிருந்தால், நாற்பத்து இரண்டினில் நால் எழும் இரண்டும் இல்லை (சயஉ-ல் (ச-எ-உய அ-ம் உ-ம்) நய இல்லையால் ய) பனிரண்டங்குலம் பிரமாணமும், நடக்கு-நடந்தால், நாற்பத்து இரண்டில் நால்

அஞ்சு ஆறு இல்லை-(சயஉ-ல் (ச—ரு-உய-ம் கூ-ம்) உயசு போனால் யசு) பதினாறு அங்குலப் பிரமாணமும், ஓடினால்-பாறினால், நாற்பத்து இரண்டினில் நால் மூன்று இல்-(சயஉ-ல் (ச—ங) யஉ போனால் ஙய) முப்பதங்குலப் பிரமாணமும், தூங்கில் - தூங்கினால், நாற்பதும்-நாற்பதங்குலப் பிரமாணமும், புணர்ந்தால்-புணர்ச்சிசெய்தால், நாற்பத்து இரண்டுடன் நால் அஞ்சு இரண்டு-(சயஉ-ம் (ச-ரு) உய-ம்-கூயஉ-ம் உ-ம் கூயச) அறுபத்துநால் அங்குலப் பிரமாணமும், எழும் மூச்சு-மூச்சு எழுந்துலவும். எ-று. (42)

நாற்பத்து மூன்றினி னுற்பதில் வேலைக்கு நாமுளராய்
நாற்பத்து மூன்றினி னுற்பதி லோர்வழி நடையெனவேன்
நாற்பத்து மூன்றினி னுற்பதி னன்மை நடந்துவந்தால்
நாற்பத்து மூன்றினி னுற்பதில் கண்ணனூர் நாம்புகுமே

(எ-து.) நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் வேலைக்கு-சயங-ல் சய போக ங) மும்மூர்த்திகளுடைய முத்தொழிற்கும, நாம உளராய்-நாம் உ ட்பட்டு, நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் ஓர் வழி-மூவுலகத்தில ஒருவழியிலும், நடையெனஏன்-சுழல்வதேதுக்கு? நாற்பதது மூன்றினில் நாற்பது இல் நன்மை-மனோ வாக்குக் காயங்களாலாம் நல்வினைக்கே, நடநதுவந்தால்-ஒழுகினால், நாற்பத்து மூன்றினில நாற்பது இல் கண்ணன் ஊர்-முக்கண்களையுடைய பரமசிவன் வாழுங் கைலாசத்திற்கு, நாம் புகுமே-மனமே நாம் புடுவோமே. எ-று. (43)

நாற்பத்து நாலினி னுற்பதில் லாமுக னுதியுரு
நாற்பத்து நாலினி னுற்பதில் லாச்சிவ மாகியுரு
நாற்பத்து நாலினி னுற்பத்து மூன்றிநல் லுபையஞ்சிவன்
நாற்பத்து நாலினி னுலேழு மேழிலா நாதன்மெய்யே.

(எ-து.) நாதன்மெய்-முதல்வன் சரீரமானது நாற்பத்து நாலினில் நாற்பது இல்லா முகன் ஆதி-(சயச-ல் சய போக ச) நான்முகன் முதலான நால்வர்கள், உ-ரு-உருவாகவும், நாற்பத்து நாலினில் நாற்பது இல்லா சிவம்-சிவம் முதலான நால்வர்கள், அரு ஆகி-அருவாகவும், நாற்பத்து நால் இல் நாற்பத்துமூன்று இல் நல் உபயம் சிவம் - (ச சே-ல் சயங போக க) ஒரு சதாசிவ அரு

வுருவும், நாற்பத்து நாலினில் நால்ஏழ் இலா இறை-(சயசல் (ச-எ) உயஅ-ம் எ-ம் கூயடு போக கூ) நவந்தரு பேதமும் ஒரு திருமேனியா யிருக்கும். (எ-று.) (44)

1. உருவம்-4-பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசன்.
2. அருவம்-4-சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து.
3. அருவுருவம்-1-சதாசிவம்.

நாற்பத்தி யஞ்சினி ஞற்பதி ஞளுநீ தீவினைக்கு
நாற்பத்தி யஞ்சினி ஞற்பதில் லாமுகன் றன்னையுன்னுய்
நாற்பத்தி யஞ்சினி ஞற்பதில் லாப்புல நாட்டமருய்
நாற்பத்தி யஞ்சினி ஞற்பதில் லாதிரண் டாநரகே.

(எ-து) தீவினைக்கு நீ-பாவத்திற்கு நீ நாளும்-எந்நாளிலும் நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்-(சயடு-ல் சய போனல் டு) அஞ்சுகிறதுமில்லை, நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்லாமுகன் தன்னை உன்னுய்-ஐம்முகங்களையுடைய பரமசிவனையும் நினையாய், நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்லாப்புல நாட்டம் அருய்-பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்காய். (ஆகையினுல் உனக்கு) நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல் ஆதும்-ஐந்தும், இரண்டும்-(டு-ம் உ-ம்-எ) ஏழு, நரகு-ஏழாம் நரகாம் (எ-று) (45)

நாற்பத்தி யாறினி ஞற்பதில் லாக்கனி நடவேவர்க்கும்
நாற்பத்தி யாறினி ஞற்பதில் லாமுக ஞர்தாதையே
நாற்பத்தி யாறினி ஞற்பதிற் சூடியை நம்புநன்றுய்
நாற்பத்தி யாறினி ஞற்பதிற் காணும் பிறவிப்புணே.

(எ-து) நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பது இல்லா கனி நட எவர்க்கும்-(சசு-ல் சய போக சு) ஆறுதலையாக யாவரிடத்தும் நடந்துகொள், நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பது இல்லா முகனர் தாதையை-ஆறு முகங்களையுடைய கந்தசுவாமிக்குத் தந்தையை, நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பதில் சூடியை-ஆறுசூடிய கங்கையையணிந்த பரமசிவனை, நன்றுய் நம்பு-நன்றாக நம்பியிரு. (இன்னனமிருந்தால்) பிறவி புணே-பிறப்பென்னும் புண்ணுனது, நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பதில் காணும்-ஆறாம்-எ-று. (46)

நாற்பத்தி யேழினி லைஞ்சி லோன்றில்லை யாயினுமேன்
நாற்பத்தி யேழினி ளுற்பதி லேகி யேலும் புறினுமேன்
நாற்பத்தி யேழொன்று நான்மூன்றிற் பாதி யணிவரன்பர்
நாற்பத்தி யேழினி லுற்பத் திரண்டிலா நடக்கையின்றே.

(இ-ள்) நாற்பத்து ஏழினில் நால் அஞ்சு இல்-(௪௰௭-ல் (௪ X ௫) ௨௰ இல்லையாகில் ௨௭) இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள், ஒன்று-ஒன்றாகிய அத்தம (செல்வம்,) இல்லை ஆயினும் என்-இல்லாது போனால்தான் என்ன? நாற்பத்துயேழினில் நாற்பது இல்-லாதது (௪௰௭-ல் ௪௰ போக ௭) சத்த தாதுக்கள் ஏழும், ஏகி-நீங்கி, எலும்பு உறினும் என் எலும்பாகிலும் என்ன? நாற்பத்து ஏழொன்றும் நால் மூன்றில் பாகி யணிவரன்பர்-(௪௰ ௭-ம் ௧-ம் ௪௰௮. ௪௰௮ ம ௪ X ௩ = ௰௨ ம் ௬௰. இதில் பாதி ௩௰) முப்பது நாளாகிய திங்களையணியும் நம பரம னடியார்கள், நாற்பத்து ஏழினில் நாற்பத்து இரண்டு இலா நடக்கை இன்றே-(௪௰௭-ல் ௪௰௨ போக ௫) தேகாதி பிரபஞ்சங்களுடனே கூடியிருந்தும் தாம் கூடாமல் இருப்பார். (எ-று.) (47)

சத்த தாதுக்களாவன—நரம்பு, தசை, தோல், எலும்பு, நிணம, மூளை, சுக்கிலம்.

நாற்பத்தி யெட்டினிற் பாதிக்குள் மீதுற்ற நாளேன்னைநீ
நாற்பத்தி யெட்டினிற் பாதிக்குள் ளாக நடக்கச்செய்தாய்
நாற்பத்தி யெட்டுட னுன்மூன்றி லோன்றுநீ நல்லவனே
நாற்பத்தி யெட்டரைக் காலாவ தெங்ஙனம் பிறவிப்புணே.

(இ-ள்) நாற்பத்து எட்டினில் பாதிக்குள் மீது உற்ற நாள் (௪௰௮-ல பாதி ௨௪) இருபத்திநாலு தத்துவத்திற்கும் மேலாக இருக்கின்ற நாளில், என்னை நீ-நீ யென்னை, நாற்பத்து எட்டினில் பாதிக்கு உள்ளாக நடக்க செய்தாய்-இருபத்துநாலு தத்துவங்களுக்கும உள்ளாக்குகின்றாய் (ஆகலான், நாற்பத்து எட்டுடன் நால மூன்றில் ஒன்று நீ-௪௰௮-ம் (௪ X ௩) ௰௨-ம் ௬௰) அறுபது வருஷங்களிலே யொன்றான விரோதியாகும் நீ, நல்லவனே-அல்லாமல் நற்குணமுடையவனே? நாற்பத்து எட்டுஅரைகால் ஆவது எங்ஙனம் பிறவி புண் ஏ-(௪௰௮ X அரைக்கால் ௬) பிறவிப்புண் ஆறுவது எங்ஙனம் (எ-று) (48)

நாற்பத்தி யோன்பதி லுற்பத் தஞ்சிலா நவில்பிறப்பாய்
நாற்பத்தி யோன்பதி லுற்பத் திரண்டிலா நற்றோற்றமாய்
நாற்பத்தி யோன்பது நாலெட்டு மூன்றுட னுமெடுத்தோம்
நாற்பத்தி யோன்பதி லுற்பத்தி யேழிலா வினைசெய்ததே.

(இ-ள்.) நாற்பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து அஞ்சு இலா நவில் பிறப்பாய்-(௪௯-ல் ௪௫ போக ௪) நால்வகைப் பிறப்பாகி, நாற்பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து இரண்டிலா நல் தோற்றம் ஆய்-(௪௯-ல் ௪௨ போக ௭) எழுவகைத் தோற்றமாகி, நாற்பத்து ஒன்பதும் நால் எட்டும் மூன்றுடன் நாம் எடுத்தோம்-(௪௯-ம் (௪ X ௮) ௩௨-ம் ௩-ம் ௮௪) எண்பத்து நான்கிலட்ச உடல் தேகங்களை யெடுத்தோம். (ஏனெனில்) நாற்பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து ஏழிலா வினை நாம் செய்தது எ-(௪௯-ல் ௪௭ போக ௨) நாம் செய்த இருவினையாலாம். (எ-று.) (49)

ஐம்ப திரண்டா யுளாய்சேரு மாயு ளாண்டாண்டுதான்
ஐம்பதி லையேழு மூன்றிலாத் திங்களா மத்திங்கடான்
ஐம்பதி லிருபதி லுடாமன் லுடா மதியமதோ
ஐம்பது மையிரண்டு நாழியற் பாயுளுக் காசையென்னே.

(இ-ள்.) ஐம்பது இரண்டு ஆயுள் (௫௰ × ௨-௱) ஆயுள் நூறு, சேரும் ஆயுள் ஆண்டு வயது வருடங்களாலாம், ஆண்டுதான்-வருடங்கள், ஐம்பதில் ஐ ஏழ் மூன்று இலா திங்கள் ஆம்-(௫௰-ல் (௫ × ௭) ௩௫-ம் ௩-ம் ௩௮ போக ௧௨) பனிரண்டு மாதங்களாலாம். அத்திங்கள்தான்-அந்த மாதமும், ஐம்பதில் இருபது இல் நாள்தான் (௫௰-ல் ௨௰ போக ௩௰) முப்பது நாள்களாலாம். அந்நாள்தாம்-அந்த நாட்களும், அதிகம் அதோ-அதிகமானதோ. (அல்ல அல்ல) ஐம்பதும் ஐ இரண்டு நாழி (௫௰-ம் (௫ × ௨) ௰-ம் அறுபது நாழியாலாம். (ஆகையினால்) அற்ப ஆயுளுக்கு ஆசை என்னே-சொற்ப வயதுக்கு என்ன ஆசை யிருக்கிறது. (50)

ஐம்பத்தி யோன்றினி லையே ழுகன்றிடிற் சூக்குமமாம்
ஐம்பத்தி யோன்றினி லைம்மூன்று மோன்றில்லை தூலமெய்யாம்
ஐம்பத்தி யோன்றுற்ற தங்கம் பரைதனக் கப்பரைதான்
ஐம்பத்தி யோன்றினி லைம்பதில் நாதனுக் கங்கனேஞ்சே!

(எ-து.) நெஞ்சே-மனமே! ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐந்து ஏழு அகன்று இடில் சூக்குமம் ஆம்-(நி௰க-ல் (நி-எ) கூ௰நி போனால் ௰சு) பதினெழுத்து மாதிரிகை என்று போய் பராசத்திக்கு சூக்கும தேகமாம், ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐந்து மூன்றும் ஒன்று இல்லை தூலம் மெய் ஆம்-(நி௰க-ல் (நி × கூ) ௰நி-ம் க-ம் ௰சு போனால் (கூ௰நி) முப்பத்தைந்து எழுத்தும் பராசத்திக்குத் தூல தேகமாம். பரைதனக்கு அங்கம் ஐம்பத்து ஒன்று உற்றது-பரா சத்திக்கு நிக-எழுத்தும் காரணமாம. இங்ஙனம ஐம்பத்தோரெ ழுத்து கூடிட ஒரு திருமேனியாகக்கொண்ட பராசத்திதானே, ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐம்பது இல் நாதனுக்கு அங்கம் - (நி௰க-ல் நி௰ போனால் நின்றது ஒன்று) ஒரு பொருளாக யிருக்கப்படா நின்ற பரத்துக்குத் திருமேனியாம். (எ-று.)

பராசத்தியாவது:—பரத்திலே ஆயிரத்தொரு கூறங்கம் பரா சத்தி, பராசத்தியிலே ஆயிரத்தொரு கூறு அங்கம் ஆதிசத்தி. ஆதிசத்தியிலே ஆயிரத்தொரு கூறு அங்கம் இச்சாசத்தி. இச்சா சத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு அங்கம் கிரியாசத்தி. கிரியாசத்தி குடிலையில் யெத்தனையில் ஒருகூறு என்னில்: பதினாயிரத்தி லொரு கூறு குடிலையும், அக்குடிலையிலே குண்டலியும், அககுண்டலி யிலே விந்துவும், விநதுவிலே மனோன்மணியும், மனோன்மணி யிலே மஹேஸ்வரியும், மஹேஸ்வரியிலே ருத்திரியும், (உருத்திரி யாகிய) உமையிலே இலக்குமியும், இலக்குமியிடத்திலே சரஸ்வ தியும் ஆக சத்தி பேதங்கள் ஏற்படும்.

முற்கூறிய பராசத்தி சூரியனிடத்திலே கிரணமிருந்து உல கத்தையெல்லாம் விளங்கச் செய்வதுபோல, பரத்தினிடமாய்ப் பராசத்தி யிருந்து எவ்வெக் கிருத்தியங்களையும் நடத்துமென் றறிக. (51)

ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாவினை யணுவை யொண்ணு
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாவினை யதுசடமாம்
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் வினைதனை யணுவுமொண்ணு
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாத தரனணைப்பே.

(எ-து.) ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லா வினை அணு வை ஒண்ணு-(நி௰உ-ல் நி௰ இல்லாதது உ) இருவினைகளும் (அ

னுவாகிய) ஆன்மாவைப் பொருந்தாது ஏனெனில் ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லா வினை அது சடம் ஆம் - இருவினை யுஞ் சடமாகும், ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல் வினைதனை அணுவும் ஒண்ணு-இருவினைகளை ஆன்மாவும் பொருந்தாது. ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லாத அது அரன் அணைப்பு-இரு வினையையும் சிவபெருமானே கூட்டுவன்-எ-று.

"இருவினைப் பாசக் கயிற்றின் வழி யாட்டுவிப்பான் இறை" யென்பதனாற் காண்க.

வினையிரண்டும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாது. ஏனெனில் சடம். இனி ஆன்மாவும் வினையைப்பொருந்தாது. ஏனெனில் தானே யறியுந்தன்மை யில்லை. இங்ஙனமேல், கூடு முறைமை எப்படியெனில், ஒருவன் காந்தத்தையும் ஊசியையுஞ் சேர்த்தது போல, பரமேஸ்வரன் கர்மத்தையும் ஆன்மாவையுங் கூட்டுவன்.

ஒண்ணு-ஒன்று யென்றதன் திரிபு. (52)

ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் லாசையருட் டொழின்மெய்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் கண்ணனு மணுவுமொன்றேல்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் லாத்தொழிற் கரனுரியன்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில்லார்தொழிற் கணுவுளதே.

(எ-து.) ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல் ஆசை அருள் தொழில் மெய்-(நியமட-ல் நிய போகநட) இச்சா ஞானக் கிரியா இம்மூன்றும் ஒரே திருமேனியாக வுண்டாயிருத்தலால், ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல் கண்ணனும்-முக்கண்ணனாகிய முதல்வனும், அணுவும்-ஆன்மாவும், ஒன்றேல்-ஒன்றாகில், ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல்லா தொழிற்கு அரன் உரியன்-(சிருட்டி, திதி, சம்மாரம் ஆகிய) முத்தொழிற்கும் சிவபெருமானே உரியவன் ஆகலான், ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல்லார் தொழிற்கு அணு வுளதே - முத்தொழிலினும் ஆன்மா கட்டுபட்டதே-எ-று.

சீவனுஞ் சிவனும் ஒன்றென்பாரைப்பார்த்துச் சொன்னது. ஒன்றென்ப தெவ்வாறெனின்.

சிவேச்சை—சர்வான்மாக்களையும் இரட்சிப்பதாம்.

சிவஞானம்.—சர்வான்மாக்களுஞ் செய்யுங் கன்மத்தினை யறிதலாம்.

சிவகிரியை—சர்வான்மாக்களுஞ் செய்த கன்மத்துக்கீடாக சுகதுக்கங்களைத் தரலாம். (இனி)

சீவேச்சை—பண்ட பதார்த்தம் வேண்டுதல்.

சீவஞானம்—பண்ட பதார்த்தங்களைப் பகுத்தறிதல்.

சீவகிரியை—பண்ட பதார்த்தங்களை ஆர்சிக்கப்பண்ணுந் தொழில்

இவற்றால் சிவனுஞ் சீவனும் ஒன்றோடொன்றும் ஆபாசமாகிறதென்பது சொல்லாமல் விளங்கும்

சிவனை முதலாகிய அறிவுபோல சீவனுக்குமுண்டு ஏனெனில், ஆன்மா தானொன்றை நினைத்தமேல் சிந்தித்து, நினைத்ததைச் சிந்தித்தமேல் நிச்சயித்தபின் செய்தலே சமர்ப்பு. (53)

ஐம்பத்து நாலினி லைம்பத் திரண்டி லருவினைபோ
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பத்து மூன்றற தாணவம்போம்
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பதிற் சத்தினி பாதமதால்
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பதில் லாப்பத மாகுமன்றே

(ப-உ) ஐம்பத்து நாலினில் ஐம்பத்து இரண்டு இல் அருவினைபோ (ருயச-ல் ருயஉ போனால் உ) இருவினை யொப்பிலே- ஐம்பத்து நாலினில் ஐம்பத்து மூன்று அற்றது ஆணவம்போம் (ருயச-ல் ருயங போனால் க) ஆணவமல மொன்றும் போய்விடும். அப்போது ஐம்பத்து நாலினில் ஐம்பதில் சத்தினிபாதம்- (ருயச-ல் ருய இல்லாதது ச) நாலானசத்தினி பாதம் பிறக்கும், அதால்-அதனால், ஐம்பத்து நாலினில் ஐம்பது இல்லா பதம் ஆகும் அன்றே-நாலாம்பதமாகிய சாயுச்சியம் கிடைக்கும் (ப-உ)
(54)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகமாய் சத்தினி பாதங் கிடைத்ததும் சாயுச்சிய பதவி கிடைக்கும் என்றபடியாம்.

ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதிற் சத்த மறியுஞ்செவி
ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதிற் பரிசமுற் றறிவதுதோல்
ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதில் ரூபங்கண் ணறுசுவைநா
ஐம்பத்தி யைந்தினி லைமபத்து மூன்றி லறிநாசியே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பது இல் சத்தம் அறிவது மெய்-(நியமி-ல் நிய இல்லாதது நி) ஐஞ்சத்த பேதங்களையும் காது அறியும், ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பது இல் பரிசம் அறிவது தோல்-ஐம்பரிச பேதங்களையும் தோல் அறியும், ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பது இல் ரூபம் கண்-ஐந்நிற பேதங்களைக் கண்(ணும்) [அறியும்] அறுசுவை நா-ஆறுவித சுவைகளை நாக்கு-ம், [அறியும்] ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பத்து மூன்றுஇல் நாசி-(நியமி-ல நியமு- போக உ) இருகந்தத்தை மூக்கும், [அறியும்] அறி-அறியும் (எ-று.)

ஐஞ்சத்த பேதங்களாவன:—தோல்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, நரம்புக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி (இவைகளின் ஓசைகளாம்.)

ஐம்பரிச பேதங்களாவன:—மெது, கடினம், சீதளம், உஷ்ணம், சிற்பரிசம்.

ஐந்நிற பேதங்களாவன —சிகப்பு, கருப்பு, வெளுப்பு, மஞ்சள், பச்சை.

அறுசுவையாவன:—கார்த்தல், கூர்த்தல், கைத்தல், புளித்தல், துவர்த்தல், தித்தித்தல்.

கந்தம் இரண்டாவன.—சுகந்தம், துர்க்கந்தம். (55)

ஐம்பத்தி யாறுட னலாக வொன்றுத் தாள்வயிற்றில்
ஐம்பத்தி யாறினி லைம்பத்தோன் றின்ன ளரும்பளவாய்
ஐம்பத்தி யாறினி லையெட்டு மொன்றேக மலக்குமிழ்
ஐம்பத்தி யாறினி லையஞ்சு மொன்றி லறைகணக்கே.

(எ-று.) ஐம்பத்து ஆறு உடன் நால் ஆக ஒன்று-(௫௰௬-ம் ௪-ம் ௬௰) அறுபது வருடங்களுள் ஒன்றாகிய சுக்குலம், ஆத்தாள் வயிற்றில்-தாய்க் கருப்பத்தில், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐம்பத்து ஒன்று இல் நாள்-(௫௰௬-ல் ௫௰௧ இல்லாதது ௫) ஐந்தாம் நாள், அரும்பு அளவு ஆய்-புன்னை யரும்பளவாகியிருக்கும், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐந்து எட்டும் ஒன்று ஏக-(௫௰௬-ல் ௫X௮ ௪௰, ௪௰-ம் ௧-ம் ௪௰௧ போனால் நீக்கு ௰௫) பதினைந்தாம் நாளையிலே நீர்க்குமிழியாம், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐந்து எட்டும் ஒன்று இல் கணைக்கு அரை-(௫௰௬-ல் (௫X௫ ௨௰௫ ௨௰௫-ம் ௧-ம்) ௨௬ போக நீக்கு ௩௰) முப்பது நாட்களாகிய மாதக்கணக்கைச் சொல்லுதாம். (எ-று.)

(பனியிலோர்பாதி சிறுதுளிமாது பண்டியில்வந்து புகுந்து திரண்டு) என்னும் வருமதற்குள் காண்க. (56)

ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி யாறகல் குக்குடண்டம்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி யஞ்சின்மார்பு தோடலையாம்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி னாலில் நரம்பமையும்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி மூன்றிலத் தங்கழலே.

(எ-து) ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து ஆறு அகல குக்குடு அண்டம் (௫௰௭-ல் ௫௰௬ போனால்-௧) முதல் மாதத்திலே கோழிமுட்டை யளவாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து அஞ்சு இல்-(௫௰௭-ல் ௫௰௫ போனால் ௨) இரண்டா மாதத்திலே அது-அம்முட்டையாகிய பிண்டமானது, மார்பு தோள் தலை ஆய் மார்புந் தோளுந் தலையுமாயாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து நால் இல்-(௫௰௭-ல் ௫௰௪ போனால் ௩) மூன்றும் மாதத்திலே, நரம்பு அமையும்-நரம்புண்டாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து மூன்று இல்-(௫௰௭-ல் ௫௰௩ இல்லாதது ௪) நாலா மாதத்திலே, அத்தம் கழல்-கையுங் காலும் உண்டாகும். (எ-று) (57)

ஐம்பத்தி யெட்டினி லைம்பத்து மூன்றி லவயவங்கள்
ஐம்பத்தி யெட்டினி லைம்பத் திரண்டிலா தாமையுரு
ஐம்பத்தி யெட்டினி லைம்பத்தி யொன்றக லத்திகெட்டி
ஐம்பத்தி யெட்டினி லைம்பதி லாக்கை யுறத்திடுமே.

(எ-து) ஐம்பத்து எட்டினில் ஐம்பத்து மூன்று இல்-(நிஅ-ல் நிட போக நி) ஐந்தா மாதத்திலே, அவயவங்கள் அவயவங்களெல்லாம் உண்டாகும், ஐம்பத்து எட்டினில் ஐம்பத்து இரண்டு இலது-(நிஅ-ல் நிஉ போக ரு) ஆறு மாதத்திலே, ஆமை உரு-ஆமையைப்போன்ற வுருவாகும், ஐம்பத்து எட்டினில் ஐம்பத்து ஒன்று அகல்-(நிஅ-ல் நிக அகல எ) ஏழா மாதத்திலே, அத்திகெட்டி-என்புகளெல்லாங் கெட்டிப்பட்டு உரோமமுந் தரிக்கும், ஐம்பத்து எட்டில் ஐம்பது இல் (நிஅ-ல் நிய இல்லாதது அ) எட்டா மாதத்திலே, ஆக்கை உறுத்து இடும்-உடம்பு திடமாம (எ-று) (58)

ஐம்பத்தி யோன்பதி லைம்பதி லருளுற்ற தாளைத்தொழும்
ஐம்பத்தி யோன்பதி லேட்டு மோன்பதி லாம்பிறப்பும்
ஐம்பத்தி யோன்பதி லைம்பத்தி யேழில தாண்பெண்பெறல்
ஐம்பத்தி யோன்பதி லைம்பத்தி நாலேக வொன்றிலன்றே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்பது இல (நிகூ-ல் நிய-போக கூ) ஒன்பதாம மாதத்திலே, அது அவ்வுருவானது (ஜீவ சம்பந்தத்தால்) அருள் உற்று ஞானமடைந்து, அரனை - பரம சிவனை, அது தொழும் அப்பிரமாதிக்குங்கொண்டிருக்கும், ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐந்து எட்டும் ஒன்பது இல-(நிகூ-ல (நி × அ கூஅ, சய-ம் கூ-ம்)=சயகூ போக ய) பத்தாமாதத்திலே, பிறப்பு ஆம்-பிறக்கும், ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்பத்து ஏழ் இலது-(நிகூ-ல் நிஎ இலது உ) (உதிக்குங்கால,) இருவகையான ஆண் பெண் பெறல்-ஆண் பெண் பிறக்கும், ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்பத்து நால் ஏக - (நிகூ ல் நிச ஏக நி) பஞ்சபூதங்களில், ஒன்றில்-ஒருபூதத்தால் -எ-று.

(அன்றே-அசை.)

சிறுவிதை பெருமரமாவதுபோல் சிறு நாளில் பெரிய உடலை கின்றது. இனி உருவி லொருவா றேத்திருப்ப, ஆண் பெண்ணை ப் பிறத்தல் எவ்வாறெனில்:—புணர்ச்சிகாலத்திலே மாதருக்கு அபானவாய்வு மேல்நோக்கி எதிர்த்து நடந்தால், விழுந்த விந்து இரண்டாய் இரட்டைப்பிள்ளை பிறக்கும்

புணர்ச்சிகாலத்தில் பிராணவாயு வலமாய் ஓடினால் ஆணும். இடமாய் ஓடினால் பெண்ணும். நெடிதாயோடினால் உயர்ச்சியாம். குறைந்தோடினால் குட்டையாம், வளைந்தோடினால் முடமாம், உள்வளைவா யோடினால் கூனும், வாயு விலங்கி யோடினால் (விந்தொரு புரையில் விழுந்து பெறும்போது வயிற்றிற் பிள்ளையும் மரித்துத் தாயுங் கூட மரிக்கும்படியான) அபாயம்.

இப்பால்:—புருஷனுக்கு உஷ்ணம் அதிகமானால் மனைவி மலடியாவள், யோனி மலர் சாய்ந்திருந்தாலும், வாய்வு மிகுந்திருந்தாலும், புழுக்கள் மிகுந்திருந்தாலும, அக்கினி மிகுந்திருந்தாலும் மலட்டுக்குறியாம.

புணர்ச்சிகாலத்திலே தாய் வயிறறில் மலமிருந்தால் பிள்ளை மந்தமாம், சலமிருநதால ஊமையாம், மலமுஞ் சலமு மிருந்தால் அந்தகனும்.

இப்பால்:—புணர்ச்சிகாலத்திலே தகப்பனுக்கு எந்த பூதத்திலே வாயு நடந்ததோ அந்த பூதத்தின நிறமாம் பிள்ளைக்கும். அன்றியும் புணர்ச்சிகாலத்திலே தகப்பனுக்கு எந்த குணம் இருக்கின்றதோ அநத குணமே பிள்ளைக்குமுண்டாம். (59)

அறுபதி லொன்றி லறுபதி லொன்றுற் றதுவங்கமாய்
அறுபதி லொன்றினை யிட்டுண் டழித லறத்துயர்காண்
அறுபதி லொன்றி னடிதொழு முத்தி யடைந்திடலாம்
அறுபதி லொன்றெனக் காண்மனமே! யாசை யாவையுமே.

(எ-து) மனமே-நெஞ்சமே! அறுபதில் ஒன்றில்- (அறுபது வருடத்தில் ஒரு வருடம் மன்மத) மன்மதாவத்தையில், அறுபதில் ஒன்று உறறு-(அறுபதில் ஒரு வருடம் சுக்குலம்) சுக்குலம் (தாய் வயிற்றுப்) பொருந்தி, அது-அவ்விந்துவானது, அங்கமாய்-தேகமாய், அறுபதில் ஒன்றினை இட்டு-(அறுபதில் ஒரு வருடம் வெகு தான்ய) மிக்க தான்யம் பக்குவஞ்செய்து, உண்டு அழிதல் - தின்றழித்தல், அறத்துயர்காண் - அறத்துன்பமாம் பார் ஆகலான்-அறுபதில் ஒன்றின் அடிதொழு-(அறுபதில் ஒரு வருடம் ஈஸ்வர) ஈச்சுரனுடைய திருவடிகளைப் பணிவாய். முத்தி அடைந்திடல் ஆம் மோக்ஷத்தைப் பெறலாம், ஆசை யாவையும்

ஏ-எல்லா ஆசைகளும், அறுபதில் ஒன்றுமென காண்-(அறுபதில் ஒரு வருடம் விஷூ) விஷமெனப் பார்ப்பாய் (எ-று)

பரமேஸ்வரனுடைய ஆக்கினையினாலே ஆன்மா பிராண வாயுவையே வாகனமாகவும், மனதையே கண்ணாகவுங் கொள் ளும், சுக்குலமானது சுரோணிதத்தின் சிரசிலே போய்த் தங்கி யிருக்கும். அப்போது அட்ட தாதுக்களும் விளையும்.

அட்ட தாதுக்கள் எவையென்னில்:—இரத்தம், உதிரம், இறைச்சி, நிணம், எலும்பு, மூளை, சுக்கிலம், பெலன் இவ்வெட்டு தாதுக்களுங் கூடினது தனுவாம். இவ்வெட்டு தாதுக்களுங்கூடி சரீரமான முறைமை யெப்படியெனில்: அசனம் பண்ணின அன் னமும் நீரும் மலமூத்திரமாய்ப் போம். நின்ற ரசம் மூன்று நா ளையிலே உதிரமாம், அவ்வுதிரத்திலே தோலு மயிரும் பிறக்கும். உதிரம் மூன்று நாளையிலே யிறைச்சியாம். அவ்விறைச்சியிலே சிலேத்துமம் பிறக்கும். இறைசசி மூன்று நாளையிலே நிணமாம். அந்நிணத்திற் பித்தம் பிறக்கும், நிணம் மூன்று நாளையிலே யெலும்பாம், அவ்வெலும்பிற மைகவியல் நகமாதி பிறக்கும். எலும்பு மூன்று நாளையிலே மூளையாம். அம்மூளையிற் காதிற் குறும்பியும் கண்ணீர்ப் பீளையும பிறக்கும. மூளை மூன்று நாளை யிலே சுக்கிலமாம். அச்சுக்கிலத்திற் சேத்துமம் பிறக்கும். சுக்கி லம் மூன்று நாளையிலே பெலனும், அபபெலத்தில் உசுவாச நிசு வாசம பிறக்கும். இப்படி தாதுக்களாலே தனுவெடுத்து தாயி னுடைய கெர்ப்பவாசத்திற் பிள்ளையிருக்கும்.

இனி வருத்த மெப்படி யெனில்:—அந்தகாரமான கெர்ப்பத் தில் மலமூத்திரத்துடன் கிருமிகள் நாலாபக்கமுமூல, நடுக்குடலில் நித்திரவும் படுக்கவுமின்றி பசியினும் நோயினும் படாதபாடு பட் டுத் தொழுத கையுடன் (சிசு) இருப்பதேயாம்.

ஆசை வெறுப்ப தெவ்வா றெனேன்:—நானிலமெலாம் ஆண் டாலும் நாழியரிசிக்கு மேலில்லை.

ஏழுடுக்கு மெத்தையேனும் எண்சாணுடம்பளவுதான்இடம் எனத்தெளிக. (60)

அறுபத்தி யொன்றும் பதினொன்று மாயிர மாநாடிகால்
அறுபத்தி யொன்றினி லைம்பத்தொன் றேடி யகல்நாடியும்
அறுபத்தி யொன்றினி லையெட்டு மேழு மகல்வாயுவும்
அறுபத்தி யொன்றினி லைம்பத்தி யேழரையு ரோமமுண்டே.

(ப-ரு.) அறுபத்தொன்றும் பதினொன்றும் ஆயிரம் ஆம் நாடி கால்-(௬௰௧-ம் ௰௧-ம் ௭௰௨) எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளும் எழுபத்தீராயிரம் வாயுக்களுமாம். இவற்றுள் முக்கியமானதும் பிறவும்) அறுபத்தொன்றினில் ஐம்பத்தொன்று ஒழிய அகல்நாடியும்-௬௰௧-ல் ௫௰௧ ஒழிய ௰) தசநாடிகளும், அறுபத்தொன்றினில ஐந்து எட்டும் ஏழும் அகல்வாயுவும்-(௬௰௧-ல் (௫×௮=௪௰, ௪௰-ம் ௭-ம்) ௪௰௭ போக ௰௪) பதினாலு வாயுக்களும், அறுபத்தொன்றினில் ஐம்பத்தேழரையும் அகல உரோமம்-௬௰௧-ல் ௫௰௭½ போக ௩½) மூன்றரைக்கோடி மயிரேமத் துவாரங்களும், உண்டே-இருக்கிறதே. (ப-ரு.)

எழுபத்திராயிரம் நாடிகளினும் பிரதானமான தசநாடிகளின் பேரும் இடமும் செயலும் எதென்றால்:—

1. சுழிமுனை.—இது காலெலும்புஞ் சதிரெலும்புங் கூடிக் கலந்தவிடத்திலே பிறந்து, குய்யத்துக்குங் குதத்துக்கும் மையமாகிய மூலாதாரத்தைத் தொட்டு ஆதாரம் ஆறையும் மண்டல மூன்றையும் ஊடுருவிக் கபாலத்தை முட்டி நிற்கும்.

2. 3. இடைகலை—இரண்டுங் கத்திரிக்கோலைப்போல பாதமாறி வில்லுக்கு நாணிபூட்டாற்போல் குதிரைமுகமாய் மூக்கை பற்றியிருக்கும்.

4. காந்தாரி—இது நாபித்தானத்திலே தோன்றி யெழுநாடியாகப் பிரிந்து பரிசையுருவங்கொண்டு, கண்டத்திலும் நாசியிலும் பற்றியிருக்கும்.

5, 6. அத்தி, சிகுவை:—இவை யிரண்டும் பத்தாகப் பிரிந்து இடது கண்ணிலும் வலது கண்ணிலும் பற்றியிருக்கும்.

7, 8. அலம்புடை, புருடராகன்:—இவை யிரண்டும் நூறு நாடியாகப் பிரிந்து, வலது காதிலும் இடது காதிலும் பற்றியிருக்கும்.

9. குரு:—நாபித்தானத்திலே தோன்றி உபத்தத்தைப் பற்றியிருக்குமென் றறிக.

10. சங்கினி.—சதுர்த்தச வாயுக்களின் பேரும் இருப்பும், செயலும் யாதெனில்.—

1. பிராணவாயு:—இது லலாடமத்தியிற் றோன்றி சித்திர நாடியிலே யிழிந்து, மூலாதாரத்தில் ஓம் என் றுதித்து, நாபிசக்கரத்தில் அங்கென்று முட்டி, சங்கென்று இடைபிங்கலையிலே யோடி கபாலத்தைச் சுத்தி, நாசியிற் பனிரண்டுவிரற் பிரமாணம் புறப்பட்டு, நாலுவிரற் பிரமாணங் கழிந்து, எட்டுவிரற் பிரமாண முள்ளடங்கி தானின்ற விடத்திலே போய் நிற்கும். இப்படி ஒருநாழிகைக்கு ௩௱௬௰-சுவாசம் புறப்பட்டு இரவு பகல் ௬௰-நாழிகைக்கு உ௰௧௲௬௱-சுவாச மியங்கி இதிலே ௭௲௨௱-சுவாசம் பாய்ந்துபோய் ௰௪௲௪௱-சுவாசம் உட்புகுமென் றறிய.

அபான வாயு:—உதரத்தையுங் குதங் குய்யத்தையும் பற்றிநின்று மலமூத்திராதிகளைக் கழிப்பிக்கும்.

வியான வாயு:—தோலிலே நின்று பரிசத்தை யறிவித்துங் கைகால்களைச் சேட்டை செய்வித்தும் அன்னசாரத்தை ௭௰௨௲ நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்.

உதான வாயு:—கண்டத்திலே நின்று உதாரக்கினியை யெழுப்பி, உண்ட அன்னசாரத்தினாலே சரீரத்தை வளர்ப்பிக்கும்

சமான வாயு:—கந்தரசக் குழியின் சந்நிடை நின்று எல்லாவற்றையுஞ் சமன் செய்துகொண்டிருக்கும்.

நாகவாயு:—நீட்டலும், முடக்கலுங், கிளக்கலுமாம்.

கூர்மவாயு:—முகமலர்ச்சியும், கண்ணிமையும், மயிர்ச்சிலிர்ப்பு முண்டாக்குவதாம்.

கிருகரவாயு:—சொட்டாவி யுண்டாக்கியும, தும்புவித்தும், உடம்பை நெறித்திடலுஞ் செய்யும.

தேவதத்தவாயு —ஓடிவித்தும், உலாவித்தும, புதம்பண்ணிவித்தும், வசனிக்குவுஞ் செய்யும.

தனஞ்செயவாயு.—உடம்பைவிட்டுசீவன் போனாலும், தான் உடம்பைவிட்டுப் பிரியாமல் நின்று, உடம்பை வீங்கவைத்தும், விரியச்செய்தும் மூன்று நாளிருந்து கபாலத்தைப் பிளந்து ஓடிவிடும்.

வயிரவ வாயு.—காலெலும்பு உரங்கதிரெலும்பு கூம் கூடின விடத்திலே நின்று, உடம்புக்குப பெலனுண்டாக்கி வைத்தும், வாதமுமு, நரம்பும், இருமலு முண்டாக்கிய அவயவங்களை யெல்லாம செவ்விதாக நிறுத்தும.

அந்தரியாமி வாயு,—புருடனுக்கு வாகனமாகி நின்று பிராணவாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சக வாயு—மூலாதாரத்திலே தோன்றி பிராணவத்துக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும.

வயிரவ வாயுவும் முக்கிய வாயுவும் —உடம்பென்னுந் தேருக்கு அச்சாக இருக்கும.

இனி அந்தரியாமியும் பிரவஞ்சனும் கடையாணியாக விருக்கும்.

அச்சுங் கடையாணியுங் கழன்றால் தேருங் கழன்று வீழ்வதுபோல இவ்வாயுக்கள் கழன்றால் சரீரமுங் குலையும். (61)

அறுபத் திருபத் திருநூற்றி யெண்ப தனைத்துஞ்சந்து
அறுபத் திருபதி னூற்றிரு பத்தே யகன்றிறைச்சி
அறுபத் திரண்டினி லாறஞ் சகன்ற முழக்குடலாம்
அறுபத் திரண்டினி லைம்பத்தி யொன்பா கல்பிணியே.

(இ-ள்.) அறுபத்து இருபத்து இருநூற்று எண்பது சந்து அனைத்துமே (௬௰ × ௨ = ௧௨௰, ௨௱௮௰-ம் ௨௱௮௰-ம் ...). (சரீரத்திலுள்ள) சந்துகள் தொள்ளாயிரமும், அறுபத்து இருபத்து இல் - அறுநூற்றிருபதில், நூற்று இருபது அகன்று - நூற்றிருபது போனால் நீக்கு நின்ற) ஐந்நூறு பலங்களும், இறைச்சி-மாம்சம், அறுபத்து இரண்டினில் ஆறு அஞ்சு அகன்ற முழக்கு டலும்-(௬௰௨-ல் (௩௰) ௩௰ அகல ௩௰௨) முப்பத்திரண்டு முழக்குடலும், அறுபத்து இரண்டினில் ஐம்பத்து ஒன்பான் அகல் பிணியே (௬௰௨-ல் ௫௰௯ அகல ௩) மூவிதநோயாம். (எ-று.)

முப்பிணியாவன.—வாத பித்த சிலேட்டுமம்.

வாதத்துக் குற்பத்தி யாகாயத்தில்.—வாயு.

பித்தத்துக் குற்பத்தி யாகாயத்தில்.—அக்கினி.

சேத்துமத்துக் குற்பத்தி யாகாயத்தில்.—அப்பு.

தச வாயுக்களும் நாடியிலே மருவாமல் ஒழுகுதல் வாத மாம்.

தசவாயுக்களும் ஆதாரங்களைப் பற்றி மிகவுஞ் சஞ்சரித்து இருதயகமலத்திலே யேறுதல் பித்தமாம்.

தசவாயுக்களும் அக்கினியுடனே கலவாமல் கலங்கியோடு தல் சேத்துமமாம். (62)

அறுபத்து மூன்றுட னேழு மணைந்திடும் பேரத்தியும்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்தஞ் சிற்சா ணுயரமேயும்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்தி யோன்ப தகல்பருமன்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்து நாலற்ற வாயிலுண்டே.

(எ-து.) அறுபத்து மூன்று உடன் ஏழும் அணைந்து இடும் பேர் அத்தியும்-(௬௰௩-ம் ௭-ம் ௭௰) எழுபது பெரிய எலும்புக ளும், அறுபத்து மூன்றினில் ஐம்பத்து அஞ்சு இல் சாண் உய

ரம் மெய் உம்-(௬௰௩-ல் ௫௰௫ இல்லாதது ௮) எண்சா ணுயா முள்ள உடம்பும், அறுபத்துமூன்றினில் ஐம்பத்து ஒன்பது அகல் பருமன்-(௬௰௩-ல் ௫௰௯ அகல ௪) நாற்சாண் பருமனும், அறுபத்துமூன்றினில் ஐம்பத்து நால் அற்ற வாயில் (௬௰௩-ல் ௫௰௪ அற்றது ௯) நவத்துவாரங்களும், உண்டு - இருக்கின்றன வாம். (எ-று.) (63)

அறுபத்து நாலி லறுபதில் லந்தக் கரணங்களும்
அறுபத்து நாலி லறுபதில் லாதறை வாக்குகளும்
அறுபத்து நாலி லறுபத்தோன் றில்லாக் குணங்களன்றி
அறுபத்து நாலி லறுபத்தோன் றேகழிந் தோடனையே.

(எ-து.) அறுபத்துநாலில் அறுபது இல் அந்தக்கரணங்களும்-(௬௰௪-ல் ௬௰ இல்லாதது ௪ - அந்தக்கரணங்கள் நாலும், அறுபத்துநாலில் அறுபது இல்லாது அறை வாக்குகள் உம்-வாக்குகள் நாலும், அறுபத்து நாலில் அறுபத்துஒன்று இல்லா குணங்கள் அன்றி - (௬௰௪-ல் ௬௰௧ இல்லாதது ௩) முக்குணங்களே யல்லாமல், அறுபத்து நாலினில் அறுபத்து ஒன்று கழிந்து ஓடு அனையே-(௬௰௪-ல் ௬௰௧ போக ௩) மூவித லக்கணைகளாம். (64)

அந்தக்கரணங்கள் நாலின் சேதியும் ஏதேன்னில்:—

1. ஆன்மா வேண்டிய பொருளைத்தான் முந்திப்போய்க் குரங்குபோலப் பற்றிக்கொண்டு கொள்ளிவட்டம்போலச் சுழன்று திரிவதே மனமாம்.

2. மனம் பற்றின காரியத்தைப் பித்தனைப்போல சங்கற்ப விகற்பமாக நிச்சயிப்பதே புத்தியாம்.

3. புத்தி நிச்சயித்ததை யானையைப்போல் மதம் பிடித்திருப்பதே அகங்காரமாம்.

4. ஆங்கார மெழுந்ததை பாம்புவிஷத்தை நெஞ்சிலே வைத்திருப்பதுபோலச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதே சித்தமாம்.

வாக்குகள் நாலின் சேதியு மேதேன்னில் —

1. மூலாதாரத்திலிருந்து பிரணவத்திலே ஒரு நாதமாக வெழுந்து நாபியளவு திரண்டு விந்துவட்டத்திலே தானே தோன்றி நிற்பது சூக்குமையாம்.

2. விந்துவாகிய வட்டத்துள்ளே யொன்றைச் சொல்லப் படாநின்ற சொற்பொருளுக் கேதுவாகிய வெவ்வொன்றுன அட்சரங்களினுடைய வுருவங்களை தோன்றுகிற முறைமைதன்னை, அடவிலே கூட்டி மயிலமுட்டைக்குள் சலத்தில் பஞ்சவர்ணமுந் தோன்றி யுருத்தெரியாதே நின்றுறபோலடங்கி சித்தத்திலே யொரு பொருளாய் உணர்வு மாத்திரமாய் நிற்பதே பைசந்தியாம்.

3. பிராணவாயுவிலே கூடி வருகிற அட்சரங்களைப் பொருந்தத் தக்கதாக வுருவங்களை யெல்லாம் ஒழுங்குபட நிறுத்தி, செவிக்குக் கொள்ளாமல், உள்ளே யறிவாய் மெதுத்தொனியாக நாபியிற் பிறப்பதே மத்திமையாம்

4 அப்பிராண வாயுவுடனேகூடி அட்சரங்களைப் பொருந்தி சூக்குமைமுதலான வாக்குகளுடனே உதான வாயுவையுங்கூடி, புத்தி தத்துவத்தை யுபாதான மாக்கிக்கொண்டு, கண்டம் இருதயம், யென்பவற்றுடன் கூடி, அரையற்று, வாயுநகர்ந்து கூடி, உதடு, பல்லு, நாசி, மூக்கு என்னும் எட்டுத்தானத்திலேயும் புறப்பட்டு வரணங்களைச் செவியின் புகுநிற்பக் கேட்கத்தக்கதாக நினைத்த பொருளைப் பிறர்க்கறிவிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லுதலே வைகரியாம்.

முக்குணங்களின் சேதியை, தொகை யுகாராதிபட் டாண்க.
எட்சணை மூன்றின் சேதியும் ஏதென்னில் —

1. பிறர்தனத்தைத் தாங்கி ரட்சித்தலே அர்த்தயெட்சணையாம்.

2. புத்திரரால் வரும் பிணக்கை யொழித்தலே, புத்திரயெட்சணையாம்.

3. தன்னை யடைந்தார்க்குத் தாமென்று கொள்ளைபோ லோகயெட்சணையாம்.

அறுபத்தி யஞ்சி லறுபதிற் கோசத்தி லாவிநின்ற
அறுபத்தி யஞசி லறுபதிற் பூதமெய் யாட்டறிந்து
அறுபத்தி யஞ்சி லறுபதிற் பூதமெய்ப் போக்ககன்று
அறுபத்தி யைந்தினி லைம்பத்தி யேழி லனைத்தேகுமே.

(எ-து) அறுபத்தைந்தில் அறுபது இல் கோசத்தில்-(பயிற்-ல் சாயி இல்லாதது போ) ஐங்கோசத்திலும், ஆவி நின்ற - சிவன் நின்றது, அறுபத்தைந்தில் அறுபது இல் பூதம் ஐம்பூதத்தாலும், மெய் ஆட்டு அறிந்து - உடல் உண்டானது தெரிந்து, அறுபத்து அஞ்சில் அறுபதில் பூதம ஐம்பூதங்களிலுடைய, மெய் போக்கு அகன்று-உண்மையான போக்குகள் எல்லாம் நீங்கி, அறுபத்து ஐந்தில் ஐம்பத்து ஏழில் அனைத்து ஏகுமே-பிரியட்ட காயமாய்ப் போம். (எ-று) (65)

ஐங்கோசங்களின் பெயரும் அவற்றின் குணங்களும்.

1. தாதுக்களினாலே பெருத்த உடம்பு முதல் அன்னாதார மாதலாலே அன்னமயகோசம்.

2. அன்னாதாரத்தினாலே பிராணனுக்குப் பெலனுண்டாகையால் பிராணமயகோசம்.

3. பிராணத்தினாலே மனமுவந்து தோன்றுமாகையினாலே மனோமயகோசம்.

4. மனதின்கண்ணே விஞ்ஞானமாகிய நெறி தோன்றுமாகையினால், அது விஞ்ஞான மயகோசம.

5. அந்த விஞ்ஞானத்தினாலே ஆனந்தந் தோன்றுமாதலால், அது ஆனந்தமயகோசம்.

பஞ்சகோசத்திலும் சீவனிருப்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமே தென்னில் அன்னமில்லாவிட்டாலும், பிராணவாயுவில்லாவிட்டாலும், மனதில்லாவிட்டாலும், அறிவில்லாவிட்டாலும், சுகமில்லாவிட்டாலும், தேகத்திற் சீவனிராது.

ஆகையாற் பஞ்சகோசத்திலும் சீவன் ஆதாரமாயிருந்து, ஐம்பூதத்தினு லுண்டாவது சரீரம்.

இவ்வைம்பூதத்திலும் பிருதிவியாவதேதென்னில்—மயிர், தோல், என்பு, நரம்பு, தசையிவ்வைந்துமாகிய மண்ணாம். இதனுடம்பு உறுத்துத் தடித்திருக்கும்.

2. அப்புவாவ தேதென்னின் — நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, நிணம், இவ்வைந்துமாகிய தண்ணீராம். இதனுடம்பு குளிர்ந்த பதஞ்செய்யும்.

தேயுவாவது—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், கோபம், வெளிர்சம், இவ்வைந்துமாகிய நெருப்பாம். இதனுடம்பு பட்டொன்றி விக்கும்.

வாயுவாவது—ஓடல், இருத்தல், நிற்றல், நடத்தல், கிடத்தல் இவ்வைந்துமாகிய காற்று. இதனுடம்பு சிலிர்த்திரட்டும்.

ஆகாசமாவது—குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் இவ்வைந்துமாகிய வெளி. இதனுடம்பு நீர்ப்பாய் இடங்கொடுக்கும்.

இங்ஙனமாய பூததேகத்தைப் பிராக்கிரத்துடன் அங்கந் தொலையுமளவும் நடத்திவிசைந்த விந்தச் செய்து வருமுன் ஆதாரத்தைவிட்டு, புரியட்ட காயத்துடனே சீவன் போம்.

புரியட்டகாயமாவதேதேனில்—சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகியவையெட்டுமாம்.

புரியட்ட காயத்துடனே சீவன் போவ தெப்படியென்னில்: பாம்பு தோலை யுரித்துக்கொண்டு போவதுபோலவாம். சீவனப்படி போனபடியினாலே பூதகாயத்திலே புரியட்ட காயமில்லை. எப்படியென்னில்—காதிருந்துங் கேளா. கண்ணிருந்தும் பாரா. தோலிருந்தும் பரிசமறியா. நாக்கிருந்தும் சுவையறியா. மூக்கிருந்தும் முகரா. அன்றியும், நினைக்க மனமில்லை. நிச்சயிக்க அறிவில்லை முதலியன காண்க.

இதனால் ஆன்மாவுக்கு முத்தி வருமளவும், புரியட்ட காயமுண்டாம் என்றபடியாம்.

அறுபத்தி யாறி லறுபதிற் சூடிளை யன்றிமண்ணோ
அறுபத்தி யாறி லறுபதிற் சமயமென் றறைவதென்னோ
அறுபத்தி யாறி லறுபதி லந்தக ராணைகண்டோ ா
அறுபத்தி யாறி லறுபதி லாக வறைவதோப்போ.

(எ-று.) அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் குருடனை அன்றி (சுயிசு-ல் சுயி போக சு) ஆறாகிய கெங்கையை யணிந்தானை யல்லாமல், மண்ணோர் - உலகத் துள்ளவர்கள், அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் சமயம் அறைவது என்னே - அறுவகைச் சமயங்களைக் கூறுவதேனோ! அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் அந்தகர் ஆனை கண்டோர்-ஆனையைக் காணவந்த பிறவிக் குருடர்கள் அறுவர், அறுபத்து ஆறில் அறுபதில் ஆக அறைவது ஒப்போ-அறுவிதமாகச் சொல்வது சரியோ. (எ-று.) (66)

அறுவித சமயமாவன.—உலகாயுதன், மாயாவாதி, புத்தன், சமணன், மீமாம்சன், பாஞ்சராத்திரி.

யானையைப் பார்க்க விரும்பிய பிறவிக்குருடர்கள் அறுவர். யானையினிடஞ் சென்று ஒருவன் காதையும், ஒருவன் தும்பிக் கையையும், ஒருவன் காலையும், ஒருவன் வாலையும், ஒருவன் தந்தத்தையும், ஒருவன் உடம்பையும் ஆகக் கையினாற் றடவியமாத்திரமே யானையென்று, அறுவரும் அறுவிதமாகச் சொல்வது போலுமாம்.

அறுபத்தி யேழி லறுபதில் லாதுவித் தியாதத்துவம்
அறுபத்தி யேழி லறுபத்து நாலற்ற தாங்காலமும்
அறுபத்தி யேழி லறுபத் திரண்டிற் சிவதத்துவம்
அறுபத்தி யேழி லறுபத் திரண்டற்ற வத்தைமத்தியே.

(எ-று.) அறுபத்து ஏழில் அறுபது இல்லாது வித்தியாதத்துவம் - (சுயிஎ-ல் சுயி போனது எ) வித்தியாதத்துவம் ஏழாம், அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து நால் அற்றது ஆம் காலமே உம-(சுயிஎ-ல் சுயிச செல்ல ந) காலம் மூன்றும், அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து இரண்டு இல் சிவதத்துவம்-(சுயிஎ - ல் சுயிஉ இல்லாதது-ரு) சிவதத்துவம் ஐந்தாம, அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து இரண்டு அற்று அவத்தை மத்தியே - மத்தியாவத்தை யைந்தாம. (எ-று.) (67)

வித்தியாதத்துவம் ஏழாவன —காலம், நியதி, கலை, வித்தை இராகம், மாயை, புருடன். ஆன்மாவுக்கு வித்தையினாலே புசிக்கப் புருடாக்குகையினாலே வித்தியாதத்துவமென்ற பேயாயி

ற்று. இந்த வித்தியாதத்துவத்திற்கு சுத்தா சுத்த தத்துவமென்னும் பெயர். ஏனெனில், அசுத்த மாயையினாலே தோற்றமாயிருக்கச்செய்தேயும் சுத்த மாயையினாலே பிரேரிக்கையாலெனக் கொள்க.

இவற்றின் செய்தி யேதென்னில்:—முற்கூறிய யேழினும் காலதத்துவம் மூன்றுவகையாம். அவையாவன:—செல்காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம்.

செல்காலமாவது:—ஆன்மாக்கள் நடக்கின்ற காலங்களிலே யிவனுடைய கர்மம் கட்டுண்ட வெல்லையிலே கொண்டுபோய் வைப்பதுவாம்.

நிகழ்காலமாவது:—அவ்வெல்லையிலே பண்ட பதார்த்தங்களைப் பலிக்கச்செய்வதுவாம்.

வருங்காலமாவது:—அப் பதார்த்தங்களை நோக்கிப் புதுமை செய்வதுவாம்.

இனி நியதியாவது:—அவ்விடத்திலே செய்த வினையளவு வருகிற பலனை யேற்றக்குறைச்சல் வாராதபடிக்கு, அவ்விடத்து வருகிற கன்மம் புசிக்குமிடத்து இராசனுடைய ஆக்கினையைப்போல கடவாதபடிக்கு யிவனை நிறுத்துவதுவாம்.

கலையாவது:—இவன் கன்மத்தைப் புசிப்பது காரணமாக ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்தவனை யம்மலத்தைச் சிறிது நீக்கி யிவனுக்குக் கிரியை யுண்டாக்குவதாம்:

வித்தையாவது:—கிரியை செய்யு மிடத்திலே புத்திக்கும் சீவனுக்கும் நடுவாக நின்று, அவ்விடத்திற் கிரியைக்கேற்ற அறிவுண்டாக்குவதாம்.

இராகமாவது:—இவன் கன்மம் அறிவாகச் செய்யுமிடத்திலே தான் பெற்ற பலனைச் சிறிதாக்கிப் பெறாததின்மேற் பிரியமுண்டாக்குவதுவாம்.

மாயையாவது:—தான் பெற்ற பதார்த்தத்தைத் தான் யோசிக்குமிடத்து, அந்த பதார்த்த மென்ன, தானென்ன இரண்டற

மயக்குவித்து, இதுவே யொழிந்து வேறில்லையென்று மோகத்தைப் பண்ணுவது.

புருடனாவது—ஆன்மா அவிகாரியா யிருப்பன். அவிகாரியான ஆன்மாவுக்கு விகாரத்தை யுண்டாக்கி இந்திரியங்களிலே நின்றாற்போலப் பஞ்சேந்திரியங்களோடுங் கொள்ளிவட்டம்போலச் சுழன்று திரிந்து ஆன்மா புசிக்கின்ற சத்தாதி விஷயத்தைத் தான் புசித்தேனென்பதாம்.

சிவதத்துவம் ஐந்தாவன—சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் இவை யிவற்றுக்குஞ் சுத்த தத்துவமென்றும், பிறக்காண்டமென்றும் பெயர். சுத்த தத்துவமென்றது சுத்த மாயையிலே தோன்றுதலினவாயின. பிறக்காண்டமென்றது.—வித்தியா தத்துவத்தைப் பிரேரிக்கையினாலாம்.

வித்தியா தத்துவத்தை சிவதத்துவம் பிரேரிப்ப தெப்படியெனில்—காலத்தையும், நியதியையும், கலையையுஞ் சத்தி தத்துவஞ் செலுத்தும். வித்தையைச் சுத்தவித்தை செலுத்தும். இராகத்தை யீசுரஞ் செலுத்தும். மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தும். புருடனைச் சாதாக்கியஞ் செலுத்தும்.

இனி சுத்தவித்தையாவது—ஞான மேறிக் கிரியைக் குறைந்திருக்கும்.

ஈசுரமாவது—ஞானங் குறைந்து கிரியை யுயர்ந்திருக்கும்.

சாதாக்கியமாவது—ஞானமுங் கிரியையும் ஒத்திருக்கும்.

சத்தியாவது—கிரியையை நாடியிருப்பதாம்.

சிவமாவது—ஞானமா யிருப்பதாம்

மத்தியாலவத்தை யைந்தாவன.—சாக்கிரத்தில் அதீதம், சாக்கிரத்தில் துரியம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்.

சாக்கிரத்தி லதீதமாவது.—கருவிகரணாதிகளுடனே கூடி சாக்கிரஸ்தனாக விருக்கச்செய்தே முன் நா மொருவனை யறிவோம் அவனைச் சிலநாள் கழிந்தபின்பு நம்முடைய பேரைச் சொல்லி

முன்வந்து நின்று, நம்மை யறிவீரோ வென்றான். அங்ஙனஞ் சொன்னவனை யறியமாட்டாமல் கருவிகரணாதிகளுடனே யெல்லா மிழந்தவிடமாம்.

சாக்கிரத்திற் றுரியமாவது:—மூலப்பிரகிருதியுடனே பிராண வாயுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியாவது:—பிரகிருதியும், பிராணவாயுவும் சத்தத்துடனே கூடி யவனைக் கண்டவிடம் நிகழ்கலாம்.

சாக்கிரத்திற் சொற்பனமாவது:—பிரகிருதியுந், தசவாயும், அணுதிகளும், சத்தாதிகளும், வசனாதிகளுமாக இருபத்தஞ்சு கருவி களுடனேயுங் கூடி யவனை யின்னானென்று அறிவதுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரமாவது:—பிரகிருதியும், அந்தக்கரணங்களும், தெசவாயுக்களும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும், சத்தாதியும், வசனாதியும் ஆக ௩௰௫-கருவிகளுடனேகூடி ஊரும் பேரும் உறவும் சந்தேகமற வறிந்து கட்டிக்கொள்ள அவ ரெழுந்தவிடமாம்.

அறுபத்தி யெட்டி லறுபத்தேழி லாதுபிரே ருலவத்தை
அறுபத்தி யெட்டி லறுபத்து மூன்றற்ற தாகும்பையும்
அறுபத்தி யெட்டி லறுபதில் லாதுவி காரநெஞ்சே!
அறுபத்தி யெட்டி லறுபதில் லாதணுச் செயலுன்னுமே.

(எ-று.) நெஞ்சே-மனமே! அறுபத்து எட்டில் அறுபத்து ஏழு இலாது பிரேருலவத்தை-(௬௰௮-ல் ௬௰௭ இல்லாதது - ௧) பிரேருலவத்தை யொன்றும், அறுபத்து எட்டில் அறுபத்துமூன்று அற்றது ஆகும் பையும் - (௬௰௮-ல் ௬௰௩ அற்றது ரு) பை ஐயந்தாம், அறுபத்து எட்டில் அறுபது இல்லாது விகாரம்-(௬௰௮-ல் ௬௰ இல்லாது அ) விகாரம் எட்டாம், அறுபத்து எட்டில் அறுபது இல்லாது அணுச்செயல்-ஆன்மதொழில் எட்டாம் என்று உன்னும்-என்றிவ்வாறாக நினையும். (எ-று.) (68)

பிரேருலவத்தையாவ தேதென்னில்—ஆன்மா நல்வினை யிரண்டையுந் தத்துவத்துடனே பொருந்தியிருத்தலாம். அஃதெப்படியென்னில்: யாதா மொரு கருமத்தைக் காது ஆகாசத்தினிடக் கேட்கும். கேட்டதை மனது நினைக்கும். நினைத்ததைப்

புத்தி நிச்சயிக்கும். நிச்சயித்ததை ஆங்காரந் திடமாயெழுப்பும். எழுப்பியதை சித்தம் சிந்திக்கும். சிந்தித்ததை காலம் கட்டுண்ட எல்லையில் கொண்டுவைக்கும். வைத்ததை நியதி நிறுத்தும். நிறுத்தியதைக் கலை அறிவிக்கும். அறிவித்ததை வித்தை செய்விக்கும். செய்வித்ததை யிராகம் (பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுத தின்மேற்) பிரியமுண்டாக்கும். உண்டாக்கிவைத்ததைப் புருடன் நானெனன் றபிமானிக்கும். அபிமானித்ததை மாயை மயக்குவிக்கும். மயக்கியதைப் பிரகிருதி யழுந்துவிக்கும். இவ்வாறாக பதினாறு தத்துவத்தைக்கொண்டு ஒருவிஷயத்தை யான்மாவுக்கு கிரியாசத்தி போசிப்பிக்கிறது தம்பிரான் செயலென் றறியாதபடியினாலேயன்றோ ஜனன மரண முண்டானது.

ஐ யைந்தும் அவற்றின் செயல்களும் என்னவென்றால்:—

1. அமரவாசயம்—இது ஆசாரக்கிடை.

2. பக்குவாசயமாவது:—இது யாகஞ்செய்யு மிடன்.

3. மலவாசயம்:—மலக்கிடை,

4. மூத்திர வாசயம்:—சலக்கிடை.

5. கெர்ப்பவாசயமாவது:—விந்துக்கிடை.

விகார மெட்டும் அவற்றின் செயல்களும்.

1. காமமாவது:—தன் தார மிருக்கப் பிறதாரம் நத்தல்.

2. குரோதமாவது.—கோபம்.

3. லோபமாவது:—பொய்ச்சார்வு கொள்ளலும், உலுத்தமும்.

4. மோகமாவது:—மனை மக்க ளாசை.

5. மதமாவது:—தனக் கெதிரில்லையென்னுங் கெர்வம்.

6. மாச்சரியமாவது:—உறவுபோல விருந்து, உள்வினை விளைத்தல்.

7. இடும்பையாவது:—தானொழுக்கமில்லாம லிருந்து தானொருவர் கொளக் கொளல்.

8. அசூயையாவது:—ஒருவனை புரணி சொல்லுதல், தன் குற்றங் காணாது பிறர் குற்றங் காண்டல்.

உயிர்ச்செய லெட்டாவன:—இச்சை, அறிவு, இயற்றல், வெறுப்பு, விருப்பு, மயக்கம், இன்பம், துன்பம்.

அறுபத்தோன் பத்தி லறுபத்தெட் டில்லாதா காசகுணம்
அறுபத்தோன் பத்தி லறுபத்தி யேழிலா தாம்வளிக்கும்
அறுபத்தோன் பத்தி லறுபத்தா றில்லாத வக்கினிக்குணம்
அறுபத்தோன் பத்தி லறுபத்தஞ் சில்லாப் புவனிக்கஞ்சே.

(எ-அ.) அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து எட்டு இலாது ஆகாச குணம்-(சுகூ-ல் சுஅ இல்லாதது க) ஆகாசத்துக்குச் (சத்த) மொன்றே குணம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து எழ் இலாது ஆம் வளிக்கும்-(சுகூ-ல் சுஎ இல்லது உ) வாயுவுக்குச் (சத்த பரிசமாக) இரு குணங்களாம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து ஆறு இல்லாது அக்கினி குணம்-(சுகூ ல் சுசு இல்லாது ங) தேயுவுக்கு (சத்த, பரிச, ரூபமாக) மூன்று குணங்களாம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து அஞ்சு இல் அப்பு-(சுகூ -ல் சுரு இல்லாதது ச) அப்புவுக்கு (சத்த, பரிச, ரூப, ரசமாக) நாற்குணங்களாம், புவனிக்கு அஞ்சு-பிருதிவிக்கு (சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கெந்தமாகிய ஐந்துமாம். (எ-று.) (69)

எழுபது மும்மாவை யும்வணங் காயிய லறஞ்செய்யாய்
எழுபதி லிருபத்தோன் றில்லாத தோதில்லே யிறையடிமேல்
எழுபது மைக்கிணை யாகிய மாதர்மீ திச்சையுற்றால்
எழுபது மைக்கோத்த யிவ்வுடற் போய்விடி லென்செய்வதே.

(எ-து.) எழுபது மும்மாவையும் வணங்காய்-(எய மும்மாயிற) தம்பிரானுடைய பத்தர்களை வணங்கமாட்டாய், இயல் அறஞ்செய்யாய்-தகுதியான தருமங்களையுஞ் செய்யாய், எழுபது இல் இருபத்து ஒன்று இல்லாத தோதில்லை இறை அடிமேல்-(எய -ல் உயக போக-சயகூ) பரமசிவனுடைய பத்தியில்லை, எழுபது மைக்கு இணையாகிய மாதர்மீது இச்சை உற்றால் - எழுதப்பட்ட சித்திரத்திற் கொப்பாகிய மாதர்மீது ஆசை வைத்தால், எழுபது மைக்கு ஒத்த இவுடல் போய்விடில் என் செய்வதே- எழுதிய பதுமைக்குச் சமானமான இவ் வுட லிறந்துவிட்டால் என்ன செய்தல், (எ-று.) (70)

எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதி லெண்ணமோ வெண்ணுதனீ
எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதில் வாதையே யெண்ணியொன்றாய்
எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதில் லாம லெமக்கருளாய்
எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதிற் சாற்றவீ டேற்றமுண்டே.

(எ-து.) எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல் எண்ணம் ஓ நீ எண்ணுதல்-(எ௰க-ல் எ௰ போக க) மனமே-நீ எண்ணும் எண்ணம் ஒன்றேயா? எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல் வாதையே-வாதையொன்றிற் கிடனும், ஆகலான், எண்ணி ஒன்றாய்-ஒரே மனதாய் எண்ணினால், எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல்லாமல்-அறியாமையை யுண்டாக்குகிற ஆணவமல மிலலாமல், எமக்கு அருளாய்-நமக்குக் காருண்யத்தோடு, எழுபத்து ஒன்றால் எழுபதில் சாற்று-ஒரேமனதா யிருநதால் சொல்லும்படியான, ஈடேற்றம் உண்டே-மேம்பா டுண்டாம. (எ-று.) (71)

வீடு ஏற்றம் என்றும் பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யெட்டில் லதுகோணமண்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்து நாலில்லா திந்திருநீர்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யொன்பதிற் றீவுருவம்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யாறிற்கால் வான்வட்டமே.

(எ-து.) எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்து எட்டு இல்லது கோணமண் - (எ௰உ-ல் சு௰அ இல்லாதது ச) பிருதிவி நாற்கோண (சதுர) மா யிருக்கும், எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்து நால் இல்லாது இந்து இரு நீர்-(எ௰உ-ல் சு௰ச இல்லாதது அ) அப்பு எட்டாம் பிறையைபபோல் இரு கோணமா யிருக்கும், எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்துஒன்பதுஇல் தீ உருவம்- (எ௰உ-ல் சு௰கூ போக ந) தேயு முக்கோணமா யிருக்கும், எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்து ஆறு இல் கால்- (எ௰உ-ல் சு௰சு இல்லாதது சு)வாயு அறுகோணமா யிருக்கும், வான் வட்டம் - ஆகாயம் வட்டமாயிருக்கும். (எ-று.) (72)

எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் வயதுண் டிருக்குமெய்யோ
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் வயதேதி லோமரணம்
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் லாசையுற் றெண்ணபயன்
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதிற் கண்ணனை யேத்திடையே.

(எ-து.) எழுபத்து மூன்றில் எழுபது இல் வயது உண்டு - (எ௰௩-ல் எ௰ யோக ௩) வயது மூவகைத்து, இருக்கும் மெய்யோ-இருப்பதுபோற் காட்டுஞ் சரீரமோ, எழுபத்து மூன்றில் எழுபது இல் வயது எதிலோ-முப்பருவத் தெப்பருவத்தோ, மரணம்-சாதல், ஆகையால், எழுபத்துமூன்றில் எழுபதில் ஆசை உற்று என்னபயன்-மூவாசைகளையுறுவதால் என்னபயன்? எழுபத்து மூன்றில் எழுபது இல் கண்ணனை எத்து இடையே - முக்கண்ணுடைய பரமசிவனை இடையிடையே துதிசெய்வாய். (எ-று.) (73)

எத்து இடு ஐயே யெனப்பிரித்து மனனே, துதிசெய் யென்றும் பொருள்.

வயது மூன்றுவன:—இளமை, வாலிபம், மூப்பு.

எழுபத்து நாலி லெழுபத் திரண்டில் வினையொத்ததேல்
எழுபத்து நாலி லெழுபத்து மூன்றி லிருண்மலம்போம்
எழுபத்து நாலி லெழுபத்து மூன்றில் மலபாகமேல்
எழுபத்து நாலி லெழுபதிற் சத்தினி பாதமுண்டே.

(எ-து.) எழுபத்து நாலில் எழுபத்து இரண்டு இல் வினை ஒத்ததேல் - (எ௰௪-ல் எ௰௨ போக ௨) இருவினை யொப்பாகில், எழுபத்து நாலில் எழுபத்து மூன்று இல் இருண் மலம் போம்- (எ௰௪-ல் எ௰௩ போக ௧) ஆணவ மலம் ஒன்றும் போய்விடும், எழுபத்து நாலில் எழுபத்து மூன்று இல் மலபாகமேல் - ஆணவ மலம் போய் பாகமாகில், எழுபத்து நாலில் எழுபது இல் சத்தினி பாதம் உண்டே-(எ௰௪-ல் எ௰ போக ௪) நால்வகைச் சத்தினி பாதமும் உண்டாம். (எ-று.) (74)

நல்வினை யேறினல் சொர்க்கமும், தீவினை யேறினல் நரகமுமுண்டா யனுபவித்து, மீண்டுஞ் செனித்தலால், இருவினை யொப்பில், (ஆன்மா) செனனமரணத்திற்குப் பயந்து, சிவனை வேண்டி நினைக்கும். இப்படி நினைந்த காலத்திலே மூல மலஞ் சிறிது விட்டு நீங்கும், அப்போது மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம், என்னும் நால்வகைப் பரிபக்குவங்க ளுண்டாம். இவற்றையப்பால் விவரிப்பாம். முன் சொன்ன சத்தினிபாதமாவது-திரோதையென்னும் ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புசிப்பிக்கப் பண்ணுவது, காரணமாகத் தேகாதி பிரபஞ்சத்தின்மீதில் அபேட்சை யுண்டாகப் பண்ணும், இருவினையு மொத்து; மலபரி

பாகமான காலத்திலே ஆன்மாக்களுக்கு மோட்சாபேட்சை பிறப்பதாக சத்தி மூன்பின்னுகத் திரும்புவதாம்.

இப்படி சத்திநிபாதமான காலத்திலே ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளையும்படி எப்படியென்னில்:—சிலர் அழகாகவும், சுகமாகவும் வுண்டுடுத்துப் பூண்டுவருகிறார்களே நாமும் அவர்களைப் போல் உண்டுடுத்து வாழாதிருப்ப தேனென்றும், உடல் ஒரு தன்மையா யிராது நரை திரைப்பட்டு வருவானேனென்றும், இவைகளையெல்லாஞ் செய்வான் ஒரு கர்த்தா வுண்டென்றும் நினைந்திருப்பதே மந்தமாம்.

இனி மந்தமென்றால்:—கர்த்தனை யறிவதற்கு, அறிவிப்பானை யன்றியிலே நம்மா லறியப்போகாதெனறும், நம் வினையை நாமே * யொழிக்க வறியோமென்றும் ஆன்மா அறிதலாம். இன்னும் மந்தமென்றால்-கடபடாதிகள் முதலாகிய வுருவங்களையெல்லாஞ் சூரியனையன்றி, கண்ணனது தானே காணமாட்டாதுபோலவும், பூமியன்றியிலே கால்கள் தானே நடக்கமாட்டாதுபோலவும், குருவன்றி பரத்தை யறியமாட்டோம். அறிந்து நடக்கமாட்டோமென் றறிதலுமாம்.

இதுவன்றியும் மந்தமென்றால்:—விஷந் தலைக்கேறி மெய்ம் மறந்து கிடந்தவனை மெய்யான கருடன் பார்வையாலும் மாளாதென்று, ஒருவனைக் கெருடனுகப் பாவித்து, அவன் கெருடப் பார்வையாலே தீருவதுபோல ஆன்மாக்கள் தாங்கள் செய்த வினையாகிய விஷமெல்லாம் சிவன் றிருநோக்காலுந் தீராதென்றும், தேசிகன் திருக்கண் சாத்திடத் தீர்ந்திடுமென்றும், அறிவதுமாம்.

இதுவன்றியும் மந்தமாவது—ஆசான் ஆணவமாகிய யிருளுக்கு அருளாதித்த னென்றும், அருவாயிருக்கும் பரம்பொருளைக் காண்பதற்கு அஞ்சன மென்றறிவதாஉடமாம்.

---

* நம் வினையை நாம் ஒழிக்காத முறமை எப்படியென்னில்:—பித்தனுனவன் பித்தந் தீர தான் மருந்து கொள்ள வறியான்போலவும், விஷந் தலைக்கேறி மூர்ச்சித்தவன் தலைக்கேறியிருந்த விஷத்தை தானே மீட்டுக்கொள்ள வறியாத போலவுமாம்.

இனிமந்த மென்றால்:—அருளே யுருவாய் அறிவிக்கவந்த குருவை வேண்டாமல் அருவா யிருக்கிற பரமேச்சுரனைத் தங்க ளறிவினாலே யறிந்து, மோட்சத்தை யனுபவிப்போ மென்றும் ஆசை கொளல் என்போல வெனில்! உருவாயிருக்கும் பாலே, தேனே, பாகை, வேண்டாதவர் தித்திப்பைக் கொள்ளவேண்டிய செயலென்ன வென்று நினைப்பதுமாம்.

இன்னும் மந்தமென்றால்:—மானைக்காட்டி மானைப பிடிப பதுபோல அருவமாகிய சீவகாருண்ய பராபரந்தானே பக்குவான் மாக்களை யிரட்சிப்பது பொருட்டாக வுருவமாய் வந்தது போல வென்றும், இப்படியாகவந்த காரணகுருவே குருவல்லது காரியக் குருவாலே பயனில்லை. அதென்போல வென்னின் கண்ணில்லாதவனுக்கு கண்ணுள்ளவன் கோல்காட்டாமல், குருடனுக்கு குருடன் கோல்காட்ட நடந்தால் முன்னே யிருப்பது குழி யென்றும், வழியென்றுங் காணான். இப்படி யேது மறியாத காரிய குருவானவனை நீங்கிக், காரண குருவாலே, ஆன்மலாப முண்டென்று நினைப்பதுவுமாம்.

இனி மந்ததரமாவது:—கர்த்தாவை யறியவேண்டு மென்கிற ஆசையே.

தீவிரமாவது:—கர்த்தாவை யறிவிப்பானைத் தேடுதல்.

தீவிரதரமாவது:—தேடினபடியே கிடைப்பது.

இங்ஙனம் அறிவிப்பானை யடைந்த பக்குவன் குண மேதென்னில்:—வாழைத்தண்டும் அக்கினியும் போலவும், பச்சை மரமும் அக்கினியும் போலவும், விறகும் அக்கினியும் போலவும், கரியும் அக்கினியும் போலவும், பிரபஞ்ச வழியிற் செல்லவும், முத்திவழி யில் நடக்கவும் அறியாமல் திகைப்பன்.

எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதிற் சத்திக ளென்னசொல்லும்
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதிற் கிர்த்திய மென்னசொல்லும்
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதில் லாத வெழுத்தென்னவோ
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதில் பூத நிறமியம்பே.

(எ-று) எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் சத்திகள் என்ன சொல்லும் - (எயிறு-ல் எய இல்லாதது று) சத்திகள் ஐந்தும

சொல்வதென்ன? எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் கிர்த்தியம் என்ன சொல்லும்-கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் என்ன சொல்லும்? எழுபத்து ஐநதில் எழுபது இல்லாத எழுத்து என்னமோ-பஞ்சாட்சரங்கள் என்ன சொல்லுமோ? எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் பூதம் நிறம் இயம்பு ஏ-பஞ்சபூதங்களின் நிறம் (என்னவோ) சொல்லும் (எ-று) (75)

பஞ்சசத்திகளின் பெயருந் தன்மையும் ஏதென்றால்:—

1. பரா சத்தியாவது:—சிவபோதமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், நிர்மலமாய், நிர்விகாரமாய், நிராகாரமாய் நிற்கிற திருவருளாம்.

2. இச்சா சத்தியாவது:—சர்வான்மாக்களையும் திருவடியிலே சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்கிற காருண்யமாம்.

3. ஞான சத்தியாவது:—சர்வான்மாக்களையு முணர்ந் தானுகிற சிவஞானமாம்.

4. கிரியா சத்தியாவது.—பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்துகிற சிவகிர்த்தியமாம்.

5. திரோதன சத்தியாவது:—இவையெல்லாம் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றாமல் மறைக்கிற சிவ மகுத்துவமாம்.

பஞ்ச கிருத்தியங்களின் பெயரும் தன்மையும் ஏதென்றால்:—

1. சிருஷ்டியாவது:—ஆன்மாவையுந் தத்துவங்களையும் கூட்டுகிறதாம்.

2. திதியாவது.—கூடின வுடம்பிலே யான்மாவை நிறுத்திக் கன்மத்தைப் புசிப்பிக்கிறதாம்.

3. சங்காரமாவது:—ஆன்மாவுக்குப் புசிப்பு ஒழிந்த காலத்திலே முன் கூடியிருந்த தத்துவத்தையும் ஆன்மாவையும் பிரித்து விடுகிறதாம்.

4. திரோபவமாவது:—இம்மூன்று காரியமும் ஆன்மாவுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பதுவாம்.

5. அனுக்கிரமாவது:—அருளா லறியப்பட்ட ஆன்மாக்களுக் குணர்த்துவதுவாம்.

பஞ்சாக்கரங்களின் பெயரும் தன்மையும் ஏதென்றால்.

1. அகாரமாவது—ஐம்பத்தோரெழுத்துக்கும் பிராணனாய் சிவபீசமாயிருக்கும்.

2. உகாரமாவது:—உயிர்ப்பீசமா யிருக்கும்.

3. மகாரமாவது:—மலபீசமா யிருக்கும்.

4. விந்தாவது:—மந்திரபீசமா யிருக்கும்.

5. நாதமாவது:—வேதபீசமா யிருக்கும்.

பஞ்சபூதங்களின் பெயரும் நிறமும் என்னெனில்:—

1. பிருதிவி:—பொன்னிறம்.

2 அப்பு.—வெண்ணிறம்.

3. தேயு:—செந்நிறம்.

4. வாயு:—கருநிறம்.

5. ஆகாசம்:—தூமநிறம்.

உண்மை நெறிவிளக்கத்துட் காண்க.

எழுபத்தி யாறி லெழுபத்தோன் றிற்பூத வுருவமென்னே
எழுபத்தி யாறி லெழுபத்தோன் றிற்பூதசு பாவமென்னே
எழுபத்தி யாறி லெழுபத்தோன் றிற்பூத குணமியம்பே
எழுபத்தி யாறி லெழுபத்தோன் றிற்பூத வியாபகமே.

(எ-து.) எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத உருவம் என்னே - (எழுசு-ல் எழுக இல்லாதது நி) ஐம்பூதங்களினுடைய உருவம் என்ன? எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத சுபாவம் என்னே-ஐம்பூதங்களின் இயற்கை யென்னமோ? எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் குணம் இயம்பே-ஐம்பூதங்களின் குணம் என்ன சொல், எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத வியாபகம் ஏ - ஐம்பூதங்களின் வியாபகம் என்ன. (எ-று.) (76)

பஞ்சபூதங்களின் உருவமாவன.—

1. பிருதிவி—உரத்திருக்கும்.

2. அப்பு—குளிர்ந்திருக்கும்.

3 தேயு—சுடும்

4. வாயு—சஞ்சரிக்கும்.
5. ஆகாசம்—இடந்தரும்.

பஞ்சபூதங்களின் சுபாவமாவன:—

1. பிருதிவி—கிடக்கும்.
2. அப்பு—பருகும்.
3. தேயு—எழும்பும்.
4. வாயு—நிறையும்.
5. ஆகாயம்—நிறக்கும்.

ஐம்பூதங்களின் குணமாவன:—

1. பிருதிவி—பொறுக்கும்.
2. அப்பு—கட்டுண்ணும்.
3. தேயு—பாகஞ்செய்யும்.
4. வாயு—பிரிக்கும்.
5. ஆகாசம்—கவிக்கும்.

ஐம்பூதங்களின் வியாபகமாவன:—

ஆகாயம் நூறுயிரங்கோடி யோசனைதூரம் விரிந்து நின்று பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வென்னும் நாலு பூதங்களையுந் தன்னுள்ளே யடக்கிக்கொண்டு வெட்டவெளியா யிருந்து உடம்பிலே குரோதமாய், மோகமாய், மதமாய், மாற்சரியமா யிருப்பதுவாம். இப்படியே பஞ்சபூத வியாபகமு மறிய.

எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டிலாச் சேடமென்னே
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டில்ல தேதிலுண்டாம்
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டற்ற தேதிலிடமாம்
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டற்ற சுத்தியேன்னே.

(எ-து.) எழுபத்து எழில் எழுபத்து இரண்டு இலா சேடம் என்னே - (எய்எ-ல் எய்உ இல்லாதது நு) ஐம்பூதங்களின் விசேடம் என்ன? எழுபத்து எழில் எழுபத்து இரண்டு இல்லது எது இல் உண்டு ஆம்-ஐம்பூதங்களும் எதெதினின்றும் பிறந்தது? எழுபத்து எழில் எழுபத்து இரண்டு அற்றது எதில் இடம் ஆம்-ஐம்பூதங்களும் எதெதினிடமாயிருக்கும். எழுபத்து எழில் எழுபத்து இரண்டு அற்றது சுத்தி என்னே-பஞ்ச சுத்திகளாவன யாவை. (எ-று.) (77)

பஞ்பூதங்களின் விசேடமாவன:—

1. பிருதிவி—சிறப்பாயிருக்கும்.
2. அப்பு—நொய்மையாயிருக்கும்
3. தேயு—பெருமையாயிருக்கும்.
4. வாயு—தெரியாதாயிருக்கும்.
5. ஆகாயம்—நுண்மையாயிருக்கும்.

பஞ்பூதங்களும் எதனிடமாய் உண்டாச்சுதென்னில்:—

1. பிருதிவி—கெந்தத்திலே தோன்றும்.
2. அப்பு—இரசத்திலே தோனறும்.
3. தேயு—ரூபத்திலே தோன்றும்.
4. வாயு—பரிசத்திலே தோன்றும்.
5. ஆகாயம்—சத்தத்திலே தோன்றும்.

பஞ்ச பூதங்களும் எதேதினிடமா யிருக்குமென்னில்:—

ஆகாசத்தின் குணம்:—சத்தம். சத்தத்தைச் சுரோத்திரம் அறிகையினலே, சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினிடமாம்.

2. வாயுவின்குணம்:—பரிசம். பரிசத்தைத் தொக்கு அறிகையினலே தொக்கு வாயுவினிடமாம்.

3. தேயுவின்குணம்:—ரூபம். ரூபத்தைச் சட்சு அறிகையினலே சட்சுதேயுவினிடமாம்.

4. அப்புவின்குணம்:—இரசம். இரசத்தை சிருவை யறிகையினலே, சிருவை யபபுவினிடமாம்.

5. பிருதிவியின்குணம்:—கெந்தம் கெந்தத்தை ஆக்கிராணமறிகையினலே ஆக்கிராணம் பிருதிவியினிடமாம்.

இவை யன்றியும்.

1. பிருதிவியின் குணம்:—ஆநந்தம். ஆநந்தத்தை உபத்தஞ் செய்கையினலே உபத்தம். பிருதிவியினிடமாம்.

2. அப்புவின் குணம்:—விசர்க்கம் விசர்க்கத்தைப் பாயுரு செய்கையினலே பாயுரு அப்புவினிடம்.

3. தேயுவின் குணம்:—தானம். தானத்தைப் பாணிசெய்கையினலே பாணி தேயுவினிடமாம்.

4 வாயுவின் குணம்.—நடத்தல். நடத்தலைப் பாதஞ் செய்கையினாலே பாதம் வாயுவினிடமாம்.

5. ஆகாசத்தின் குணம்:—வசனம், வசனத்தை வாக்கு செய்கையினாலே வசனம் ஆகாசத்தினிடமாம்.

1. பிருதிவியின்குணம்:—கடினம். கடினத்தைமனமுடைத்தாகையினாலே மனம் பிருதிவியினிடம்.

2. அப்புவின்குணம்:—நிகழ்ச்சி, நிகழ்ச்சியைப்புத்தியுடைத்தாகையினாலே புத்தி அபபுனிடம்.

3. தேயுவின்குணம்:—கோபம். கோபத்தைஆங்காரமுடைத்தாகையினாலே ஆங்காரந் தேயுவினிடம்.

4. வாயுவின் குணம்:—சாபம். சலத்தை சித்தமுடைத்தாகையினாலே சித்தம் வாயுவினிடம்.

5. ஆகாசத்தின் குணம்:—இடந்தால்-சர்வமுந் தன்னிடத்தொடுக்கிக் கொள்கையினாலே ஆன்மா ஆகாசத்தினிடமாம்.

இனி பஞ்ப சுத்தியி னிலக்கண மாவதேதேனில்,—

1. ஆன்மசுத்தியாவது:—தத்துவங்களை யெல்லாஞ் சேடமென்று கழித்துவிட்டு, அந்த அறிவிலே யறியாமல் நிற்குமதாம்.

2. திரவிய சுத்தியாவது:—தோன்றிய விடயங்களை ஞான தீட்சையா லழியப் பார்ப்பதாம்.

3. மந்திர சுத்தியாவது—பஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படியே 'சிவ'முன்னை நடுநின்ற அவ்வாகிய ஆன்மாவும், நவ்வாகிய திரோதையும், மவ்வாகிய மலத்தையும் அழித்து நீக்கி, வவ்வாகிய ஞானசத்திபினிடமாக நின்று, சிவ்வாகிய சிவத்திலே நின்று, வவ்வானது கழல் நின்றழுத்துமதுவேயாம்.

4. இலிங்க சுத்தியாவது:—பஞ்சாட்சரத்தின் வழியாகச் சென்று, அகண்ட பரிபூரணமான சிவத்தி னுள்ளே யழுந்தி, உட்புறம் பெண்ணமல், சிவனை யுள்ளபடி கண்டு நிற்பதாம்.

5. பூதசுத்தி யாவது:—தத்துவ முப்பத்தாறையும், சேடமென்று கழிந்து தானறிந்ததாகாமல் நிற்பதாம்.

எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து மூன்றற்ற பூதமெய்யோ
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து மூன்றினி லிந்திரியம்
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து நாலில தோவுயிர்தான்
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து யேழிற் பிராணமதோ.

(எ-று.) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்துமூன்று அற்ற பூதம் மெய்யோ-(எழிஅ-ல் எயிங அற்றது ரு) ஐம பூதங்கடான் தேகமோ? (அல்லது) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து மூன்றினில் இந்திரியமோ-இந்திரியங்கடா (ன் தேகமோ) னோ? அல்லது, எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து நால் இலதோ உயிர்தான்-(எழிஅ-ல் எயிச இல்லாதது ச) அந்தக் கரணங்களுனும் உயிரோ? (அல்லது.) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து ஏழில் பிராணம் அதோ-(எழிஅ-ல் எயிஎ இல்லாதது க) பிராணவாயு ஒன்று தானோ? (எ-று.) (78)

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்னும் பஞ்சபூத சம்பந்தமான வுடம்புதானோ நான் என்பது சொல்லுமெனில்: உடம் பல்லநீ. ஏனெனில் உன்னுடம்பை யுன்னுடைய தென்று என்னு லறியப் படுகையினுலும் யென்னுடம்பானது இளைத்துப் பருத்த தென்று, உன்னு லறியப் படுகையினுலும், உறங்கும்போது நின்னுடம்பை நின்னுலறியாமற் கிடக்கையினுலும், நின் ஆடையாபரணங்களை யென்னுடைய தெனறுற்போல வுன் னுடம்பையும் நீ என்னுடைய தென்கையினுலும், (நின் சித்தாந்தப்படி) நீயாகிய) உன் தலைமயிரும் விரல் நகமும் கழன்று போய பின்னும் நீ காண்கையினுலும், கண்ணுடி பிற் காணுஞ் செயல்களெல்லாம் பார்ப்பவனைப் பொருத்ததுபோல, உடம்பின் செயலெல்லாம் உன்னுடைய செயலாகையினுலும், தேரானது அசைவதும் இருபபதும், ஓடுவதும் ஆயவெல்லாம் இழுப்பவன் செயலைப்போல தேகம் அசைவதும், இருபபதும், ஓடுவதும் உன்னுடைய செயலாகையினுலும், மரயானைக்குள் ஆளிருந்து நடத்த நடந்தும், நடத்தாவிடிற் கிடப்பதுபோல, தேகத்தைச் சிவன் நடத்திட நடக்கும். நடத்தாவிடிற் கிடக்கையினுலும், வேடதாரி பற்பல வேடங்கள் தரிப்பதுபோல நீ பூண்டது தேகமாகையினுலும், கூண்டிற் பட்சி யிருப்பதுபோல நின் தேகமாகையினுலும், தேகம நீ

யல்ல. அங்ஙனமேல் சுடுசாதம் உண்ணும்போது, சாதம் சுடுகிறது என்றறிவது உடலன்றோ வெனின், உடலன்று எங்ஙனமெனில் சுட்டதும் சுடாததும் அறிவதும் நீயேயானல், சவமானபோது சுட்டால் மாத்திரம் ஏனறிவதில்லை. உயிரின்மையால் என்றறிய.

இனி, ஞானேந்திரியங்களைந்துந்தானே நானெனில்: அல்லவாம். எப்படிக்கெனில் இந்திரியங்களைந்தும், இன்னின்னதைச் செய்யுமென்று நீ யறிவா யாகையாலும், ஓரிந்திரியம் மற்றோரிந்திரியத்தின் செயலை யறியாதாகையாலுமாம்.

இலேயேல் அந்தக் கரணங்களோ? அல்ல. எப்படிக்கெனில் யாதா மொன்று கண்டு கேட்டதை மனம் பற்று மென்றும், அவ்வாறு பற்றினதை புத்தி நிச்சயிக்கு மென்றும், நிச்சயித்தை யாங்காரம் எழுப்புமென்றும், எழுப்பியதைச் சித்தஞ் சிந்திக்குமென்றும் உன்னு லறியப் படுகையினுலும, இந்நாலும் ஒன்றறிந்ததை யொன்றறியாதபடியினுலுமாம்.

பிராணவாயுவோ வெனில்:—அல்ல. எப்படிக்கெனில் பிராணவாயுவே நீயாகில், இதனுடன் கூட்டி யெண்ணிக்கை யிட்டுவரும் வாயுக்களெல்லாம நீயாகவேண்டும். அன்றியும் நித்திரையில் கைகாப்பை யொருவன் திருடிக்கொண்டு போனல் இன்னுனென்று நீ யறியாமற் கிடப்பானேன். ஆனலும் இப்பிராணவாயு அரமனைக்காத்த பாவனைபோலே யிந்த வுடம்பை காத்துக்கொண்டிருக்கும். உடம்பைப பிராணவாய்வு காத்திராமல் உசுவாச நிசுவாச மில்லாதபோது, சவமெனவெடுத்துச் சுட்டுப்போடுவார்கள். இதனல் உடம்பைக் காக்குந் தன்மைப் பிராணவாயுக்குடைத்தாமென்ப தேற்பட்டது.

இவ்வாறே வித்தியாதத்துவமும் 7-உம் சிவதத்துவமும் 5-ம் நீ யல்ல.

தத்துவங்க ளெல்லாம் அல்ல வென்று யான் அறிவிக்க நீ யறிந்த அறிவே நீயாம்.

எழுபத்தோன் பத்தி லெழுபத்தி லெட்டினை யெண்பசுப்போர்
எழுபத்தோன் பத்தி லெழுபத்து நாலகற் கிருதமேன்னோ
எழுபத்தோன் பத்தி லெழுபத்து நாலிற்பே ரிறையவராம்
எழுபத்தோன் பத்தி லெழுபத்தே ழில்லா வுடலியம்பே.

(எ-து.) எழுபத்துஒன்பதில் எழுபதுஇல்-(எயகூ-ல் எய இல்லாதது கூ.)-ஒன்பதும், எட்டு-எட்டும், இனை-இவை யிரண்டும், அதாவது பதினேழும், பசு எண் பேர்-ஆன்மாவினுடைய பேர்களாம். எழுபத்து ஒன்பதில் எழுபது இல் நால் அகல் கிருதம் என்னோ-(எயகூ-ல் எயச போக ரு) ஐம்பூதங்களின் கலப்பு என்ன? எழுபத்து ஒன்பதில் எழுபத்து நால் இல்பேர்இறையவராம்-(எயகூ-ல் எயச இல்லாதது ரு) ஐங்கர்த்தாக்களாம். எழுபத்து ஒன்பதில் எழுபத்து ஏழ் இல்லாது இவ்வுடல் இயம்பே. (எயகூ-ல் எயஎ-இல்லாதது உ) இருவகை வுடல்களாம். (எ-று.) (79)

ஆன்மாவுக்கு வந்த பதினாறு பேர்களும், அவற்றின் காரணங்களு மென்னேயெனில்:—

1. பசுத்துவ முண்டாகி ஆணவத்துடனே பொருந்தி வரலாலே பசு வொருபெயர்.

2. அந்தக் கரணங்களுடனே கூடி விகாரங்களைச் செய்கையினாலே சீவனென் றொரு பெயர்.

3. மாயா விகாரமாகிய தத்துவங்களுடனே பூரணனாகையினாலே ஆன்மா வொரு பெயர்.

4. உடம்பை யறிதலினாலே வுள்ளமென் றொரு பெயர்.

5. சர்வேந்திரியங்கட்கும் நாயக னாகையினாலே க்ஷேத்திரிக்ய னென்று பேர்.

6. சற்றறிவ னாகையினாலே பூமா னென்ற பேர்.

7. அதிசூக்கும னாகையினாலே கிஞ்சிக்கிய னென்ற பேர்.

8. சேதன னாகையினாலே அணு வென்ற பேர்.

9. தனக்கொன் றில்லாதவ னாகையினாலே சைதன்ய னென்று பெயர்.

10. அறியாதவனாகையினாலே அசுவதந்திரனென்று பேர்.

11. அடுத்தடுத்துத் தானாய் நிற்கையினாலே அகர்த்தாவென்று பேர்.

12. உடம்பை யாசைக்கிற தன்மையுண்டானவனாகையினாலே பிரகிருதியென்று பேர்.

13. பிராண வுடம்புக்கு வேறுபட்டிருக்கையினாலே பிராணனென்று பெயர்.

14. உடம்பை யன்றி வேறொன்றோடும் பற்றாதிருக்கையினாலே வுயிரென்று பேர்.

15. தேகாபேட்சை யுண்டாகையினாலே ஆவியென்று பேர்.

16. சத்துடனும் அசத்துடனுங் கூடி யிருக்கையினாலே சதசத்தென்று பேர்.

இனி மனம் கூறும்படி யெப்படி யென்னில்:—

கூறிய தத்துவங்களனைத்தையும் யான் அறிகையினாலும், என்னுடம்பு யானல்லாதபடியினாலும் யானென்றுஞ் சீவனென்றும் இரண்டு பொருளில்லை. நானே சீவன், சீவனே நான். உனக்கெப்படித்தேகமுண்டாச்சு தென்னில்சிலந்திதன்வாயினாலிழையினாலே, ஒரு கூண்டு செய்துக்கொண் டிருப்பதுபோல, சீவனும் எண்பத்து நான்கு நூறுபிரம் தேகாதிகளைத் தன்னருளினாலே யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பனென்னில் கூறும்படி முன்னே நீஉன்னுடம்பைத் தானே நானென் றிருந்தாயே. இப்பவும் நாம் உனக்கறிவித்த அறிவைத்தானே சீவனென் றுரைத்தாய். நீயேழையான அறிவினாலே நீயே சீவனானால் நீ நித்திரை போகச்சேவுன் கையுடைமையை யொருவன் களவாய் வாங்கிக்கொண்டு போனால் வாங்கிக்கொண்டு போனவனை நீ யறியாதே போவானேன்.

இதன்றியும் உன்னுடைய பொறி புலன் கரணாதிகளெல்லாம் பிரகாசிககச்செய்தே நீ வுன் கையில் திருவாழி மோதிரத்தை யொருவன கையிலே ;கொடுதது மறந்து (நீ) ஆர் கைபிற்

கொடுத்தோமோ! ஆரெடுத்துப்போனார்களோ! எங்கே விழுந்து போச்சுதோவென்று மெத்தவும் வியாகூலப்பட்டுக்கொண் டிருக்கச்செய்தே மோதிரம் வாங்கிப்போனவன் எதிராக வரக்கண்டு இவன் கையிலன்றோ கொடுத்தோமென்று நீ நினைவுவந்து வாங்கிக் கொள்கையினாலே நீ சீவனல்ல. உன் மனமும் உன் வழியதாக வருகிறதுமல்ல. ஆகையினாலே உன்னுடைய மனத்தையும் உன்னையும் திருவருள் அறிவித்திடுகையினாலே நீ சீவனல்லவென்ன- நான் என் கையில் திருவாழி மோதிரத்தை யொருவன் கையிலே கொடுத்து நானறியாதே யென்னை யறியும் மனமில்லாமற் போகையினாலேயும், அவனைக் கண்டபின்பு மனது கூடி யறிந்து வாங்கினபடியினாலேயும், அறிவே நானாகையினாலும் நானே சீவனென்று பின்புங் கூற, அவனை மறுத்தருளிச் செய்யும்படி எப்படியெனனில் —

தானே அவனவன் செய்த வினைக்கீடாக சுகதுக்கங்கள் கொடுப்பான். அதென்போலவென்னில பூமியானது அவனவனுழைப்புப்படி பிழைக்கவைப்பது போலவென்றறிய.

ஆன்மாக்கள் செய்த வினைக்கீடான பயன் பெறுவதெப்படியென்னில்—சூரியன சந்நிதியிலே தாமரை மலர்வதுபோலவும், தண்ணீர் சுவர்வதுபோலவும், மெழுகானது இளகுவது போலவும் எனவறிய. சர்வான்மாக்களிலும், திருவருளென்னுமொரு பொருளிருந்து அனைத்தையும அறிவிக்கும். அத் திருவருளையுமுனக்கு நாம் அறிவிக்கிறோமல்லாமல், ஈண்டுதகரித்தபடியே சொல்லுவாயாக. நீயாய் தெரிந்து சொல்லுமென்னில் நான் தத்துவ மனைத்தையும் அறிந்து, அத் தத்துவத்தையெல்லாம் நீங்கி நின்ற அறிவே நானென்ன, அறிவே நீயானால் அறிவே நானென்று, நீதானே யறியவேண்டாமோ! அறிவு நீயென்று அறிவிக்க நீ யறிவானேன். இதுவன்றியும், அறிவே நீயானால் ஒருவனுடன் ஒரு காரியஞ் சொல்லுமென்று நினைத்திருந்த நீ அவன் அண்டையிலே வந்திருந்தபோது, அவனுடனே அக் காரியஞ் சொல்ல வறியாதே போவானேன்.

நீ சீவனேயாகில் சீவன கருவி கரணாதிகளைக்கொண்டு அறிவதில்லை நீ கருவி கரணாதிகளைக்கொண்டு அறிவானேன். சீவன

சதானந்தசொரூபன். சிவனுக்குத் துக்கவேதனையில்லையே. உனக்குத் துக்கவேதனை யுண்டாவானேனென்னில்:—

எவனெவனும் அவனவன் செய்த நல்வினை தீவினை அவனவனனுபவிப்பதுண்டே? உண்டு. ஆகையினாலே நான் செய்த நல்வினை தீவினையை நானே யனுபவிப்பேன். அவ்வவ் வினைப்பயன் இன்ப துன்பமாக வரும். அதென்போல வென்னில் மந்தை மாட்டிலே யிருக்கிற பசுக்களையெல்லாம் கன்றானது தேடினதாயை யறிந்து சேருவதுபோல என்னாலும் யான் செய்த நல்வினை தீவினை யென்னைச் சுக துக்கமாக வந்து சேர நான் அனுபவிப்பேனென்ன பசுவின் கன்று சேடமல்ல காணும். நீ செய்த கன்மஞ் சேடங் காணும். சேடமான கன்மம் நீ செனனமெடுத்திருக்கு மிடமறிந்து, இன்ப துனபமாக வுன்னைச்சேர வறியாது. இதுவன்றியும், நாமுனக்குச் சொன்ன தத்துவங்க ளெல்லாம் உனக்கு அசேதனமானதுபோல சிவனுக்கு நீ அசேதன மாகையினாலே செய்த கன்மத்தை யனுபவிக்க வறியாய். ஆகையினாலே நீ யறிவுமல்ல, அறியாதவனுமல்ல.

நீயே யறிவானா லுன்னை யொருவ ரறியாமலே நீதானே யறியவேண்டாமோ? அறிவே நீ யல்லாவிட்டால் ஒருவர் அறிவித்தாலும் அறியாமல் போகவேண்டாமோ வென்ன? கூறும்படி: நா னறிந்தவனுமல்ல, அறியாதவனுமல்ல. ஆனால் நா னெத்தன்மை யுடையவனென்னில், அடுத்ததின் தன்மையானவன் அதென் போலவென்னில், கண்ணைப்போலவும், ஆகாயத்தைப்போலவும், படிகத்தைப் போலவுமாம். கண்ணானது இருள்வந்து கூடினால் இருளாயும், ஒளிவந்து கூடினால் ஒளியாயு மிருக்கும். அவை யிரண்டுமல்லாத ஆகாயத்தைப்போலவும் படிகமானது தன்னை யடுத்த வருணந் தானாகி யிருந்தும், தா னெந்த வர்ணமு மில்லாதது போலவும், மலம் வந்து கூடினால் மலமாயும், சிவம் வந்து கூடினால் சிவமாயு மிருக்கப்படாநின்ற நீ, அறிவே யுயிர்க்குயிராய்த் திருவருளிருந்து அறிவிக்க அந்த அருளே ஆதாரமாக நின்றறிகிற அறிவு நீ.

ஆன்மா அங்கத்திலிருக்கும் முறைமை எப்படியென்னில்:— சுத்தாடியானவன் தான் பதுமைக்கு வேறாக நின்று ஆட்டினைப்

பதுபோல, ஆன்மா பஞ்சகோசத்திலே நிலைபெற்ற பஞ்சபூத தேகத்துக்கு வேறாக நின்று, பஞ்சபூத காயத்தை சீவன் ஆட்டி வைக்கும்.

ஆன்மாவின் தசகாரியம் ஏதெனின்:—

1, உருவம்:—இச்சாஞானக் கிரியையாதல்.

2. சொரூபம்:—உருவம் மேவிட நான் என்பது மிகுதலு மாம்.

3. சுபாவம்:—கருவிகளுடனே பற்றுதலாம்.

4. விசேஷம்:—கருவிகளை மேவிட்டு அறிவதாம்.

5. வியாத்தி:—பரிசன்ன முள்ளவுமாம்.

6. வியாபகம்:—அட்டமாசித்தியளவு நிறைவதாம்

7. குணம்:—ஒருவரறிவிக்க வறிவதுவாம்.

8. நிறம்:—சிற்றுணர்வா யிருப்பதுவாம்.

9. தெரிசனம்:—எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றிருக்கையாம்.

10. சுத்தி:—தற்போதமற்றுச் சிவபோத மேவிட்டிருக்கை யாம்.

பஞ்சபூதமும் ஒன்றிலே யொன்று கூடி பஞ்ச பூதமாம். அதெப்படியென்னில்:—சத்தத்திலே பாதியிருப்ப, மற்றப்பாதி யும் நாலாகப் பிரிந்து, ஒரு கூறு பரிசத்திலும், ஒரு கூறு ரூபத் திலும், ஒருகூறு ரசத்திலும், ஒருகூறு கெந்தத்திலும் கலக்கும் இவ்வாறே மற்ற பூதங்களிலும் பப்பாதி பிரிந்து நன்னாலாகி மற்ற பூதங்களிற் கலக்குமென் றறிய.

காயம் இரண்டாவன:—(ஐம்பூதங்களுஞ் சேர்ந்தது) பூத காயம், (ஐம்புலன்களுந் தவிர்ந்த மற்றய அந்தக்கரணங்கள் மூன் றுஞ் சேர்ந்தது ஆகூ 8-ம்) புரியட்ட காயம்.

எண்பது மாமுக மானது வேயியல் வேத(ன்)சிருட்டி
எண்பது மாவகை மாலவ னீசனிம் மூவருக்கும்
எண்பது காணி முகமிவர் தந்தொழி லேகமதாம்
எண்பது வீச முகஞ்சிவ னைந்து மியற்றுமென்றே.

(எ-து) எண்பது மா முகம் ஆனதுவே இயல்வேதன் சிரு ட்டி-(அம்சபக்ஷ) நால்வகைத் தோற்றமானதுவே பிரம்மதேவ

னுடைய படைப்பு, எண்பது மா வகை மால் அவன் ஈசன் இம்மூவருக்கும், விஷ்ணு ருத்ர மகேஸ்வரருக்கும், எண்பது காணிமுகம்-(அய × காணி = க) ஒவ்வொரு முகங்களேயாம், ஏகம தாம் தொழில-கிருத்தியமும் ஒவ்வொன்றே, எண்பது வீசம் முகம் சிவன்-(அய × மாகாணி = நி) சதாசிவனுக்கு ஐம்முகங்களாம், ஐந்தும் இயற்றும் பன்று-பஞ்ச கிருத்தியங்களுஞ் செய்வானென்று. (எ-று)

பிரம்மனைப்போல் சிருட்டிப்பானுனுைம், திதிப்பமொன்றே தொழிலாகலான் விண்டுவுக்கும முகம் ஒன்றே.

பிரம்மனைப்போலும விண்டைபோலும சிருட்டி, திதி நடத்துவானுனுைம் சங்கரிப்பதொன்றே தொழிலாகலான் உருத்திரனுக்கும முகம் ஒன்றே.

பிரமம விஷ்ணு ருத்ரனைப்போல சிருட்டி, திதி, சம்மாரம் இம்மூன்றும் நடத்துவானேனும திரோபவமொன்றே தொழிலாகலான் மகேசனுக்கும் ஒன்றே முகம.

சதாசிவனுக்கு ஐந்து திருமுகமுண்டாம. அதெதாலென்னில்:—தாமனுக்கிரகஞ் செய்யுந் தொழிலொன்று. இதுவன்றி மற்ற நாலும் தம்முகாந்திரமாகவே நடக்கிறதாகையினுல், இப்பால் தான் பிறந்து அனைத்தையும பிறப்பிப்பவனுகலான் பிரம்மனென்றும், தேகத்தை விட்டுவிட்டு எடுப்பவனுகலான் விண்டுவென்றும், உலகங்களிலுள்ள உருவங்களை யத்தத்திற்பட அழித்துத் தான உருத்திரப்பட் டிருப்பவனுகைபினுல் உருத்திரனென்றும், மாயைக் குட்படாமல் மாயையை ஐக்கியப்படுத்தி யிருப்பவனுகலான் மயேஸ்வரனென்றும், சதாகாலமும சிவனை மறவாமல் சிவபாவனை யுண்டாயிருப்பவனுகலான் சதா சிவனென்றும் கூறப்படும்.

இனி சிருஷ்டியாவது:—ஆன்மாவையும் அவரவர் செய்த கன்மத்தையும அறிந்து கணக்கு கூட்டுவனுகையினுலே பரம பண்டாரத்துக்கு பிரம்மா கணக்கனும்.

திதியாவது:—கூடின வுடம்பிலே ஆன்மாவுக்கு கன்மத்தைப் புசிப்பதாகையினுலே உருத்திரன் அதிகாரியாம்.

சங்காரமாவது:—அவரவர் கன்மத்தையும் ஆன்மாவையும் பிரித்துவிடுவானாகையினாலே உருத்திரன் அதிகாரியாம்.

திரோபவமாவது:—சிருட்டி முதல் முக்காரியத்தையும் ஆன்மாவுக்குத் தொத்தாமல் மறைப்பானாகலான் மகேசன் முடிப்பிரியாம்,

அனுக்கிரகமாவது—ஆன்மாவெனனும் பொருளை பரமபண்டாரத்திலே செலுத்துவனாகலான் சதாசிவன் மணியக்காரனும். (௮0)

எண்பத் தொருபத மிருநூற் றிருபத்து நாற்புவனம்
எண்பத்து வொன்றி லிருபதும் பத்துமில் லாவண்ணமும்
எண்பத்து வொன்றி லெழுபதின் மந்திரமா றுறுதத்துவம்
எண்பத்து வொன்றி லெழுபத்தா றில்கலை யிறையுருவே.

(எ-று.) எண்பத்து ஒருபதம்-(வியோமம்-வியாபினி யென்கிற பதமுதல் ஓம என்கிற பதம் ஈறாகப) பதம எண்பத்தொன்றும், இருநூற்று இருபத்து நால் புவனம-(காலாக்கினி யென்கிற புவன முதலாக அனுதி ஸ்ரீதாய மென்கிற புவனமீறாக) புவனம்-இருநூற்று இருபத்து நாலும், எண்பத்து ஒன்றினில இருபதும் பத்தும் இல்லாவண்ணமும்-(அயக-ல் உய-ம ய-ம் இல்லாதது நயக) அகார மென்ற எழுத்து முதல் க்ஷ காரமென்ற எழுத்தீறாக ஐமபத்தோரெழுத்தும், எண்பத்து ஒன்றினில் எழுபதில் மந்திரம்-(அயக-ல் எய இல்லாதது யக) (ஈசானமாதியாயிருதயமீறாக) மந்திரம் பதினொன்றும, ஆறு ஆறு தத்துவம்-(சா X சா = நடய சா)முப்பானாறு ஆன்ம தத்துவங்களும் எண்பத்து ஒன்றினில் எழுபத்து ஆறு இல் கலை - (அயக-ல் எயசா இல்லாதது ரு) ஐந்து கலைகளும், இறை உரு - பதியின் தூலதேகமாம். (எ-று.) (81)

ஆன்மதத்துவம்-உயசா, வித்தியாதத்துவம் எ, சிவதத்துவம் ரு. ஆக நடயசா.

நிவர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதம் ஆக கலை ரு.

'அத்துவா அறியாதவன் ஆசாரியன் அல்ல' 'தத்துவம் அறியாதவன் தவசியல்ல' என்ற பழமொழியை யிப்பாட்டில் விளக்கியபடியாம்.

மந்திரம் ௰க-ம அறிவாகவும், பதம் அ௰க-ம் அட்சரம் ௯௰க-ம் - அஸ்தபாதமும் வயிறும் அவையவமு மாகவும், புவனம் உ௱உ௰௪-ம் பஞ்சபூதங்களாகவும், தத்துவம் ௲௰௬-ம் இந்திரியங்களாகவும், கலைகள் ௫-ம் அந்தக்கரணங்களாகவும், பிரபஞ்சமெல்லாத் திருமேனியாகவும் கர்த்தாவுக்கு இருக்குமெனவறிய.

பதியின் தசகாரியமாவன:—

1. உருவம்:—ஆனந்தம்.

2. சொரூபம்:—இச்சா ஞானக் கிரியா.

3. சுபாவம்:—அசைவற்று நிற்கை.

4. விசேஷம்:—ஆதியந்த மின்மை.

5. வியாத்தி.—எங்கும் அகண்டபரி பூரணமா நிறைந்திருக்கை.

6. வியாபகம்:—கல்லினும், கமரினும், கதிர் முனையினும், வான்முனையினும் தோன்றியிருக்கை.

7. குணம்:—காருண்யம்.

8. வண்ணம்:—யாதொருவ னிப்படி யிருக்குமென்று பாவித்தானோ அப்படியே யிருக்கை.

9. தெரிசனம்:—சுகாதி தத்துவப் பிரம்மமா யிருக்கை.

10. சுத்தி:—தற்போதம அற்று தான் பதையாதே யிருப்பதாம்.

இனி பரையின் தசகாரியம் யாவை யெனில்:—

1. உருவம்:—சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை யிரண்டையும் நிறைத்து பரந்த தளவு முண்டாயிருக்கை.

2. சொரூபம்:—எக்காலமும் பிரகாசமா யிருப்பது.

3. சுபாவம்:—பரத்துக்கு இச்சா ஞானக் கிரியையாய்ப் பொருந்தத்தைத் தருவது.

4. விசேஷம்:—சீவன் எந்த கருமத்தைச் சிந்தித்தாலும், சிந்தித்ததுவே தானாக யிருப்பதாம்.

5. வியாத்தி:—பரமெவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் வந்து நிறைந்திருப்பதாம்.

6. வியாபகம்:—நால்வகைச் சத்தியும தானாகவே தொழில்களை வேற்றுமைப்படவே மிகவுஞ் செய்து திரிவதாம்.

7. குணம்:—அஞ்ஞானங் கூடாதிருப்பதுவாம்.

8. நிறம் —தன்னிட்டப்படி யாதலாம

9. தெரிசனம்:—எந்த நாளும் ஆததுமாவை யழுத்தி தன் வியாப்தி மேலிட்டிருப்பதுவாம்.

10. சுத்தி:—பரையை நீங்கி ஆன்மா சிவத்தோடு கூடுவதாம்

இச்சா ஞானத்தினுடைய தசகாரியம் ஏதென்னில்:—

1. உருவம்:—சர்வான்மாக்களையுந் தன்னுடைய அசைவாக நடத்துதல்.

2. சொரூபம்:—சிவன் கொண்ட வடிவமெல்லாம் அழுந்தி நிற்பது.

3. சுபாவம்:—ஆன்மாக்கள் அளவிலேயிருபையோடிருத்தல்.

4. விசேஷம்:—உருவுக் குருவாயும், அருவுக் கருவாயும் அருவுருவுக் கருவுருவாயும் ஆதல்.

5. வியாத்தி:—திரோதை யாவாதலாம்.

6. வியாபகம்—குரு வடிவம் கொள்வதாம்.

7. குணம்:—சிவனை யறிகிற யிச்சையை யான்மாக்களுக்கு உண்டாக்குவதாம்.

8. நிறம்:—பிரசாத நிறமாம்.

9. தெரிசனம்:—எண்வகை நிலைமையு முடையதென வறிவது.

10. சுத்தி:—பரையினிடத்தில் ஒடுங்குவதாம.

ஞானசத்திக்கு தசகாரிய மேதென்னில்:—

1. உருவம்;—மூலகை யான்மாக்கள் செய்வதை யெல்லாம் அறிவது.

2. சொரூபம்:—சர்வான்மாக்களும் அறிவுக் கறிவாய் அகலாமல் நிற்பதுவாம்.

3. சுபாவமாவது:—விஞ்ஞானகலர்க்கெல்லாம் அற்ப அறிவாகியும் பிரளயாகலர்க் கெல்லாம் சமவறிவாகியும், சகலர்க் கெல்லாம் பிரபல அறிவாகியும், இருப்பதாம்.

4. விசேஷம்:—எக்காலமும் சர்வான்மாக்களிலும் தானேகமாய் நின்று அஞ்ஞானமும், மாயையும் அணுகாமல் தடுத்து இருப்பதுவாம்.

5. வியாத்தி:—இச்சா சத்தியளாவாதலாம்.

6. வியாபகம்:—சிவனுடைய வடிவுகளுக் கானபடியே குணமும் காரணமுமாகக் கூடியிருப்பதுவாம்.

7. குணம்:—எக்காலத்தும் பிரியாம லிருந்த தன்னை ஆன்மாக்களுக்குத் தோற்றுமை லிருப்பதுவாம்.

8. நிறம்:—பரமசிவம் எந்தவடிவ மெடுத்தாலும் அந்த வடிவமாகி நிற்றலாம்.

9. தெரிசனம்:—தற்செயலை நிற்பதுவாம்.

10. சுத்தி:—பரையுடனே காப்பதுவாம்.

இனி கிரியாசத்தியின் தசகாரியமாவன:—

1. உருவம்:—சகத்தை நடத்தப்படா நின்ற கர்த்தனுக்கு வடிவுங் கரணமுமா யிருப்பதுவாம்.

2. சொரூபம்:—சர்வான்மாக்களுக்கும் தொழிலை யெழுப்புவதுவாம்.

3. சுபாவம்:—பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்துவதாம்.

4. விசேஷம்:—கர்த்தனுக்காகிய தவம் பண்ணுகிற நேரைக் காட்டுவதாம்.

5. வியாத்தி:—ஆன்மாக்கள் மேனியுள்ள மட்டுமாம்.

6. வியாபகம்:—பரமேஸ்வரன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஆனவுருவா யிருப்பதுவாம்.

7. குணம்:—ஆன்மாக்கள் குணத்ரயங்களை நடத்துவதாம்.

8. நிறம்:—உருவங்கள் தோறும் நிறம் பேதமாய் இருப்பதுவாம்.

9. தெரிசனம் —இம முறைமைகளை யெல்லா முணருவது வாம.

10. சுத்தி —பரையுடனே கலப்பதுவாம.

எண்பத் திரண்டினி லெண்பதிற் சத்தசத் தென்றுமொன்று
எண்பத் திரண்டினி லெண்பதில் லாவொளி யிருளுமொன்று
எண்பத் திரண்டினி லெண்பத்தோன் றிற்சத சத்திசையும்
எண்பத் திரண்டினி லெண்பதி லொளியிருட் கிசையுங்கணே.

(ப-ரு.) எண்பத்து இரண்டினில் எண்பது இல் சத்து அசத்து என்றும் ஒன்று (அஃதெப்படி இல்லாதது) சத்தசத்தென் றிரண்டாகிய பதியும் பாசமும் எக்காலத்தும் ஒன்றாகாது. [அதென்போலவென்றால்] எண்பத்து இரண்டில் எண்பது இல்லா ஒளி இருளும் ஒன்று - இரண்டாயுள்ள ஒளியும் இருளும் ஒன்றாகமாட்டாது. (ஆனால்) எண்பத்து இரண்டினில் எண்பத்து ஒன்றில் சதசத்து இசையும் - அஃதெப்படி அயிக போகக, ஒன்றாய் சதாத்தாயிருந்து பதிபாச மிரண்டினுடனும் கூடியிருக்கும் (அதென்போலவென்னில்) எண்பத்து இரண்டினில் எண்பது இல ஒளி இருட்கு கண் இசையும் - ஒளியிருளிரண்டிலே கண்கள் கூடிநின் றறியாநிற்கும் (எ-று.)

"நீடுமொளியுமறையிருளுமொரு நாட் கடலிரண்டு மன்று" சித்தாந்த சாத்திரத்தாற் காண்க. (82)

எண்பத்து மூன்றினி லெண்பதி லாசையற் றென்னபயன்
எண்பத்து மூன்றினி லெண்பதில் லாமல மேயிருந்தால்
எண்பத்து மூன்றினி லெண்பதில் லாமல மேதுதற்கே
எண்பத்து மூன்றினி லெண்பதிற் பத்தி யிருத்துநெஞ்சே.

(ப-ரு) நெஞ்சே-மனமே! எண்பத்து மூன்றினில் எண்பதில் ஆசை அற்று பயனென்ன (அஃதெப்படி இல்லாதது) மூவாசை யற்றாலதாலென்ன? எண்பத்து மூன்றினில் எண்பது இல்லா மலமே இருந்தால் மும்மலமுமிருப்ப, எண்பத்து மூன்றினில் எண்பதிலா மலம் அதற்கு ஆணவமும் மலமும் நீங்குகிறது, எண்பத்து மூன்றினில் எண்பது இல பதியிருந்து-மும் பத்தியுமுண்டாயிரு (எ-று)

முவாசையாவன:—மண், பெண், பொன், இவை புறமலப் பற்று.

மும்மலமாவன.—ஆணவம், மாயை, காமியம் இவை யக மலப்பற்று.

சதா அறியாமையை யுண்டாக்குவது: ஆணவம்.
சதா பிறப்பிறப்பி லழுத்துவது: காமியம்.
சதா பொய்யை மெய்யென்பது: மாயை.

முப்பத்தியாவன:—குருபக்தி, லிங்கபக்தி, சங்கம பக்தி இம்முப்பத்தியும் ஒருவன் மாட்டிருந்தால் மும்மலமும் நீங்கிப் போய்விடுமென்றபடி.

மும்மலமற்றுப் பரமசாம்பிராஜ்ய பதத்தைப் பெறுவதற்குப் பரம்பொருள் ஒருவன் மீதே பக்தி நாட்டினாற் போதாதோ? அநேகனமாகிய குரு லிங்க சங்கம பத்தியும் வேண்டுமோ வென்னில்:—

அகண்ட பரிபூரணமாய் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாததாகையினாலே அந்த பரத்தினுடைய மனம் வாக்கு சகாயந்தானே குருலிங்க சங்கமமாய் நின்று பத்திகண்டு முத்திகொடுக்கும்.

அந்த குருலிங்க சங்கமம் மூன்றிலே குருசங்கமம் மானிடசாதியானாலும் அவர்களையே தெய்வமென்று சொல்லும். அதெப்படி யென்னில் பலபலவாகிய பாஷைகளிலே பஞ்சாட்சரம் கூடியிருந்தாலும், அது பொருளென்று கொண்ட பேர்க்குப் பொருளானது போலவாம்.

இனி, சிவலிங்கம் சிலைதானே யானாலும் அந்த சிலைதானே தெய்வமாம். அதென்போல வென்னில்: காட்டமாகிற விறகைக் கடையக்கடைய அக்கினி பிறக்கும் முறைமையைப்போல மந்திராதீனமாயிருப்பது தெய்வமாகையினாலே சிவமந்திரத்தைச் சிலையிலே ஆவாகனம் பண்ணுகையினாலேதானே சிவலிங்கமாமென்றறிய.

முற்கூறிய பரமசிவன் அகண்டபரிபூரணமா யிருந்தாலும், குருலிங்க சங்கமத்தினிடத்திலே அதி வியாபகமா யிருப்பன், அதெப்படி யென்னில்.—சூரியக்கிரண மெங்கும் வியாபகமா யிருந்தாலும்

சூரிய காந்தத்திலே கிராம் அதிகம்போலவும், பசுவுக்குக் கொம்புமுதற் குளம்பீறாகப் பால் எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் மடியிலே பொழிவதுபோலவுமாம்.

இப்பால் குருலிங்க சங்கம மூன்றும் ஒன்றே பொருளாம். அதேன்போலவென்னில்:—பசுவுக்கு உடம்பும் முலையும் முகமும் ஏகமானாற்போலவே, குருவும் லிங்கமும் சங்கமும் ஏகமாம். குருவே உடம்பும், லிங்கமே முலையும், சங்கமமே முகமுமாம் என்றறிய.

பிரமாணம்:—

சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சு போலவே
சூரிய காந்தமுஞ் சூழ்பஞ்சை சுட்டிடா
சூரியன சன்னதி சுடுமன்னாறு போலவே
ஆரியன் தோற்றமுன் னற்ற மலங்களே

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

இனி குருலிங்க சங்கமம் மூன்றும் ஒன்றென்பதற்குப் பிரமாணம்:—

திருவிருத்தம்.

கோதனத்தின் முலைலிங்கம குருவா மேனி
கூறரிய சங்கமமும் குலவுங் கீரம்
போதமுலை யொழுகிடுமென் றதற்கன் பாகப்
புல்லினிக்கி லருந்தியிடற் றுடலங் கொள்பால்
நீதியினு லருந்திமுகத் தளித்த லெங்கும்
நிறைவாகு முத்திசிவ லிங்கத் தேனும
ஏதமிலச் சங்கமத்தை வழிப்படுவோர்க் கென்றும
எண்ணரிய சிவானுபவ மெய்தொணுதோ.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

அன்றியும் முற்கூறிய பதி பசு பாசத்தை யறிவித்த சிவ ஞானத்தை யறிந்து தெரிசித்த ஞானவான்களே சற்சமயாசாரிய ரென்று பேராம்.

அவதாரபோதஞ் சிவியாமல் சிவபோதத்திலே யழுந்தி பரமானந்தமே வடிவாய் நிற்பது சிவப்பேறு. இந்த உண்மை நிட்

டைச் சைவராதாகில் இதற்கோர் உபாய மிட்டை யுண்டாம். அதெப்படியென்னில் யாவராலும் பாவிக்கப்படாநின்ற காசதன் தானே தன்னைக் கண்டு பார்த்து வழிபாடேயன்றி நமதுடைய பொருட்டாய்க் கொண்டுவந்திருந்த குருலிங்க சங்கம மென்று மெய்யன்புடனே வழிபாட்டு வணங்கின் ஞானமை நடை யுண்டாம். (83)

எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாப்பத மென்னசொல்லு
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாப்பத மென்னசொல்லே
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் மாயை யொதையொடுக்கும்
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாதுரை ஞானமென்னே

(எ - து.) எண்பத்து நாலினி லெண்பது இல்லா பதம் என்ன சொல்லு (அஃதாவது இல்லாசதுச) நால்விதமான மார்க்க மென்னை? எண்பத்து நாலினில் எண்பது இல்லா பதம் என்ன சொல்லு—நால்வித பதவி யென்னை? எண்பத்து நாலினில் எண்பது இல்ல மாயை யொதை யொடுக்கும். நால்வித மாயை யெவற்றை யொடுக்கும். எண்பத்து நாலினில் எண்பது இல்லாத உரை ஞானமென்னே நால்வித ஞானம் எவை? (என்று)

மார்க்கம் நாலாவன — தாசமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம்.

தாசமார்க்கமாவது — பரமசிவனுக்கு அடிமையாகிய தொழில் செய்வது. எப்படியெனின் — சிவலிங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோவிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச் சாத்துதல், திருப்பள்ளித் தாமஞ்செய்தல், திருமாலை தொடுத்தல், திருநந்தவனம் உண்டாக்குதல், சிவனைத் துதித்தல், சிவபணிவிடை செய்தல், சிவனடியாரைக் கண்டால், இவைமுதல் இவைபோல்வன பிறவுமாம். இதுவே சரியா பாதம்.

புத்திரமார்க்கமாவது — வடிகட்டின நல்ல திருமஞ்சனமும், சந்தனாதிகளும், நல்ல புஷ்பங்கள், தீபங்கள், பணிமாறல், உட்புறம் எண்ணப்பல் ஓதுகிறதது அருள்வழியாக சினை முறைகூறிய பஞ்ச சுத்தியும் பண்ணி, அக்கினி காரியமுறை செய்வது புத்திரமார்க்கமாம். இது கிரியா பாதமாம்.

சகமார்க்கமாவது:—யோனிக்கு மேலே நாலுவிரற் பிரமாணம் இருமூன்று கோணமாகி நாலிதழுடைய பற்பமாயிருக்கும்.

நாலெழுத்திருக்குமப்படியிருக்கப்பட்டநின்ற வக்கினிமண்டலத்தையுமிதற்குமேல் இதய கமலத்தில் ஏகமாய் அறுகோணமாயெட்டிதழுடையதாயிருக்கும். இந்த தாமரைப்பூபோன்று கீழ் நோக்கி பொற்பாளிங்குபோலவு அஷ்ட சத்திகள் சூழ மனோன்மணியெழுந்தருளியிருந்தபடியிருந்தவெட்டிதழிலும் வட்டிதழிருக்கும். இப்படியிருக்கப்பட்டநின்ற அதிக்கமண்டலமும் இதற்குமேலாகி சிரசிலே கூடிநின்றிருப்பதால் அதுவாயிரங் கோடி சந்திராதித்தர்கள் ஒருமித்தாற்போல, அதிலிருந்து அக்னி மண்டலத்திலே சொரியப் பராசத்தி யெழுந்தருளியிருக்கத் தக்கதாக இப்படி நிற்கிற சந்திர மண்டலமும் இப்படியாகிய மண்டலங்கள் மூன்றையும் அறிந்து, இதுவன்றியும் இராசத தாமத சாத்வீக மெனனும் மூன்று குணத்தையும் அடக்கி பஞ்சவிந்திரியங்களை விஷய வியாபாரங்களிலே போகவொட்டாமல் அடக்கி, சுவாசம் நிசுவாசம் இரண்டையும் ஒடுக்கி முற்கூறிய ஆதாரத்தையறிந்து, அந்த ஆதாரங்களிலேயிருக்கிற அதிதேவதைகளையுமறிந்து, அந்த அதிதேவதைகளையு மர்ச்சனைபண்ணி, அதின்பிறகு சந்திரமண்டலம் போய், அந்த சந்திரமண்டலத்திலே யுண்டான அமிர்தத்தைப் பலமுறை சிரசு முழுதும் நிரப்பக் கொண்டிருந்து அங்கேயிருக்கிற பரமபொருளையே சாக்கிர சித்தனைக் கண்டிருப்பதாம்.

இப்படி யந்தப் பரம்பொருளைக் கண்டிருக்கக் கண்டிருக்க, இவனுடைய கருமம் இரண்டும் நசிக்கும். இப்படி யிருப்பது யோகமாம்.

இது எட்டுவிதப்படும். அவையாவன.—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி. இவற்றின் விரிவை யகராதியிற் கண்டுகொள்க.

சன்மார்க்கமாவது—நாலுவேதமும் இருபத்தெட்டு திவ்யாகமங்களும், பதினெண் புராணங்களும் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களும், பலபலவாகிய புடை நூல்களையு மறிந்து பதிபசு பாசத்தின் நிலைமையுமறிந்து ஞாதுரு ஞானஞேயமாகிய காண்

பானுங் காட்சியுமாய்த் தற்போதமுற்று சங்கற்ப விகற்பமும் நீங்கி நிற்பதுவேயாம். இதுவே ஞானபாதம்.

அவ்வப் பக்குவிகட்குகந்த பதவிகளாவன:—சரிதை செய்யுந் தாதமார்க்கருக்குச் சாலோகமாம். சாலோகமாவது சிவலோகத்திலே யிருப்பதுவாம். கிரியை செய்யும் புத்திர மார்க்கருக்குச் சாமீபமாம். சாமீபமாவது சிவ சந்நிதானத்திலே யிருப்பதுவாம். யோகஞ் செய்யுஞ் சகமார்க்கருக்குச் சாரூபமாம். சாரூபமாவது குளவி புழுவை யெடுத்து உபதேசித்துத் தன்னுடைய வுருவஞ் செய்துக்கொள்ளு முறைமைபோலவே சிவனுந் தம்முடைய திருமேனியைப்போலவே சதுர்ப்புஜமும் காளகண்டமுந் திரிநேத்திரமுமா யிருக்க வைப்பதுவாம்.

ஞானிகளாகிய சன்மார்க்கருக்குச் சாயுச்சியமுண்டாம். சாயுச்சியமாவது பதியுடனே வேறின்றி யொன்றாகக் கூடியிருப்பதுவாமென வறிய. தனு, கரண, புவன, போகமென்று நாலு வகையாயிருக்கிற அசுத்த மாயைக்கு மா-என்றும், யை-என்றும் இரண்டெழுத்தும் பேரில விளங்கும். எப்படியென்னில்:—

மா—ஆன்மாக்களை கன்மம் புசிப்பிக்கிற காலத்திலே நிலை நிறுத்தும்.

யை—ஒடுங்குகிற காலத்தில் தன்னுள்ளே யொடுங்கிக்கொள்ளும்.

எப்படி யொடுங்குமென்னில்:—ஆன்மா ஆணவத்திலொடுங்கும். இப்பால் தத்துவ மூலமாக, கெந்தத்திலே பிருதுவியொடுங்கும். இரசத்திலே அப்பு ஒடுங்கும். ரூபத்திலே தேயு வொடுங்கும். பரிசத்திலே வாயுவொடுங்கும். சத்தத்திலே ஆகாயம் ஒடுங்கும். இச்சத்தாதிகளைந்தும் பூதாதி யாங்காரத்திலே யொடுங்கும். இந்த ஆங்கார மூன்றும் புத்தியிலே யொடுங்கும். புத்தியும் சித்தமும முக்குணமும் அவ்யக்தத்திலே யொடுங்கும். இப்படியாக போககாண்ட மொடுங்கும்.

இனி மூலப்பிரகிருதியும் ருத்திர தேவரும் வித்தையிலே யொடுங்கும். வித்தை கலையிலே யொடுங்கும் கலை நியதிகாலத்துடனே மாயையிலொடுங்கும். இப்படியாக போக்கிய காண்ட மொடுங்கும்.

சகல சாத்திரங்களும், சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும், ஐம்பத்தோரக்ஷரங்களும், சூக்குமை முதலான நாலு வாக்குகளும், நத்தவித்தை, ஈதாக்கியம், ஈசுரம் இவைகளும் விந்துவிலே யொடுங்கும். அவ்விந்து நாதத்திலே யொடுங்கும், அந்நாதம் பராசத்தியருளினாலே மகா மாயையிலே யொடுங்கும். அம்மகாமாயை கிரியா சத்தியிலே யொடுங்கும் அக்கிரியாசத்தி, ஞானசத்தியிலே யொடுங்கும். அஞ்ஞானசத்தி இச்சாசத்தியிலே யொடுங்கும். அந்த இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியிலே யொடுங்கும். அந்த ஆதிசத்தி பராசத்தியிலே யொடுங்கும். அவ்வாறுனதே பரமானந்தமென்றறிய.

ஞானம் சதுர்விதமாம். அவையாவன.—கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல்.

கேட்டலாவது —ஞானாசாரியன் அருளிச்செய்த பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிவித பதார்த்தத்தின் உண்மையை யறிவது.

சிந்தித்தலாவது — அப்படிக் கேட்டதை தனக்கேற்ப வொப்புக்கொள்ளுதல்.

தெளிதலாவது —தானே கேட்டு சிந்தித்ததை யறிந்து ஊர்ச்சிதப்படுத்தலாம்.

நிட்டை கூடலாவது —அவ்வாறு தெளிந்ததை தானே சிவனைத் தன்னை யறிவித்த திருவருளையும் தானறியாம லிருப்பதுவாம்.

கேட்டலால் சாலோகமும், சிந்திந்தலால் சாமீபமும், தெளிதலால், சாரூபமும, நிட்டை கூடலால் சாயுச்சியமும் உண்டாம்.

(84)

எண்பத்தி யஞ்சினி லெண்பதி லிந்திரிய மோரேரிகரை
எண்பத்தி யஞ்கினி லெண்பத்தி நான்கற் றணுவேறிடா
எண்பத்தி யஞ்சினி லெண்பதி லேரி கரையுடைந்தால்
எண்பத்தி யஞ்சினி லெழுபத்தோன் பதின்றரு ளிறைகடற்கே.

(எ-து) எண்பத்து அஞ்சினில் எண்பது இல் இந்திரியம்-(அயிடு-ல் அயி இல்லாத்து நி) பஞ்சேந்திரியங்களும், ஓர் ஏரிகரை-ஒரு ஏரிக்கரையாம். எண்பத்து அஞ்சினில் எண்பத்து நான்கு அற்று அணு ஏறிடா-(அயிடு-ல் அயிஏ நீங்க-க) ஒன்றாகிய

ஆன்மா அவ்வேரிக்கரையை யேறமாட்டாது. எண்பத்து அஞ்சினில் எண்பது இல் ஏரி கரை உடைந்தால்-பஞ்சேந்திரியமென்னும் ஏரிக்கரை உடைந்துவிட்டால், எண்பத்து அஞ்சினில் எழுபத்தொன்பது இன்றி அறா-(அ௰௫-ல் எ௰௯ போக ௬) திருவருளென்னும் ஆற்று நீருடனே கூடி, இறை கடற்கே-சிவசமுத்திரத்திற்குள்ளே போய்ப் புகுநமென வறியும் (எ-று.)

ஏரி கரையானது தண்ணீரை யெங்கும் போகவொட்டாமல் சிறைப்படக் கட்டுப்படுத்தியதுபோல, ஆன்மாவை யிந்திரியங்கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும்.

பக்குவான்மாக்கள் சிவஞானமுண்டாய்ப் பரமேஸ்வரனுடைய பாதாரவிந்தத்திலே தியானமுற்றிருந்து பரமானந்த நிலையிலே நிற்க, அந்த ஆனந்தக் கண்ணீரென்னும் மழை பொழிந்து, அதுவே மிகப் பெருநீராய்ப் பஞ்சேந்திரியமென்னுங் கரையுடைந்தான்மாவென்னும் நீருள்ளதெல்லாங் கரைபுரண்டு அந்நீர் திருவருளென்னும் ஆற்று நீருடனே கூடிச் சிவக்கடலாம். (85)

எண்பத்தி யாறினி லெண்பத்தஞ் சின்மலச் சிறைச்சாலையும்
எண்பத்தி யாறிலெண் பத்திரண் டின்மாயை யெனும்விலங்கும்
எண்பத்தி யாறினி லெண்பத்து நான்கில் வினையின்பிடரும்
எண்பத்தி யாறிலெண் பத்தைந்துபோகுநா ளென்றைக் குண்டோ.

(எ-து) எண்பத்து ஆறினில் எண்பத்து அஞ்சு இல் மலம் சிறைச்சாலையும்-(அ௰௬-ல் அ௰௫ இல்லாதது க) ஒன்றாகிய ஆணவ மலமென்னும் காராக்கிரகசாலையும், (விட்டு,) எண்பத்து ஆறில் எண்பத்து இரண்டு இல் மாயை யெனும் விலங்கும்-(அ௰௬-ல் அ௰௨ இல்லாதது ௪) தநு கரண புவன போகமாகிய நாலுவித மாயைகள் என்னும (கால்) விலங்கும, கழற்றிக் கொண்டு, எண்பத்து ஆறினில் எண்பத்து நான்கு இல் வினையின் பிடரும்-(அ௰௬-ல் அ௰௪ போக நீக்கு உ) சுகதுக்கமென்றிருவகையாய்ப் புசிக்கப்படாநின்ற பிறவிநோய் மருந்தையும் துறந்துவிட்டு, எண்பத்து ஆறினில் எண்பத்து ஐந்து போகும் நாள் என்றைக்கு உண்டோ? (அ௰௬-ல் அ௰௫ போக க) அருளென்னும் ஒரு பெருவெளி வழிப்பட்டு வீட்டுக்குப் போகிற நாளென்றைக்கு உண்டாமோ? (எ-று) (86)

எண்பத்தி யேழினி லெண்டில் வாய்முன் னியம்புதத்துவம்
எண்பத்தி யேழினி லெண்ணுறு முன்றிங்கிலை மைகயிகழ
எண்பத்தி யேழிலெண் பத்தஞ்சி லாவினை மாயைவிடும்
எண்பத்தி யேழிலெண் பத்தாறி லுன்னப்போ மிருண்மலமே.

(இ-ள்) எண்பத்தேழினில் எண்பது [illegible] (87-ல் 80 போதகம்) எனை [illegible] முன் னியம்பு தத்துவம் - முன்னே (நான் கூறியதான) சொன்ன தத்துவம், எண்பத்தேழினில் எண் [illegible] (87-ல் [illegible]) போதக [illegible] முப்பானாறு தத்துவங்களாய, [illegible] நின்ற [illegible], எண்பத்தேழில் எண்பத்தஞ்சு இல் ஆவினை - (87-ல் 85 போதகம்) [illegible] (சஞ்சிதமாகிய) மாயையும், விடும் - விட்டுவிடும், எண்பத்தேழில் எண்பத்தாறில் [illegible] இருள் மலம் போம் - (87-ல் 86 போதக) ஒன்றாய் [illegible] (காரக்கிரகமாகிய) ஆணவமலம் விட்டுப் போய்விடும். (எ-று.) (87)

எண்பத்தி யெட்டினி லெண்பதில் வாய்பொருளானென்னவன்
எண்பத்தி யெட்டிலெண் பத்நான்றி லோதின் றியல்மாயைதான்
எண்பத்தி யெட்டெட் டெனெட்டு முணர்ந்தரு ளோமுணங்கில்
எண்பத்தி யெட்டினி லெண்பத்து முன்றிற் றிரோதையின்றே.

(இ-ள்.) எண்பத்தெட்டினில் எண்பது [illegible] பொருள் நான் என்ன-(88-ல் 80 போதகம்) ([illegible]) பட்டாத பரம்பொருள் நான் என்று (மனையை நெகிழ்ந்தவுடனே) உன்-உன்றுடைய, எண்பத்தெட்டில் எண்பத்து நான்கு இல்-(88-ல் 84 போதகம்) [illegible], [illegible] சொல்ல, (நீ கேட்டவுடனே, இயல் மாயை தான் [illegible] கிவரு மாயை போய், இனி எண்பத்தெட்டின் [illegible] உணர்ந்து அருள் ஒரு இணங்கில்-([illegible]) கொண்டாற்று தத்துவங்களையும் உனக்கு [illegible] நின்ற திருவருளுடனே கூடினால், எண்பத்தெட்டில் எண்பத்து மூன்று இல் திரோதை - (88-ல் 83 போதகம்) பாசமலத்துள் ஒன்றாகிய திரோதை, [illegible] இல்லையாய் போய்விடும் (எ-று.)
(88)

ஆணவம், காமியம், மாயை, மகாமாயை, திரோதை யென்னும் இப்பஞ்ச மலங்களையே பாசமென்று கூறுவது.

இந்த பாசத்தை விட்டுப் பதியையடைவதுவே முத்தியாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் —சித்தியார்

பாசத்தைப் பாசக்கவி விட்டுப் பதியினை யடைய முத்தி
யாசற்ற வாகமங்க ளறைந்திடு மறிவை நீயே
மாசற்ற மார்க்க முகிப் பலவு மறுவ னென்னில்
கூசிப்பின் னைவோர் கொள்வார் நனக்காமிக் குழைப்பு நாலே.

பன்னுமிதிற தன்மெபாக.

எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பத்தி யெட்டற் றிறையேதுபோய்
எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பதிற் காண்டன்மெய் கருதல்போய்யேல்
எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பதி ஞளியுன் றுயிறந்தால்
எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பதிற் றுயுண் டெனவுன்னுமே.

(எ-து) எண்பத்து ஒன்பதில் எண்பத்து எட்டு அற்ற இறை ஏது? (அயலை அறியு மறிவு அறுத்த) ஒன்றோடு ஒவ்வும் எண் பத்து ஏது? பொய் அசத்தியம், [இல்லையென்ற நாஸ்திக மதந்தானாகிய உலோகாயுத மதமாம்] எண்பத்து ஒன்பதில் எண்பது இல (எழுபதெல் லாம் இல்லாதது கூ) ஒன்பது வகையாகிய, காண்டல் மெய் தன்னைக் கண்டதே மெய்யான சாக்ஷி, கருதல் பொய்-சித்தமே பொய்யாம், எனில், எண்பத்து ஒன்பதில் எண்பது இல் நாளில்-௨ ஒன்பதாம நாளிலே, உன் தாய் இறந்தாள்-உன்னை பெற்ற தாய் இறந்துபோயினாள். எண்பத்து ஒன்பதில் எண்பது இல் ஒன்பதாம் நாளுக்குமேல் பிழைத்து வளர்ந்து வந்த தாயுண்டு என உன்னுமே- (என் மனமே) உனக்கு தாயுண்டென நினைவிக்கும் எ-று)

ஒன்றுமறியாத மூடர்கள் சொல்லுவதெப்படியென்னில் ஒரு கர்த்தா வுண்டென்றும், அந்த கர்த்தா முத்தி கொடுப்பனென்றும் சிற்சில தவத்தோர் கூறப்படும் தன்மநெறி செய்தல்

௨ (பிறந்த) ஒன்பதாம நாள் தாயிறந்ததால பிள்ளை பிழைக்கும் என்று கருதுகிறேன, புண்ணியமாகவாசனை மாதா முன்னே யென்ற கருதுதாலோ அறியேம.

கள் செய்து செய்து மாய்கிறதல்லாமல், இவர்கள் சேர்ந்த திரவியமும் வரக்கண்டதில்லை. வருந்தின தேகத்துக்கு இன்பங் கண்டதுமில்லை. வீணே யுழைத்திருந்து, செத்துப்போவதே கண்டதல்லாமல் அதினாலே யின்பங் கண்டாரில்லை.

இனி மாந்தர்களுக்குண்டான தொழில்! அர்ச்சனை தானம் முதலான செய்தல். அவர்களாற் பெறு நன்மையே யுடற்கும் உயிர்க்குங் காணப்பட்ட சுகமாகிய யின்பத்தைத் தருமாதலால், அவ்வில்லறமே நல்லறமாம். அவ்வில்லறமொழியப் புறவறமாகிய துறவறமே நெறியாமென்றும், அவைபோன்று கோடியாகப் பொசிப்பிக்குமென்றும், இரவும் பகலும் உறக்கமற்றுடலை வருந்துவார்கள்.

உடலம் மாய்கிற பின்பு பிரார்த்தத்துவமென்று சொல்லுகை யிந்த வுலகத்துக்கு முன்னே கண்டுவந்தே னென்றொருவருஞ் சொல்லக் கண்டதுங் கேட்டதுமில்லை. ஆதலால் எந்த சமயமும் பொய்ச்சமயமாம். இது புதுமையல்லவோ?

நீ நான் கண்ணாற் கண்டதே மெய்யாம். அதினாலே யின்பமென்று கண்ட வுனக்குச் சிற்றின்பந் தருவதாகிய ஸ்திரீயினுடைய முலை விழுந்து, உடலதிரங்கி, சணம்போலத் தலைமயிரும் நரைத்து உடல் கூனி, நடை தளர்ந்து விடாத யிருமல் பற்றிவருங் காலத்திலே நீ விரும்புந்தன்மை கண்டாயில்லையே. இது கண்டிருந்தும் அதனை அறியாமல் மாதரை தெய்வமென்று நீ கண்டது பொய்யாச்சுதே. இனி நினைந்தது பொய்யென்கிற தொகைக் கண்டு சொல்லுகிறதாச்சுது.

பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம் என்று மூன்று. இதிற் பிரத்தியட்சமே யல்லாமல் அனுமானமும் ஆகமமும் பொய் யென்கிற தல்லாமல் மெய்யென்று நீ கண்டதில்லையாகில் நீ பிறந்த வொன்பது நாளையிலே, உன்னைப்பெற்ற தாயானவள் இறந்துபோனால், நீ வளர்ந்து பெரியவனானபின்பு என் தாயைக் கண்ணாறக் கண்டதில்லையே. எனக்கேது தாயில்லையென் றிருக்க வல்லவோ வேண்டும். அப்படி நீ பிராதது மெத்தவும் புதுமையல்லவோ? அனைவருக்குந் தாயுண்டானதுபோல, எனக்குந்தாயுண்டாச்சுதென்று நினைப்பதேன்? உன் தாயை யறிந்தவர்கள்' உன்

தாயினுடைய சொரூப சுபாவத்தைச் சொன்னால் மெய்யென்று ஒப்புக்கொள்வானேன்.

இதுவன்றியும் மேகமானது மந்தாரமாயிடித்து, மின்னுக் குமறிபு மழை பொழியாமல் ஆறு வந்தால், அந்த மந்தாரமும் இடியும் மின்னலுந் தூர மழை பொழிந்து, ஆறு வந்ததென்று கண்டது அனுமானமாமே. அந்த அனுமானம் மெய்யாமே. ஆகையினால் அனுமானமும் மெய்யாம், இனியுன் தாயையறிந்தவர்கள் உன் தாயினுடைய சொரூப சுபாவஞ் சொன்ன வார்த்தையை மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டது போலவும், ஆறு வரக் கண்டவன் இன்னவிடத்தில் மழை பொழிந்ததென்ற வார்த்தையை மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டதுபோலவும் வேதாகமங்கள் சொன்ன சொல்லையும் மெய்யென்று கொள்க. ஆகையினாலே பிரத்தியட்சமும் அனுமானமும், ஆகமமும் மெய்தான் என்றபடியாம். (89)

தொண்ணூறும் பத்து மிருப்ப தரிதிந்த தோலுடம்பு
தொண்ணூறும் பத்துகம் நிற்பது போற்றற வாசையென்னே
தொண்ணூறும் பத்தா றுடையான் பகைவன் றொழும்படிக்குத்
தொண்ணூறி லெண்பத்தஞ் சில்லாவித் தோடந் தொலைப்பதென்
[றோ.

(எ-து) தொண்ணூறும் பத்தும் (கூய்-ம் ய்-ம் ா) நூறு வயது, தோல் உடம்பு இருப்பது அரிது-தோலாலாய சரீரம் ஜீவித்திருப்பது அருமை, என்றறிந்திருந்தும், தொண்ணூறும் பத்து உகம்-நூறு கோடி யுகாந்த காலம், நிற்பதுபோல-இருப்பதுபோல, (ஆன்மலாபந் தேடுகிற வழியறியாமல்) அற ஆசை என்-பொல்லாத ஆசை யேதுக்கு? தொண்ணூறும் பத்து ஆறு உடையான் பகைவன்-நூறு நகங்களுடையவனான இராவணனுக்குப் பகைவனான ஸ்ரீராம மூர்த்தியாகிய விஷ்ணு, தொழும்பு அடிக்கு-தொழும்படியான திருவடிக்கு, தொண்ணூறில் எண் பத்து அஞ்சு இல்லா இ தோடம்-(கூய்-ல் அய்டு இல்லாதது ரு) அஞ்சாதே யிருக்கிற விந்தத் தோடத்தை, தொலைப்பது என்றோ-தொலைக்கிறது எந்த காலத்திற்கோ (எ-று.)

யுத்தத்தை உத்தம் என்பார்போல் யுகத்தை உகம் என்றார். (90)

தோண்ணூற்றி யொன்றிற்றெண் ணூறிற்கல் வீசிடப் பாசிவிடும்
தோண்ணூற்றி யொன்றிற்றெண் ணூறி லிறைபிரிக் தாற்றுகிற்போம்
தோண்ணூற்றி யொன்றிற்றெண் ணூறின் மரம்பிரிக் கிற்றாலவில்
தோண்ணூற்றி யொன்றினிற் றெண்ணூறிற் பாசந்தோன் றுதருட்
[கே.

(எ-று) தொண்ணூற்று ஒன்றில் தொண்ணூறு இல் கல் வீச (கயிக-ல் கயி இல்லாததுக) ஒரு கல்லை, வீச-விட்டெறிய, விடும் பாசி-பாசானது விட்டிடும், (அதுபோலவும்) தொண்ணூற்று ஒன்றில் தொண்ணூறு இல் இறை-ஒரு இறையை, பிரித்தால்-ஒவ்வொன்றாக வாங்கிப்போட்டால், துகில் போம்-புடவை (அல்லது துணி) போம், அதுபோலவும், தொண்ணூற்று ஒன்றில் தொண்ணூறு இல் மரம்-ஒரு கொம்பை, பிரிக்கில்-பிடுங்கிப் போட்டால், இல் தால இல்-வீடானது இல்லையாகும், (அதுபோலவும்) தொண்ணூற்று ஒன்றினில் தொண்ணூறு இல் பாசம்-ஒன்றுபட்ட பாசம், தோன்று-தோன்றுமற் போம். அருள்குல-திருவருளை பிரகாசிக்கும். (எ-று.)

ஞானம் பிரகாசிக்கும் முறைமை எப்படியென்னில்:—

அக்கினியை யுண்டாக்கவேண்டின நேரத்தில் நெருப்பை பலகால் விசிறியும், துருத்திகளாலும், குழலாலும் ஊதியும் உண்டாக்கும் முறைமையைப்போலவே, கற்ற நூல்களை ஆசையுடனே படித்தவன் பயனை யறிந்த ஞானத்திலே யுறைத்துறைத்து நிற்ப ஞானம் பிரகாசிக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—சித்தியார் விருத்தம்.

பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினைவிட் டெறியப்
  படும்பொழுது நீங்கியது விடும்பொழுது பாக்கும்
ஆசுபடு மாமாயை யருங்கன்ம மனைத்தும்
  அரனடியே யுணரும்போ தகலும்பின் னணையும்
நேசமொடு திருவடிக்கீழ் நீங்காதே தாங்கும்
  நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையிதுவே யாகும்
ஆசையுட னிங்குமங்கு மாகியலம் வருவோர்
  அரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம்.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க. (91)

தொண்ணூற் றிரண்டிற்றொண் ணூற்றொன்றி லாதருடோற்றதனுள்
தொண்ணூற் றிரண்டிற்றொண் ணூற்றொன்றி லாச்சிவ சுகசொரூபங்
தொண்ணூற் றிரண்டிறொண் ணூற்றொன்றிலாதருட் சுபாவமல்லால்
தொண்ணூற் றிரண்டிற்றொண் ணூற்றொன்றி லாச்சிவஞ் சொல்வ
|தென்னே.

(எ-து.) *தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலாது-(௯௨-ல் ௯௧ இல்லாதது ௧) ஒன்றாகிய, அருள் தோற்று-திருவருள் தெரிசனமானவுடனே, அதன் உள் - அத் திருவருளில், தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலா சிவ சுக சொரூபம்-சிவமென்னும் ஒரு பொருள் சுகமே வொரு சொரூபமாகப் பிரகாசிக்கும், (திருவருளென்றுஞ் சிவமென்றும் இரண்டு பொருளுண்டோ சொல்லுமென்னில்) தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலாது அருள் சுபாவம் அல்லால்-திருவருளொன்றின்றி, தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலா சிவம் - சிவமென்ற வொரு பொருள், சொல்வது என்னே-எதுக்குச் சொல்வது. (எ-று.)*

அருளை யொழிந்து சிவம் தனித்தொருபொருளாயிராது. ஆகவே சிவத்தை யொழிந்து அருள் தனித்தொரு பொருளாயிராது. எப்படியெனில்:—பிரகாசமானது ஆதித்தனை யொழிந்து தனித்து நில்லாது, ஆதித்தனும் பிரகாசத்தை யொழித்துத் தனித்து நில்லான்.

இன்னணம் திருவருளும் சிவமும் ஒன்றுபட்டிருக்க, அருளே யமையாதோ? அரன் ஏனென்னில்: அரனிடத்தில் விளங்காநின்ற அருளானது, அரனுக் கொரு சத்தியாம். ஆகையினாலே அருளினால் ஆன்மாவுக்கு பலனில்லை. ஆன்மா சிவனோடு கூடி யின்பத்தை யனுபவிக்கையினாலே (பிவனே) ஆன்ம நாயகி யென்று கூறப்படும்.

ஆகவே ஆன்மநாயகியும், அருளாகிய சத்தியுங் கூடினால் இன்ப முண்டாகாது. எதுபோல் எனில்: இரண்டு ஸ்திரீகள் கூடியவாறாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—திருவருட்பயன்.

இருவர் மடந்தையர்க் கென்னபய னின்புண்டாம்
ஒருவ னொருத்தி யுறில்.

என்பதாற் கண்டுகொள்க.

இப்பால் வண்டானது மதுவை யுண்டு பூவை யலைக்காமல் அதிலே யுறைகின்றோமென்ற தன்மையு முணராமல் மயங்கிக் கிடக்கின்ற தன்மையைப் போலவும், விஷமுதிர்ந்து மேலிட்டால் அந்த விஷத்தின் வசத்தால் அதுவென்றுந் தான் என்றும் தெரியாமல் மூர்ச்சித்துக் கிடக்குந் தன்மையைப்போலவும் ஆன்மா பதியுடன் நிற்கும். அப்படி நிற்கவே சிவம் அகன்றுபோக வொட்டாமல் தன்னுள்ளே யடக்கிக்கொண்டு தன் வியார்த்த மேலிட்டு வொழிவற நிற்கும். அந் நிலைதானே சாயுச்சியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—தத்துவப்பிரகாச விருத்தம்.

மதுவுண்ட வண்டுபோலும் வல்விட முதிர்தல் போலும்
இதியுற விகாரங்கெட்டுத் தெளிந்தடங் குவையே யாகி
லதுபிரிந் தகல வொட்டா தருள்வசா யுச்சி யந்தான்
கதிபெற வந்தவர்க்கே கணக்கையார் மதிப்பர் தாமே.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

இந்நிலையே யனுபவிப்பானும் அனுபோகமும் ஒன்றுபோல நின்று, ஒன்றுவதே சிவானுபவமாம். (92)

தொண்ணூற்று மூன்றிற்றொண் ணூறிற் பதார்த்தமுந் தூய்முத்தியில்
தொண்ணூற்று மூன்றினிற் றொண்ணூறு தானில் லதுசாற்றுகேன்
தொண்ணூற்று மூன்றிற்றொண் ணூறிற் குணந்தூய ஞானிக்குண்டாம்
தொண்ணூற்று மூன்றினிற் றொண்ணூறி லின்பந் துணையுயிர்க்கே.

(எ-து.) தூய் முத்தியில் - சாயுச்சியத்தில் தொண்ணூற்று மூன்றில் தொண்ணூறு இல் பதார்த்தமும்-(௯௰௩ - ல் ௯௰ இல்லாதது ௩) பதி, பசு, பாசம் ஆகிய) முப்பொருளும், தொண்ணூற்று மூன்றினில் தொண்ணூறு தான் இல் அது சாற்றுகேன்-அம் முப்பொருளையும் பற்றிச் சொல்வேன், தொண்ணூற்று மூன்றினில் தொண்ணூறு இல் குணம்-முக்குணங்களும். தூய்

ஞானிக்கு உண்டாம் - மெய்ஞ் ஞானிகளுக் குண்டாம், தொண்ணூற்று மூன்றில் தொண்ணூறு இல் இன்பம்-மூவித பத்தியும், உயிர்க்கு துணை - உயிர்க்குத் துணையாம். (எ-று.)

முப்பொருள்கள் முத்தியினும் அழியா. எங்ஙனமென்னில்:—பரமசுகத்தை ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்கையினாலே கர்த்தா வுண்டாம், அச் சுகாநந்தத்தை யனுபவிப்பதுண் டாகையினாலே ஆன்மா வுண்டாம். அவ்வின்பம் என்றுந் தொலைவில்லாமல் அளவிறந்த தாகையினாலே பாசமுண்டாம்.

ஞானிகட்கு முக்குண முண்டாம்.

எங்ஙனமெனில்:—ஒன்றை விரும்பித் தொடாமையினாலே பாலரோ டொப்பாம். தீமை நன்மையென்னும் விகாரமற நிற்கையினாலே உன்மத்தரோ டொப்பாம். தற்செயலற்று, எல்லாம் பொய்ச்செயலாய் நிற்கையினாலே பேயரோடொப்பாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

பாலருடன் பித்தம் பசாசகுணம் ஞானிக்
கேல வுவமை யியம்புவனே—மேலொன்றைத்
தேடா திருத்தலாற் றீமைநன்மை யற்றலா
லோடா துதாணுழிதலால்.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

மூவித பத்தியாவது:—சிவன்மீதும், சிவனடியார்கள்மீதும், பிறவுயிர்கள்மீதும் அன்பா யிருத்தலாம். (93)

தொண்ணூற்று நாலினிற் றேண்ணூறில் லாப்படி துய்க்குமவர்
தொண்ணூற்று நாலினிற் றேண்ணூறி லேநெறி துறப்பர்துறவார்
தொண்ணூற்று நாலிற்றேண் ணூறின் மறைநூற் றுறந்துவிட்டார்
தொண்ணூற்று நாலிற்றேண் ணூறில் நெறியைத் துறத்தனன்றே.

(எ-று.) தொண்ணூற்று நாலினில் தொண்ணூறு இல்லாபடி துய்க்கும் அவர்-(கூடு-ல் கூடு இல்லாதது ச) நாலாம் பதவியை யனுபவிக்குமவர், தொண்ணூற்று நாலினில் தொண்ணூறு இல் நெறி துறப்பர் - அந்தக் கரணங்கள் நாலையுந் துறந்துவிடுவார். தொண்ணூற்று நாலில் தொண்ணூறில் மறை நூல் துறந்து

விட்டார். நாலு வேதங்களையும் விட்டுவிடுவார். (இவ்வாறு துறந்து ஆகமத்திற் கூறியபடியே தனுகரணபுவன போகங்களாய) தொண்ணூற்று நாலில் தொண்ணூறு இல் நெறியை துறத்தல் நன்றே-நால்வித நெறிகளையுந் துறப்பதே நன்று. (எ-று.) (94)

தொண்ணூற்றி யஞ்சினிற் றொண்ணூறிற் றங்காது பரநெறிக்குத்
தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் றொண்ணூறின் மலத்துக்குத் தோயமதா
தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் றொண்ணூறிற் கர்த்தர்க்குந் தொந்தியதாம்
தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் றொண்ணூறிற் கரத்தாற் றொழுங்குருவே.

(எ-று.) பரநெறிக்கு, தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் தங்கா-(கூடு-ல் கூடு இல்லாததுறு) அஞ்சனந் தங்கா, தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் மலத்துக்கு-பஞ்ச மலங்களையுஞ் சூனமாகவும், தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் கர்த்தர்க்குத் தொந்தியது ஆம்-பஞ்சகர்த்தாக்களும் ஒரு நெர்ப்பமாகவும், தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் கரத்தால்-அஞ்சலியத்தத்திலே, தொழும் குருவே-தொழப்படாநின்ற ஞானசாரியர். (எ-று.) (95)

தொண்ணூற்றி யாறு விரற்கடை நீளந்துண் டித்தமெய்யில்
தொண்ணூற்றி யாறான தத்துவ முண்டுதோன் றாதிருந்தேன்
தொண்ணூற்றி யாறான தத்துவந் தன்னையுந் தோன்றச்சொலில்
தொண்ணூற்றி யாறுமல் லாதேனைக் காட்டினன் தூய்குருவே.

(எ-று.) தொண்ணூற்று ஆறு விரல் கடை நீளம் துண்டித்த மெய்யில் - (அவனவன் பெருவிரலாலே) தொண்ணூற்றாறு விரற்கடை நீளமாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சரீரத்திலே, தொண்ணூற்று ஆறு ஆன தத்துவம் உண்டு - தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களு முண்டு, தோன்றாது இருந்தேன்-(இது இது என்று அறியாம லிருந்தேன், தொண்ணூற்று ஆறு ஆன தத்துவம் தன்னையும்-தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும், தோன்ற சொலில்-தெரியும்படிச் சொன்னால், தொண்ணூற்று ஆறும் அல்லாதானைக் காட்டினன் தூய் குருவே-தொண்ணூற்றாறு தத்துவமும் நீயல்லவென்று என்னை யானறியக் காட்டினன் பரமாசாரியன். (எ-று.)

தத்துவங்களுடைய விரிவுக்குப் பிரமாணம்:—திருமந்திரம்.

நாலு கோடியு நாற்பத்தெண் ணாயிர
மேலுமொ ரஞ்ஞா றுகி வெளிப்படும்
பாலவை தொண்ணூற் றேடெதிர் படுமவை
கோலிய வைந்து மாகுங் குறிக்கிலே.

என்று மிதிற் கண்டுகொள்க.

கூறப்படாநின்ற தத்துவங்கள் நாலுகோடியே நாற்பத்தெண்ணாயிரத்து ஐஞ்ஞூறு என்பர். இவற்றுள் சுருங்கச் சொல்லின் ௯௰௬.

விபரம்.

சித்தாந்திக்கு:—*ஆன்ம தத்துவம் ௨௰௪-ம் வித்தியா தத்துவம் ௭-ம், சிவதத்துவம் ௫-ம் ஆக ௩௰௬.*

வேதாந்திக்கு:—*ஆன்ம தத்துவம் ௨௰௪-ம், புருடகாலம், பரம், வியோமம், பரம் ஆக ௨௰௮.*

வைணவர்க்கு:—*ஆன்ம தத்துவம் ௨௰௪.*

மாயவாதிக்கு:—*ஆன்மதத்துவம் ௨௰௪-ம் பிராணவாயு ௧-ம் ஆக ௨௰௫.*

இதற்குப் பிரமாணம்:—திருமந்திரம்.

ஆகின்ற தொண்ணூற்றே டாறும் பொதுவென்பர்
ஆகின்ற வாறா றுஞ்சிவ தத்துவம்
ஆகின்ற நாலேழு வேதாந்தி வைணவர்க்கு
ஆகின்ற நாலாறு மாயாவாதிக் கையைந்தே. (96)

தொண்ணூற்றி யேழினி லெண்பத்து மூன்றைத் துடைத்தமுத்தி
தொண்ணூற்றி யேழினிற் றேண்ணூற் றிரண்டைத்துரத்தன்முத்தி
தொண்ணூற்றி யேழிற் றொண்ணூற்றி யொன்றிற் றேழுவா முத்தி
தொண்ணூற்றி யேழிற் றேண்ணூறிற் பிறப்பைத் துலைப்பவர்க்கே.

(எ-று.) தொண்ணூற்று ஏழினில் எண்பத்து மூன்றை துடைத்த முத்தி-(௯௰௭-ல் ௮௰௩ துடைத்தது ௰௪) பதினான்கு உபாதியும் நீங்கினதே வேதாந்திக்கு மோட்சம், தொண்ணூற்று ஏழினில் தொண்ணூற்று இரண்டை துரத்தல் முத்தி - (௯௰௭-ல் ௯௰௨-ஐ ஒட்ட ௫) ஐங்கந்தங்களையு மறுத்ததே மாயாவாதிக்கு மோட்சம், தொண்ணூற்று ஏழினில் தொண்ணூறு இல் பிறப்

யைத் தொலைப்பவர்க்கு ௭-(௯௰௭-ல் ௯௰ இல்லாதது ௭) எழு பிறப்பையுந் தொலைத்திடுவார்க்கு, தொண்ணூற்று ஏழினில் தொண்ணூற்று ஒன்று இல் தொழுவாம் முத்தி-(௯௰௭-ல் ௯௰௧ இல்லாதது ௬) ஆறந்தங்களையுங் கடந்ததே மோட்சம், (எ-று)

காரிய வ்யாதி ௭. காரண வ்யாதி ௭.

தேகம் ௧, இந்திரியம் ௧, அந்தக்கரணம் ௪, பிராணவாயு ௧, ஆக ௭-ம் காரிய வ்யாதியாம்.

சர்வ சிருட்டி, சர்வ திதி, சர்வ சம்மாரம், சர்வேஸ்வரம், சர்வ காரணம், சர்வேந்தர்யாமி ஆக ௭-ம் காரணவ்யாதியாம்.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், தத்துவாந்தம், காலாந்தம், பந்தனம், மயேஸ்வரம், பிரசாதி, பிராணலிங்கி, சரணன், ஐக்கியன் என்பாருண்டாம்.

இவர் ஆரெனில்:—பத்தன்-தேவேந்திரனும், மயேஸ்வரன்-பிரம்மாவாம், பிரசாதி-விண்டுவாம், பிராணலிங்கி - ருத்திரனும், சரணன்-மகேஸ்வரனும், ஐக்கியன்-சதாசிவனும்.

இவர்கள் லிங்கமாவன:—ஆசார லிங்கம், குருலிங்கம், சிவலிங்கம், சங்கம லிங்கம், பிரசாத லிங்கம், மகாலிங்கம்.

இந்த லிங்கங்கள் எங்கன மிருக்குமெனில்:—முறையே நாசி, நாக்கு, விழி, சரீரம், காது, இருதயம்.

இந்திரிய மாத்திரைகளாலே வருகிற பிதமகிதம் அனைத்தும் மகாலிங்கமே யனுபவிப்பதாகச் செய்து சதானந்த லிங்கத்தின் பிரசாதமே கொண்டால் ஆன்மாவுக்குச் சென்ன மரணமில்லை.

இனி முன்சொன்ன ஆறு லிங்கமும் மூன்று லிங்கமாம்.

மூன்றுலிங்கமாவது எதெனில்:—இட்டம், பிராணம், பாவம்.

இம்மூன்று லிங்கத்துக்கும் அற்பிதா அவதானம் எப்படியென்னில்:—முறையே உருபு, ருசி, திருப்தி. இவை யற்பிதச் செயல்.

இத் திரிவித பதார்த்தத்தையும் வணங்குவதே தொழிலாகையினாலே வீரசைவருக்கு மோட்சம்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—வீராகமம்.

இந்திரிய மாத்திரை யினைந் தாலே
யிவ்விதம கிதமனைத்து மிறைவன் றனே
பந்தமற வருந்திலுயிர்க் குதிப்பி றின்றும்
பரனருந்த முன்னருந்தி யினைக்கா மென்னில்

முன்றொருவன் பரிக்கொருவ னாதல் வேண்டும்
முதல்வனருந் தானுயிருற் றருந்து மென்றே
சிந்தைதெளிந் தருள்வழியாற் செலுத்த யாவுஞ்
சிவார்ப்பிதமாம் பிரசாதஞ் சீவர்க் காமே. (97)

தொண்ணூற்றி யெட்டினிற் றெண்ணூறில் லாததோ தூயருளோ
தொண்ணூற்றி யெட்டிற்றெண் ணூற்றே ழிலாக்கதி சுகமீவது
தொண்ணூற்றி யெட்டிற்றெண் ணூற்றே ழிலாவுயிர் தோழியருள்
தொண்ணூற்றெட் டிற்றெண்ணூ றில்லா ததுடன் துவக்கிடுமே.

(எ-து.) தொண்ணூற்று எட்டில் தொண்ணூறு இல்லாததோ (சாபீ ய-ல் சாய இல்லாதது) (யாக்கும் - எவைக்கும்) எட்டாத பரமபொருளோ? [அல்லது] தூய அருளோ - தூயதான திருவருளோ? எனவோ வொன்று, தொண்ணூற்று எட்டினில் தொண்ணூற்று ஏழ் இலா சுகம் ஈவது - (சாய ஏ-ல் சாயிர இல்லாததாக) ஒன்றாகிய (ஞான மெடிக்காயல்) மோட்சத்தைக் கொடுப்பது, (என்று மனமே நீ செட்டிவா) தொண்ணூற்று எட்டினில் தொண்ணூற்று ஏழ் இல்லா உயிர் - ஒன்றாகிய ஆன்மா எக்கறுந் தவிச்சு, அருள் சோதி நிறைந்தவே பாங்கியாம், தொண்ணூற்று எட்டினில் தொண்ணூறு இல்லாததுடன் - எட்டாத பரமபொருளுடன், துவக்கிடும் ஏ - (அவ் வருளாகிய பாங்கி) கூட்டிடுவள். (எ-று.) (98)

*தொண்ணூற்றி யொன்பது மொன்றுங் கலித்துறை சொன்னபிழை
தொண்ணூற்றியொன்பதொன்றெனும்பொறுக்கத் தூயோர்கடனுந்
தொண்ணூற்றி யொன்பதிற்றெண்ணூறி லல்லயான் சொன்னதுதான்
தொண்ணூற்றி யொன்பதிற் றெண்ணூறி லஞ்சிற் சுருதிசொல்லே.

*"தொண்ணூற்றி யொன்பது மொன்றுங் கலித்துறை" யென்று கூறிய செய்யுளால் நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகள் முந்தியே பாடிவிட்டதாக வேற்படுகிறது. அவ்வாறு நூலாசிரியர் பாடியிருப்பரேல் தொண்ணூற்றெட்டாவது கலித்துறை வேறொன்றாகக் கூறி, நூறாவதும் பின்னர்க் கூறி நூற்றியொன்றாவதாக இவ்வவையடக்கத்தைக் கூறியிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கூறப்படவுமில்லை. கூறுவதற்கும் நியாயமில்லை. ஒருகால் நூறும் பாடியிருப்பரேல், அப்பால் நூற்றொன் றென்றெடாது. தொண்ணூற்றொன்பதென பிரயோகப்படுத்தார்.

(எ-து.) தொண்ணூற்று ஒன்பது ஒன்றாம் கலித்துறை-(கூ௯௪-ம் க-ம் ா) நூறு கலித்துறைகளிலே, சொன்ன பிழை-சொல்லிய தப்புகள், தொண்ணூற்று ஒன்பது ஒன்று - நூறை இரட்டினும்-நூறுலேயே பெருக்க, (அதாவது ா×ா ௰௲) பதினாயிரமானாலும், பொறுக்க - பொறுப்பது நல்லோர்களுக்குக் கடமையாம், தொண்ணூற்று ஒன்பதில் தொண்ணூறு இல்-(கூ௯௪-ல் கூ௰ இல்லாதது ௯) நவமாயிலுடைய சரீரங்கொண்டயான், சொன்னது தான் அல்ல-நான் சொன்னதல்ல, (மற்றியாரெனில்) தொண்ணூற்று ஒன்பதில் தொண்ணூற்று அஞ்சு இல்-(கூ௯௪-ல் கூ௯௫ இல்லாதது ச) நாலாய, சுருதி சொல் - வேதங்கூறியபடியாம். (எ-று.) (99)

——(சம்பூரணம்.)——

இவற்றான் நூலாசிரியர் முதன்முதல் முடிவீறுகப் பாடிய கட்டளைக் கலித்துறைகளெல்லாந் தொண்ணூற்றொன்பதென்றே முற்றுந் துணியப்படுகிறது.

இனி, முதலில் ஒன்று கணக்கில் ஒன்று எடுத்து, ஒன்பதோடு நிறுத்தாமல் பத்தும் பாடியதால், பத்து கணக்குப்படி தொண்ணூறும் பாடி, அதற்கினமான (ஒன்று) கணக்குடன் தொண்ணூற்றொன்பதும் பாடினர். (இதற்குள் விஷயம் யாவும் அடங்கிவிட்டது) இனி நூறை யாரம்பிப்பரேல் நூறு கணக்காக ஒவ்வொரு நூறும் பாடி, தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதில் நிறுத்தவேண்டும். இவ்வாறே ஆயிர முதலிய எண்களுக்குமாம்.

இக்கருத்து கொண்டே நூலாசிரியர் தொண்ணூற்றொன்பதோடு விட்டவராகக் காணப்படுகிறது. இப்பால் ஆசிரியர் கருத்தென்னே வறிகிலேன்.

இனி, நூறு கலித்துறை பாடியதாகத் தாமே சொல்வதேனெனின்: சொற்பொருளை யவ்வாறு கொள்ள, எனக்குடன்பாடில்லை. மற்றெவ்வாறேலெனின், தொண்ணூற்றொன்பது பாக்களும், கட்டளைக் கலித்துறையைச் சாரும். ஆகலான் இவற்றுள் சொல்லிய பிழைகளை யென்றென்றேயாம். இன்னும் தொண்ணூற்றொன்பது இலக்கங்களோடு பொருந்திய கட்டளைக் கலித்துறைகளில் சொன்ன பிழையென்றுங் கொள்ளலாம்.

செய்யுண் முதற் குறிப்பு

ஒன்றுதி.

எழுபது
எழுபத்தொன்று
எழுபத்திரண்டு
எழுபத்துமூன்று
எழுபத்துநான்கு
எழுபத்தைந்து
எழுபத்தாறு
எழுபத்தேழு
எழுபத்தெட்டு
எழுபத்தொன்பது

எண்பது
எண்பத்தொன்று
எண்பத்திரண்டு
எண்பத்திமூன்று
எண்பத்திநான்கு
எண்பத்தைந்து
எண்பத்தாறு
எண்பத்தேழு
எண்பத்தெட்டு
எண்பத்தொன்பது

தொண்ணூறு
தொண்ணூற்றொன்று
தொண்ணூற்றிரண்டு
தொண்ணூற்றுமூன்று
தொண்ணூற்றுநான்கு
தொண்ணூற்றைந்து
தொண்ணூற்றாறு
தொண்ணூற்றேழு
தொண்ணூற்றெட்டு
தொண்ணூற்றொன்பது

